

တက္ကသိုလ်

တင်ဖြင့်

BURMESE
CLASSIC

အလိုလို ချစ်သွားတာပါနော်

၂ နှစ်

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

အလိုလိုချစ်သွားတာပါနော်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၃၈၁၁၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၃၈၁၁၂၀၀

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

စာ ၅- ၈၃

အလိုလိုချစ်သွားတာပါနော်၊ တက္ကသိုလ်တင်မြင့်၊ ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁

၃၀၀၀-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ

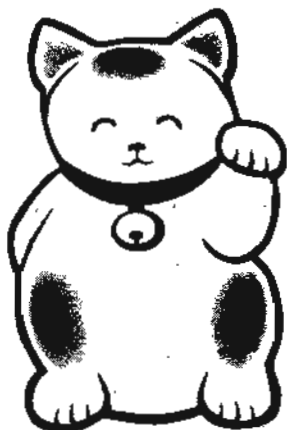
(-) အလိုလိုချစ်သွားတာပါနော်

တက္ကသိုလ် တင်မြင့်

BURMESE
CLASSIC
www

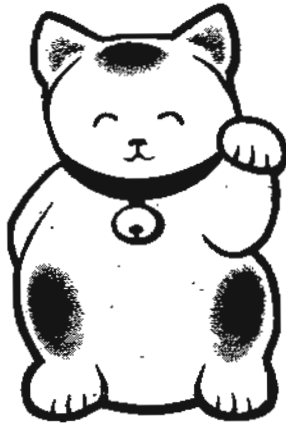

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာတပေ

ဤဝတ္ထုသည် လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၈-
ခုနှစ်ကို အခြေခံ၍ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

စာရေးသူ

BURMESE
CLASSIC
.com

မီးရထားကြီးသည် အရှိန်လျော့သွားသည်။

အရှိန်လျော့ရာမှ နောက်ဆုံးရပ်သွားတော့သည်။

မီးရထားရပ်ကာစ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်လောက်အထိ
တော့ လူတွေ မဆင်းကြသေး။ ချက်ချင်း ပြန်လည်ခုတ်မောင်း
လေမလား စောင့်စားကြသည်။

သုံးမိနစ်ခန့် ကြာပြီးသော အခါတွင်မူ ခပ်ရွယ်ရွယ်
နှင့် ခပ်ငယ်ငယ်ယောက်ျားတွေ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။
ခေါင်းတွဲဘက် လျှောက်သူလျှောက်၊ ဖင်တွဲဘက် လျှောက်သူ
လျှောက်တွေ များပြားလာသည်။

ရထားဘာလိုရပ်လေသနည်းဟု စုံစမ်းကြသည်။

အောက်ကို မဆင်းလိုသော ခရီးသည်တွေကလည်း
ရထားပြတင်းပေါက်များမှ ပြူတစ် ပြူတစ် ကြည့်ကြသည်။

ပထမတန်းတွဲမှ ဒေါက်တာမသန္တာလည်း တွဲပြတင်း
မှင့်ပြီး လူးလာဆန်ခတ် လူတွေကိုငုံ့ကြည့်မိသည်။ ရထားရပ်သွား
သည့်အကြောင်းမှန်ကို ဒေါက်တာမသန္တာလည်း သိချင်သောကြောင့်
ဖြစ်ပါ၏။

ခုတ်မောင်းနေသော မီးရထား ရပ်သွားသည့်အတွက်
ခရီးသည်အားလုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။

ရှေ့တွင် ကညွတ်ကွင်းဘူတာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ယင်းဘူတာက အလံမချိုးသောကြောင့် ရထားသည် လမ်းခုလပ်တွင် အရှိန်လျော့ ရပ်နားထားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားပြီ။

ရထားဥဩဆွဲသည်။

အောက်ကလူတွေ အပြေးအလွှား ကိုယ့်တွဲပေါ် ကိုယ်ပြန်တက်ကြသည်။ ခရီးဆက်သွားမည်ထင်၍ ခရီးသည်တွေ ပြန်ပျော်သွားသည်။

သို့သော် မီးရထားကြီးသည် ရှေ့သို့ဆက်မသွားဘဲ နောက်ပြန် ပြန်လည်ခုတ်မောင်းတော့သည်။

ရထားနောက်ပြန်ခုတ်၍ အရှိန်မရသေးမီ လက်မှတ် စစ်နှစ်ဦး ပထမတန်းတွဲသို့ တက်ရောက်လာသည်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့် ဥပမီရပ် ထည်ဝါသန့်ပြန့်သူ ပထမတန်းတွဲခရီးသည်က မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ရင်တို့၊ ရထားက နောက်ပြန်ခုတ်နေ ပါလား၊ ဦးလေးတို့ သိခွင့်ရှိမလား”

လက်မှတ်စစ်တစ်ဦးက လေးလေးစားစားပင် ဖြေ ကြားပေသည်။

“သိခွင့်ရှိပါတယ် ဦးလေး၊ ကညွတ်ကွင်းဟိုဘက် မိုင်တိုင် အမှတ်(--)က တံတားဟာ မိုးသိပ်ကောင်းလို့ ရေနစ်ပြီး အဲဒီတံတားပါ ပျက်စီးသွားပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟိုက် ... ဒုက္ခပဲ၊ ဒါဆို ဒီရထား ရန်ကုန်ကို ဆက်ခုတ် နိုင်ဦးမလား”

“မသေချာဘူးခင်ဗျ၊ ရေကျသွားတာနဲ့ တံတားကိုချက်ချင်း ပြင်ဆင်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာက စီစဉ်နေပါပြီခင်ဗျ”

“မလွယ်ပါလား၊ ချက်ချင်းပြင်လို့ ပြီးမတဲ့လားကွာ၊ အုတ်နဲ့ သံနဲ့ ဘီလပ်မြေနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ တံတားပြင်လို့ မပြီး မချင်း ဦးလေးတို့က ရထားပေါ်မှာ နေရမှာတဲ့လားကွာ”

“အဲဒီအတွက်လည်း သက်ဆိုင်ရာက စီစဉ်နေပါတယ် ဦးလေး၊ ရေကျသွားတာနဲ့ ဒီရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေကို တံတားပျက်ထိပ်အထိ ပို့ပေးပြီး ဟိုဘက်ထိပ်က ရထား တစ်စီးက အဆင်သင့်ကြိုပြီး ရန်ကုန်ကိုပို့ဖို့ စီစဉ်ထားပါ တယ်”

“ဒါဖြင့် အခု ရထားက ဘာလို့နောက်ပြန်ခုတ်နေတာလဲ ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြူးကိုရောက်အောင် ပြန်ခုတ်ပေးနေတာပါ ဦးလေး၊ ကညွတ်ကွင်းမှာ ရထားပေါ်မှာပါတဲ့ ခရီးသည် တွေအားလုံးအတွက် သောက်ရေတို့၊ အစားအသောက်တို့ ကို ဆပ်ပလိုင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖြူးကို ရောက်အောင် ပြန်ခုတ်ပေးနေတာပါ ဦးလေး၊ ဖြူးမှာက စားသောက်ဆိုင်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရာ၊ မောင်တို့ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေကတော့ အရေးပေါ်ကိစ္စမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ် နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အဖို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ဖို့တော့ မသေချာလှဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားမောင်ရင်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့လက်မှတ်စစ်
အနေနဲ့ အခုလောက်ပဲ သိပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့ အချိန်မီ
ခရီးသည်တွေ ရန်ကုန်ကိုရောက်အောင် ပို့နိုင်မလား၊ မပို့
နိုင်ဘူးလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ အဆုံးအဖြတ်မပေး
နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ”

ဒေါက်တာမသန္တာသည် ဦးလေးကြီးနှင့် လက်မှတ်
စစ် ပြောနေသမျှ အားလုံးကြားသည်။

ခက်နေပြီပဲ။

ခရီးစဉ်က မရေမရာ ရှိလွန်းနေသည်မှန်း မသန္တာ
အတွဲခတ်မိသည်။

ရေကျသွားသည်အထိ စောင့်စားရမည်။

ရေကျသွားလေမှ ပျက်စီးသွားသော တံတားအခြေ
အနေကို အမြင်အတွေ့အတိုင်း လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်ရမည်။

ကြာမည်ဆိုလျှင် ...

သည်ဘက်ကရထား သည်ဘက်ထိပ်အထိမောင်း။

သည်ဘက်ထိပ်တွင် ခရီးသည်တွေအားလုံးဆင်း၊

ဟိုဘက်ထိပ်ကို သက်ဆိုင်ရာက လုပ်ပေးသော လမ်းအတိုင်းကူး။

ဟိုဘက်ထိပ်ရောက်လျှင် ဟိုဘက်ထိပ်က မီးရထား

ကြီးကို တက်စီး၊ အားလုံးပြည့်စုံပြီဆိုလျှင် ဟိုဘက်ကရထားကြီး
ထွက်မည်။

သည်နေ့ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်မတဲ့လား။

မသေချာ။

ဒေါက်တာမသန္တာ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။

စိတ်ညစ်သွားလို့ကော ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်မည်
လဲ။ ရန်သူမျိုးငါးပါးတွင် ရေသည် တစ်မျိုးပါဝင်သည်။ ယခု
ရေက တံတားကိုဖျက်ဆီးသည်။ ရထားကြီး မသွားနိုင်တော့။

ရေကို အပြစ်တင်မည်လား။

မိုးကိုအပြစ်တင်မည်လား။ မိုးတွင်းပဲဟာ မိုးရွာမည်

ပဲပေါ့။

ဒေါက်တာမသန္တာသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်
ပါလေတော့။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်လိုက်တော့သည်။

တောင်ကြီးမြို့က မထွက်မီကတည်းက ဝတ်လုံတော်
ရ ဦးစိုးပိုင်ကသော်လည်းကောင်း၊ ကိုလှမင်းနှင့် မမမြိုင်ကသော်
လည်းကောင်း ဒေါက်တာမသန္တာကို ...

“ဟဲ့ ... သန္တာ၊ လေယာဉ်နဲ့ပဲ ပြန်ပါလား” ဟု
အသီးသီး ပြောကြသေးသည်။

ဒါကို ဒေါက်တာမသန္တာ နားမထောင်ခဲ့။ ပထမဆုံး
အချက်မှာ လေယာဉ်လက်မှတ်က ယူဖို့ရဖို့ ခက်ခဲလွန်းသည်။
ကိုယ့်အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင် တစ်နေရာရဖို့
အတွက် ရက်တွေချီပြီး စောင့်ရတတ်သည်။ မသန္တာ ရန်ကုန်ကို
မြန်မြန်ပြန်ချင်သည်။

ဓာတ်သိ မမမြိုင်က ညီမကို ထပ်မံမတားတော့။
ညီမသန္တာသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဇွတ်မလေး။ သူလုပ်ချင်ပြီဟု
ဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ တားမရ၊ ဆီးမရ။

ကိုလှမင်းက မန္တလေးမှ သူ့သူငယ်ချင်းထံဖုန်းဆက်
ပြီး အမြန်ရထားလက်မှတ်တစ်စောင် တင်ကြိုရယူထားစေသည်။

ပြီး ကိုလှမင်းရော မမမြိုင်ပါ သူတို့ကားဖြင့်မန္တလေး
သို့ သန္တာကို လိုက်ပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခု ဖြူးတွင် သောင်တင်နေပြီ။

အစက လမ်းတွင်ရထားပျက်မည်ဆိုသည့် အချက်ကို
မသန္တာ ထည့်မတွက်မိ။ တွက်စရာလည်း မလို၊ ယခုလို ဖြစ်ရ
ခြင်းမှာ ရံဖန်ရံခါသာ။

ဖြူးဘူတာတွင် မီးရထားကြီးက မလှုပ်မယှက်
ရပ်ထားသည်။

ဖြူးဘူတာသည် အတော်အတန်စည်ကားကြီးမားပါ
လေသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းသိသော မသန္တာသည် အထက်တန်း
တွဲဆိုမှာတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ဟိုဟိုသည်သည်
ငေးကြည့်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကပ်လျက်သား ရိုးရိုးတွဲပေါ်မှ လူငယ်
သုံးလေးဦး အောက်ဆင်းသည်။ အထုပ်အပိုးနှင့် အိတ်တွေဆွဲဆင်း
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ ... ဒါက ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းတို့က”

“ကားဆိပ်သွားမယ်လေကွာ၊ ကြိုရာကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို
လိုက်တော့မယ်”

“ဟကောင်ရ၊ ရထားက တော်ကြာ မောင်းလို့ရချင်ရသွား
မှာပါဟ”

“မလွယ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ရေကျအောင် စောင့်ရဦးမယ်၊
တံတားပြန်ပြင်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ မိုးပေါ်မော့ကြည့်စမ်း၊
မိုးသားတွေမည်းလို့၊ နောက်ထပ် မိုးရွာလေ၊ ရေကျလေပဲ”

“ဟိုဘက်ရထားက လာခေါ်မယ်လေကွာ”

“ခေါ်တော့ကော တံတားကို ရေကျော်နေသရွေ့ တို့က ရေထဲမှာ ဖြတ်ကူးရဲမလား၊ သွားမယ်ကွာ၊ ကြိုရာကားနဲ့ လိုက်တော့မယ်”

ထွက်သွားသော လူငယ်တွေ၏စကားကို မသန္တာ လက်ခံချင်သည်။

မသန္တာ လက်ပတ်နာရီကြည့်သည်။ ညနေသုံးနာရီ ထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ် လိုသေးသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပါသမျှငွေကို ရေတွက် သည်။

သူမ၏ဆွဲအိတ်၊ ဆွဲခြင်းကိုမယူသွားသေးဘဲ မသန္တာ ထွဲအောက်ဆင်းသည်။

ဘုံတာထဲမှ ထွက်လာပြီး ပထမဆုံး သတင်းစုံစမ်း သည့်သဘောဖြင့် ဆိုက်ထားသော ဦးလေးအရွယ် ဆိုက်ကားသမား ကြီးကို မေးကြည့်ရသည်။ ရန်ကုန်သို့ ကားငှားလျှင် ရ၊မရ။

“လုံးဝမလွယ်ဘူး မိန်းကလေး၊ ဓာတ်ဆီဈေး အရမ်းကြီး တယ်၊ ဝယ်လို့လည်း ချက်ချင်းဝယ် ချက်ချင်းမရဘူး၊ နောက်ပြီး အခုလို မွန်းလွဲပြီးရင် ဒီမြို့ခံကားတွေ ဘယ်ကို မှ ခရီးဝေး မထွက်တော့ဘူး၊ ဒီမြို့ခံကားတွေ ငှားဖို့တော့ မိန်းကလေး စိတ်မကူးနဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မက ပေးချင်သလောက် ပေးရပါစေ၊ ဒီနေ့ ရန်ကုန်ရောက်ချင်တယ် ဦးလေးရယ်”

“ဒါဆို ဦးလေး အကြံပေးမယ်၊ ဟိုထောင့်က ထမင်းဆိုင် ကြီးကိုသွား၊ အဲဒီထမင်းဆိုင်ကစောင့်ပြီး ရန်ကုန်သွားကား တွေကို စုံစမ်းကြည့်၊ ခရီးဝေးကားတွေက အဲဒီမှာနားပြီး ထမင်းစားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီ သောက်လေ့ရှိ တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေး”

ထမင်းဆိုင်သို့ မသန္တာ ရောက်လာသည်။

နက်စ်ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာရင်း မသန္တာသည် ငွေသိမ်း ကောင်တာစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးထံ သွားလိုက် သည်။

“နောက်ကျသွားပြီ ညီမရေ၊ တစ်ချက်တီးလောက်ကပဲ ရန်ကုန်ကားတွေ တစ်အုပ်ကြီး ဆင်းသွားတယ်၊ ဪ... နေဦး၊ ဟိုထောင့်စားပွဲမှာ ထမင်းစားနေတဲ့ သူငယ်ကို ညီမ တစ်ချက်သွားမေးကြည့်ပါလား၊ ဆိုင်ရှေ့မှာသူ့ဂျစ် ကားရပ်ထားတယ်၊ ဂျစ်ကားထဲမှာ အိပ်ရာလိပ်တွေ၊ သေတ္တာ တွေပါတော့ သူ ခရီးဝေးသွားမယ်နဲ့တူတယ်၊ သူ့အထက်က အောက်ကို စုန်လာမှန်းတော့ ဆိုင်ရှေ့ကားရပ်တုန်းက အစ်မ သတိထားလိုက်မိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ”

မသန္တာသည် နက်စ်ကော်ဖီခွက် ချထားရာ စားပွဲ တွင် ခေတ္တပြန်ထိုင်သည်။ ကော်ဖီသောက်ရင်း ထောင့်စားပွဲမှလူ ကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။

သူသည် ထမင်းဘယ်တုန်းက ငတ်လာသည်မသိ။
ဘေးဘက်ကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ သူ့ထမင်းကိုသာ သူ့စားနေ
သည်။

လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်
လောက်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ အသားလတ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာထွား
ကျိုင်းပြီး အရပ်မြင့်ပုံရသည်။ တက်ထရက်(စ်)မီးခိုးရောင်အပေါ်
အင်္ကျီ၊ စတစ်ကော်လာ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ထားပြီး စတစ်ကော်လာ
၏ ထိပ်ဆုံးကြယ်သီးကို ဖြုတ်ထားသည်။ ဂန့်ဂေါအမည်းခံတွင်
စကြာအဖြူပွင့်လုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခြုံကြည့်၍ မြင်ရုံနှင့်
ပင် လူကောင်းလူမွန်တစ်ဦးဟု မှတ်ချက်ပြုနိုင်လောက်သည်။

မသန္တာ ထိုင်ရာမှထကာ သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်
သွားသည်။ လူရွယ်က တစ်ချက်မော့မကြည့်၊ ထမင်းကိုသာ
ကုန်းလွေးနေသည်။

“ဒီမှာရှင် ...”

“ပြောပါခင်ဗျာ၊ ပြောစရာ တစ်ခုခုရှိရင် ပြောပါ။”

လူရွယ်က သူ့အနီး ရောက်လာသည်ကို မသိ၍
မဟုတ်။ တမင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း မသန္တာ
နားလည်သွားသည်။

“ကျွန်မ မီးရထားနဲ့ မန္တလေးက လိုက်လာတာပါ။ အခု
ဖြူးမှာ မီးရထားဆက်မမောင်းတော့ဘဲ ရပ်ထားတယ်၊
ကညွတ်ကွင်းပုဂံဘက်မှာ တံတားပျက်လို့ ဆိုလားပဲ။”

“အင်း ... ကြားသားပဲ”

“ကျွန်မမှာ ငွေပါပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာပြုလဲ”

“အစ်ကို့ရှစ်ကားက ရန်ကုန်ထိ သွားမှာလားဟင်”

“ပြောတတ်သေးဘူး။ ရောက်ချင်လည်း ရောက်မှာပဲ”

“ရှင်”

မသန္တာ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

ဘယ်နှယ်၊ ကိုယ်သွားမည့်နေရာကိုပင် မရေရာပါ
လားဟု အံ့သြရခြင်းဖြစ်သည်။

မသန္တာ၏အာမေဍိတ်သံကြောင့် သူ မော့ကြည့်
သည်။ မသန္တာ၏ရုပ်နှင့်ခန္ဓာအလှကို သူ တစ်ခဏစိုက်ကြည့်ပြီး
ချက်ချင်း တခြားသို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနားရွပ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ကျုပ်ခရီးသွားတာက
နေရာဒေသသတ်မှတ်ချက်မထားဘူး၊ ဂျစ်ကားပေါ်မှာ အိပ်
ရာလိပ်ပါတယ်၊ အဝတ်အစားနဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း တိုလီ
မီလီတွေပါတယ်၊ ကျုပ်စိတ်နဲ့ တွေ့တဲ့နေရာဆိုရင် လမ်း
ဘေးက သင်္ချိုင်းဇရပ်မှာဖြစ်ဖြစ် နားပြီးအိပ်ချင်အိပ်လိုက်
တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်အထိ ရောက်ချင်ရောက်မယ်၊
မရောက်ချင် မရောက်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ အစ်ကို၊ ကျွန်မငွေကို
ယူပါ၊ နည်းသေးတယ်ဆိုရင် အိမ်ရောက်တော့ ထပ်ပေးပါ၊
မယ်၊ ဒီနေ့ညတွင်းချင်း ကျွန်မကို ရန်ကုန်အရောက်ပို့ပေး
ပါလား အစ်ကို”

သူက အေးတိအေးစက်ပင်၊ ဘာမျှပြန်မပြောသေးဘဲ
သူ့ထမင်းကိစ္စကို လက်စသတ်သည့်အနေနှင့် ခက်ရင်းကို ထမင်း

ပန်းကန်တွင် အလျားလိုက် ညီညာစွာချထားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ ချထားသည်မှာ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုအရဆိုလျှင် သူသည် စားသောက်ပြီးစီးပြီမို့ နောက်ထပ်မလိုတော့ပါဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက် မှန်း ဒေါက်တာမသန္တာ နားလည်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ငွေက နည်းမှတ်လို့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ရန်ကုန်အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမယ်။ အဲ ကျုပ် တင်ကြိုပြောပါရစေ၊ ငွေကို ခင်ဗျားဆန္ဒအလျောက် ပေးတာနော်၊ ကျုပ်တောင်းခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူးနဲ့ရန်ကုန် မော်တော်ကားခကို ဒီလောက်ပေးတယ်ဆိုတော့ နေပြည် တော်မှာ ကြားလို့မှ မလျော်ဆိုတာမျိုး အပြောခံရမှာစိုးလို့ပါ”
“အို ... ရတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်မ ကျေကျေနပ်နပ် ပေးတာ၊ ကျွန်မအဖို့ အဲဒီငွေလောက်က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

သူက မသန္တာ စကားကြောင့် သူ၏ပခုံးကျယ်ကြီးကို တွန်းပြသည်။ သိပ်ချမ်းသာပြီး သိပ်လှသော မိန်းကလေးများသည် ရွှေဂုဏ် ငွေဂုဏ် အလှဂုဏ် မောက်မာလေ့ရှိကြစမြဲပါလားဟု သူက ဝမ်းတွင်းကျိတ်မှတ်ချက်ဖြင့် ပခုံးတွန့်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အဲ ... နောက်တစ်ခု ပြောစရာ ကျန်သေးတယ်”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“ခင်ဗျားမှာ အဖော်ပါရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပါ”

“အင်း ... ကျုပ်ကားပေါ်မှာလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရယ်၊ တခြား လူပိုအဖော်မပါဘူး၊ ခင်ဗျား အရွယ်နုပျို တယ်၊ ရုပ်လည်းသိပ်လှတယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း

ကျုပ်နဲ့အတူလိုက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ပြီးစွန့်စားရာ ရောက်နေမ လားပဲ၊ အဲဒါကို စဉ်းစားပါဦး၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လိုက်ချင် လည်း လိုက်ပေါ့ဗျာ”

ယင်းကိစ္စသည် မသန္တာ တင်ကြိုစဉ်းစားပြီးသားဖြစ် ပါ၏။ ထိုလူက ထပ်မံသတိပေးသောအခါ မသန္တာက သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲရှိ ဒဿမနုဇ်ငါးသေနတ်ပြားလေးအား ကိုင်လိုက် မိသည်။ ဖေဖေမကွယ်လွန်မီ ဆေးကျောင်းသူဘဝကတည်းက ဖေဖေက ဤသေနတ်လေးဝယ်ပေးပြီး မသန္တာအမည်ဖြင့် လိုင်စင် ယူပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလမ်းခရီးတွင် ထိုသူက ယီးတီး ယားတားလုပ်လျှင် ‘နောက်မှဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က အလျင်ဦး အောင် ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဂျစ်ကားကို မိမိဘာသာမောင်းပြေးမည်။ အူပဲဆိုကတည်းက မော်တော်ကားနှင့် နေလာသူမို့ ကျင်လည်စွာ လည်း မောင်းတတ်သည်။

ပြီး နောက်တစ်ချက်မှာ မိမိကော်ဖီသောက်စဉ် သူ့ကို သေချာလှမ်းပြီး အကဲခတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ရုပ်သိပ်သန့် သည်။ လူ့စည်ကမ်း လူ့သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သော အမျိုးသား ကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

မသန္တာက ပြုံးပြီးလေး ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါတော့ လိုက်ပို့ပေးပါ မပြောခင်ကတည်းက အကဲခတ် ကြည့်သေးတယ် အစ်ကို၊ အပွေးမြင် အပင်သီ ဆိုပါတော့၊ အစ်ကို့လိုရုပ်မျိုးဟာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိနိုင်ဘူး၊ သိက္ခာစောင့်စည်းမှာ သေချာတယ်လို့ အကဲခတ် ပြီးမှ လိုက်ပို့ပေးဖို့ တမင်လာပြောတာပါ အစ်ကို”

လူရွယ်က ပြီးလိုက်သည်။

လူရွယ်၏အပြုံးကို မသန္တာ ငေးငေးမောမော လိုလို လားလားပင် စိုက်ကြည့်မိသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းစုံသည် သာမန် ထက်ပိုပြီး မသိမသာ ထူအမ်းသည်။ ပြုံးရာတွင် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု အဖွင့်ပြေပြစ်သည်။ ကြည့်ကောင်းသည်။ ဟိုဘက်မှာမူ သူ၏သွားများသည် ဖြူဖွေးစီရီပြီး ပုလဲသွေး တောက်ပနေသည်။ အပေါ် သွားဖြူတန်း ဟိုဘက်စွန်း သည်ဘက်စွန်းတွင် သွားစွယ်လေးတစ် ချောင်းစီ ရှိနေသေးသည်။ ပြုံးလေလျှင် သိပ်ကြည့်ကောင်းပြီး ပိုမိုနုပျိုသွားသည်။

သို့သော် သူသည် အပြုံးအရယ် နည်းလွန်းသည်။ ပြုံးရန်ရယ်ရန် ဝန်လေးသူ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ ယခု အပြုံးမှာလည်း မိမိပြောလိုက်သော စကားက သူ့အား ချိုးမွမ်းစကားအသွင် မြောက်ပင်စကားအသွင် ရှိသောကြောင့် သူက သရော်ပြီး ပြုံးလိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလိုလဲ၊ ပါးနပ်တယ်၊ အပြောကောင်း တယ်၊ ဒီအတတ်ပညာဟာ ယောက်ျားတွေကို လွယ်လွယ် လေး နဖားကြိုးထိုးပေးလို့ ရနိုင်တယ်”

“ဘာရှင်”

သူ့စကားကို မသန္တာ ဒေါပွသွားသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ရန်မတွေ့နဲ့တော့ဗျာ၊ လိုက်မယ်ဆိုလည်း သွားကြမယ်၊ ဟေ့ ... ချာတိတ်၊ လာ ... တွက်ကွာ၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“တစ်ပွဲရှစ်ကျပ်။ သုံးပွဲ နှစ်ဆယ့်လေးကျပ် အစ်ကို”

“ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရား”ဟု မသန္တာ ဘုရားတမိ အညှင်း

သည်လူသည် တစ်ထိုင်တည်း ထမင်းသုံးပွဲစားနိုင် အောင် အစားပုပ်သူပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဗလကြီး ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းနေသည်ပဲ ဖြစ်အံ့ထင်သည်။

ငွေရှင်းပြီး သူကပင် ဂျစ်ကားဆီသို့ ရှေ့မှထွက်သွား သည်။ လာလေဟု မသန္တာအား နောက်ထပ် တစ်ခွန်းပင်မခေါ်၊ ဆွေနှာခမျာ သူ့နောက်မှ သွက်သွက်လေး လိုက်ရသည်။

မသန္တာ ဂျစ်ကားအနီး ရောက်သောအခါ သူက မောင်းသူနေရာ လက်ကိုင်ကွင်းနောက်တွင် ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေ ပြီ။ ဒူးယားစီးကရက်ကို မီးညှိနေသည်။

မသန္တာ လိုက်လာသည်ကို သူက တစ်ချက်လေးပင် ဆွေစောင်းမကြည့်ပါလေ။ မသန္တာက ဂျစ်ကားရှေ့ခန်း ကူရှင်စွန်းကို တင်ပါးလေးမှူးတင်ပြီးမှ သူမ၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဂျစ်ကားအတွင်း သို့ သွင်းလိုက်သည်။

ဂျစ်ကားပေါ် မည်မျှသိမ်မွေ့သော အမျိုးသမီးတက် တက် ထဘီနားအပေါ်ကြွကာ သလုံးသားလေးများအထိ ပေါ်တက် သည်။ မသန္တာအဖို့ ဂျစ်ကားစီး အလှေအကျင့် လုံးဝမရှိခဲ့သည်မို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း တက်သည်ပင် ဒူးဆစ်အထိ ဝင်းဝင်းပပလေး များ ပေါ်သွားရသေးသည်။

မသန္တာမှာ ကမန်းကတန်း ထဘီအနားစကို ခြေ မျက်စိရောက်အောင် ပြန်ဖုံးရသေးသည်။

“ကဲ ... မောင်းတော့မယ်နော်”

“နေဦး အစ်ကို၊ ဘူတာဘက်ကို ပြန်မောင်းပေးပါဦးလားဟင်၊ မီးရထားထဲမှာ ကျွန်မဆွဲအိတ်နဲ့ ဆွဲခြင်း ထားခဲ့သေးတယ်”

“ရတယ်လေ”

သူက ကားငယ်ကို ဂ၊ငယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့ကာ ဖြူးဘူတာသို့ ပြန်မောင်းသည်။

“ဒီလိုတော့လည်း တော်သားပဲ” ဟု မသန္တာ စိတ်ထဲက မှတ်ရပြန်သည်။

“ဟာဗျာ ... အစကတည်းက ကိုယ့်ဆွဲအိတ်နဲ့ဆွဲခြင်း ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး” ဟုများ သူက အပြစ်ပြောလေမလားဟု မသန္တာစိတ်ထဲငိုမိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဖြူးဘူတာသို့ ရောက်လာသည်။

“ပစ္စည်းတွေက လေးသလား၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း နိုင်မလား”

“နိုင်တယ် အစ်ကို၊ အလေးအပင် ဘာမှမပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားယူပေါ့ဗျာ”

မသန္တာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပထမတန်းတွဲသို့ ဦးတည်လျှောက်ရင်း “ဟွန်း... ပြောပုံက မချိုသာပေမယ့် စေတနာတော့ ပေါ်လွင်သားပဲ၊ အလေးအပင် ပစ္စည်းပါရင် သူလိုက်သယ်ပေးမပေါ့လေ” ဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

တစ်ခဏအတွင်း မသန္တာ ပြန်ရောက်လာပြီး ဆွဲအိတ်နှင့် ဆွဲခြင်းကို ဂျစ်ကားနောက်ပိုင်း တင်လိုက်ပြီး ရှေ့ကူရှင်စွန်းလေးတွင် တက်ထိုင်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဒူးဆစ်ထိ ပေါ်မသွားသော်လည်း ခြေသလုံးလေးတော့ ပေါ်သွားပြန်သည်။ သူကလည်း ကြည့်နေခိုက်မှီ ဆင်စွယ်လို အရင်းတုတ်ရာမှ အဖျားသွယ်ကျသွားသော ဝင်းပပ ခြေသလုံးသားလေးများကို သူ မြင်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် ချက်ချင်းမျက်စိလွှဲလိုက်သည်။

“ကဲ ... ရန်ကုန်ကို တိုက်ရိုက်မောင်းလို့ရပြီ အစ်ကို”

သူက ဒူးယားတိုကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ခါးကိုပြန်မတ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ကူရှင်စွန်းမှာထိုင်ရင်း မသန္တာ သူ့ဘက်သို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။

သူ့ခြေတံ လက်တံများက သူ့အရပ်နှင့် အချိုးညီစွာ ရှည်သည်။ သူပေါက်တံရှည် ဒူးဆစ်နှစ်လုံးက ဂျစ်ကားလက်ကိုင်တွင် အူတိုင်ကိုခွဲကာ အပေါ်သို့ တော်တော်ရောက်နေသည်။ လက်ကိုင်ကွင်းသည် သူ့ရင်ခွင်နှင့် လက်တံရှည်တစ်ဖက်ကြား ရောက်သွားမှ ပိုမိုကွင်းသေးသွားသလား ထင်ရသည်။

သူ ဂျစ်ကား စတင်မောင်းပေပြီ။

မြို့တွင်းတစ်လျှောက် သူသည် ဖြည်းဖြည်းမောင်းသည်။ ဆိုက်ကားသမား၊ စက်ဘီးသမားနှင့် လမ်းအလယ်ကောင်တွင် တက်လျှောက်နေသူ အားလုံး သူကပင် အလျှော့ပေးပြီးရပ်တန့်ရပ်၊ နှေးတန်နှေး သူ မောင်းနေသည်။

“လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုက ကားစီးနိုင်တဲ့ လူတန်းစားကို အလိုလို အမုန်းပွားနေသလားပဲ အစ်ကို၊ မော်တော်ကားလာရင် ဖယ်မပေးချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ကားမောင်းမိတိုင်း

စိတ်တိုရတယ်၊ အခုလည်း ကြည့်ပါလား၊ အားလုံးလမ်း
 ဘေးကို တစ်စက်လေးမှ ရှောင်မပေးချင်ကြဘူး။”
 “လွဲမှားတဲ့ ခံယူချက်ပေါ့ဗျာ၊ လမ်းလယ်မှာ သူတို့သွားချင်
 သလိုသွားမယ်၊ မော်တော်ကားကို ရှောင်မပေးဘူးဆိုတာ
 နစ်နာစရာရှိတော့ သူတို့ပဲ နစ်နာမှာပေါ့၊ ကားမောင်းတဲ့
 လူတိုင်းဟာ ယာဉ်စည်းကမ်းနဲ့ ယာဉ်ဥပဒေကို လေးစား
 လိုက်နာရတာချည်းပဲ၊ တိုက်မိလို့ ကားပျက်စီးသွားရင်
 ပြင်စရိတ် သိပ်ကြီးမားတယ်၊ အပိုပစ္စည်းဝယ်ရတာ ဈေး
 ကြီးရုံမက သိပ်ရှားတယ်၊ ယာဉ်ထိန်းရဲက အမှုဖွင့်ရင်
 အမှုဆိုင်ရတာနဲ့ အချိန်တွေကုန်တယ်၊ တရားရုံးကျတော့
 ဒဏ်ရိုက်ခံရတယ်၊ ဒီတော့ ကားမောင်းသမားမှန်သရွေ့
 တိုက်မိခိုက်မိမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါတွေကို သဘောမ
 ပေါက်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကားထဲမှာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အစိတ်
 အပိုင်းတွေဟာ အမယ်မယ်ရေထွက်ကြည့်ရင် တစ်ရာငါး
 ဆယ်ထက် မနည်းဘူး၊ မောင်းသူက ဒီအမယ်မယ်ထဲက
 ဘာတွေချောင်နေမှန်း ပြတ်နေမှန်း ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ အဲ...
 မောင်းနေရင်း ဟိုဟာ ဒီဟာ ပြုတ်ထွက်သွားလို့ မထိန်း
 နိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ရင် ကားနဲ့အနီးဆုံးရှိတာတွေ တိုက်မိ
 မှာပဲ၊ ဒီတော့ ချို့ယွင်းလာတဲ့ကားဟာ တိုက်ပြီဆိုရင်
 လမ်းလယ်ကောင်မှာ မထီလေးစားလုပ်နေတဲ့ သူတွေကိုပဲ
 တိုက်မိပြီပေါ့၊ သံထည်ပေါ်က ကားမောင်းသမား ဘာဖြစ်
 လဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လမ်းပေါ်ကလူပဲ သေတယ်၊ ဆေးရုံ
 ရောက်တယ်၊ ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းသွားရင် တစ်သက်လုံး

လုပ်မစားနိုင်တော့ဘူး၊ အလျော်အပေါ့ ရတယ်ဆိုတာတောင်
 တစ်သက်လုံး စားလောက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့စား
 လခစားမောင်းတဲ့ ကားသမားဆိုရင် ဘာမှမလျော်နိုင်ဘူး၊
 ထောင်ကျခံတယ်၊ စက်ယာဉ်ချို့ယွင်းလို့ မတော်တဆ
 တိုက်မိတာပဲ၊ ဒီတော့ ဥပဒေက ထောင်သုံးလေးနှစ်ချုပ်ပဲ
 ပေါ့၊ ထောင်ထွက်လာရင် သူပြန်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်
 နိုင်တယ်၊ အတိုက်ခံရသူသာ သေလည်းဘဝဆုံး၊ ကိုယ်
 အင်္ဂါချို့ယွင်းသွားလည်း ဘဝဆုံးရတာ၊ အဲဒါတွေကိုသဘော
 ပေါက်နားလည်ရင် လူတွေဟာ မော်တော်ကားကို မထီ
 လေးစားလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲဗျာ။”

မြို့ပြင်သို့ ရောက်လေပြီ။

သူသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး
 မြို့ပြင်လမ်းရှင်းတွင် မော်တော်ကားအရှိန်ကို မြှင့်မောင်းလေတော့
 သည်။

နူးတုန်းကလည်း နူးလိုက်တာဟု ထင်မိသော
 မသန္တာသည် ယခု သူမောင်းပုံ မြန်လွန်းတော့လည်း ကြောက်လာ
 တော့သည်။

ဂျစ်ကားရှေ့ပိုင်းတွင် ဆုပ်ကိုင်စရာဆို၍ အမိုးကိုင်း
 ချည်ထားသော သားရေကွင်းကြီးရှိသည်။ ကားရှေ့မှန်ပေါင်ရှိသည်။
 ဒဏ်(ရုံ)ဘုတ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော သံပိုက်လုံးကွင်းရှိသည်။

ဂျစ်ကားသည် ငြိမ်သော အိသော ကားမျိုးမဟုတ်။
 အရှိန်များလေ ခုန်လေ မြောက်လေ ကားမျိုးဖြစ်သည်။ ဘေးတံခါး
 မရှိ။

ခြေမမြဲ လက်မမြဲနှင့် ပြုတ်ကျလိမ့်ကျနိုင်သည်။
 ထိုင်သည်ကလည်း ကျရှင်စွန်းဆားတွင်ဖြစ်နေသည်။
 မသန္တာ ကြောက်လာပြီ။ သူက စွေစောင်း၍ပင်
 လှည့်မကြည့်။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို၊ ကားပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ လေ့ကျင့်နေတာ
 လားဟင်”

“ဘာဗျ”

“ဪ ... ဒီလောက်မြန်ပြီး ကားက ဒီလောက်ကြီးခုန်
 ပေါက်နေတော့ ကျွန်မ ကြောက်တယ်ရှင်”

သူက လီဗာလျှော့လိုက်သည်။ ကားပြေးနှုန်းသိသိ
 သာသာ အရှိန်လျှော့သွားသည်။ ပြီး ညည်းညူသောအသံဖြင့်ပြော
 လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါပဲလေ၊ ခင်ဗျားတို့မိန်းမတွေဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊
 ခုဆီထမင်း ခုစာလေးကြော်နဲ့”

“ဘာဆိုလဲ”

“သိပ်ဆိုတာပေါ့၊ ခင်ဗျားပဲ ရန်ကုန်ကို မြန်မြန်ရောက်
 ချင်တယ်ဆို၊ ရန်ကုန်နဲ့ ဖြူးဟာ မိုင်တစ်ရာလေးဆယ်ကျော်
 တစ်ရာငါးဆယ်နီးပါး ရှိတယ် သိလား”

သူက ပြောရင်းပင် သူ့လက်ဝဲလက်မှ လက်ပတ်
 နာရီကို မြှောက်ပြသည်။

“အခုပဲ လေးနာရီခွဲနေပြီ၊ တစ်နာရီ မိုင်လေးဆယ်နှုန်း
 တင်မောင်းပေမယ့် ကားချင်းရှောင်ရတာတွေ၊ လမ်းကွေ့၊
 လမ်းကောက်နဲ့ လမ်းဆိုးတွေမှာ အရှိန်လျှော့ရတာတွေ

နုတ်လိုက်ရင် ခုန ကျုပ်မောင်းတဲ့နှုန်းဟာ တစ်နာရီမိုင်
 သုံးဆယ်လောက်ပဲ ပျမ်းမျှခရီးပေါက်နိုင်တယ်”

“တစ်နာရီမိုင်သုံးဆယ်ပေါက်ရင် ရန်ကုန်ကို ငါးနာရီပဲ
 မောင်းရမှာပေါ့ အစ်ကို၊ အခု လေးနာရီခွဲဆိုရင် ညကိုးနာရီ
 ခွဲ ဆယ်နာရီ ရောက်နိုင်တာပဲဟာ၊ ဒီထက်နည်းနည်းပါးပါး
 နောက်ကျလည်း ကျပလေ့စေပေါ့၊ ခုနမောင်းပုံမျိုးက
 ရန်ကုန်မရောက်ဘဲ လမ်းမှာတင် ပြုတ်ကျပြီး ဟုတ်ပေ့ဖြစ်
 သွားမယ့် ပုံမျိုးကြီး”

မသန္တာ ပြောပုံမှာ သူ့စိတ်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်စေ
 သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူမဘက်ကို သူ စွေစောင်းကြည့်သည်။
 ကြည့်မည့်ကြည့်တော့လည်း စူးစူးစိုက်စိုက် အကြာကြီးကြည့်သည်။

သူ ဆက်ပြောသည်။ ခုနလို မာမာကျောကျောလေသံ
 မဟုတ်တော့ဘဲ ဆရာက တပည့်အား သင်ပြပုံစံမျိုးဖြင့် စိတ်ရှည်
 လက်ရှည်ပြောခြင်းမျိုးပြောသည်။

“လမ်းခရီးသွားတဲ့နေရာမှာ နာရီနဲ့ယာဉ်ပြေးနှုန်းကိုချည်း
 ချိန်ကိုက်ပြီး ဘယ်နှနာရီမှာ ရောက်မယ်တွက်လို့ မရဘူး
 အမိ၊ ရာသီဥတုအနေအထားကိုလည်း တွက်ရသေးတယ်၊
 အခု ကျုပ်ဂျစ်ကားက တောင်ဘက်ကနေ မြောက်ဘက်ကို
 မောင်းနေတယ်၊ ခင်ဗျား အနောက်ဘက်က မိုးကောင်းကင်
 ကို လှမ်းကြည့်စမ်း”

သူပြောသလို မသန္တာ ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။
 “မိုးသားတွေ ဘယ်လောက်တက်နေလဲ၊ မည်းမှောင်နေတာ
 မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချတာနဲ့

ကျုပ်ကားကို အင်မတန် အရှိန်လျှော့မောင်းရတော့မယ်၊
ဒါကြောင့် မိုးရွာမချခင် ရှေ့ကို ရနိုင်သလောက် ဖိမောင်း
နေတာ၊ လေက အနောက်ကနေ အရှေ့ကိုဖိတိုက်နေတော့
ကျုပ်တို့ သွားလမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်တိုက်နေတယ်၊ အချိန်မီ
မောင်းနိုင်ရင် ဒီမိုးသားကွက်ကြီး လွတ်လေမလားဆိုပြီး
ကျုပ် ဖိမောင်းနေတာပဲ အမိ”

မသန္တာ ရင်ထဲက သူ့ကိုချီးမွမ်းမိပြန်သည်။ သူသည်
တမင် ဗရမ်းဗတာ မောင်းနေခြင်းမဟုတ်။ မိုးလွတ်လေလွတ်နှင့်
အချိန်မီ ရန်ကုန်ရောက်အောင် မောင်းပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်တို့သည် သူ့အတွက် မဟုတ်
ပါလေ။ ရန်ကုန်သို့ သိပ်ရောက်ချင်နေသော မိမိအတွက်သာလျှင်
ဖြစ်သည်။

သူ့ပြောစကားအရဆိုလျှင် သူ့အဖို့ အိပ်ရာတစ်လိပ်
သေတ္တာတစ်လုံးဖြင့် သွားချင်ရာသွားမည်၊ နားချင်ရာနားမည်သာ
ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် နောက်ထပ် တစ်လုံးမျှ ထပ်မပြောတော့ပေ။
ကားကိုမူ မှန်မှန်သာလျှင် မောင်းတော့သည်။ မသန္တာဘက်သို့
လည်း တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်မကြည့်ပါလေတော့။

မသန္တာက သူ့ကိုကြည့်မိပြန်သည်။

စိတ်ကစားသောအကြည့် မဟုတ်။

အံ့သြသော ထူးဆန်းသောအကြည့်သာ ဖြစ်သည်။

မိမိ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ မသိဘူး
ပဲထား၊ မိမိချမ်းသာသည်ကိုလည်း မသိဘူးပဲထား၊ ယခု မိမိရပ်ရည်

ကို အခြား အများတကာ ယောက်ျားသားတွေလို သူ စိတ်ဝင်စား
ဖို့ ကောင်းသည်။ ယောက်ျားတစ်ရာတွင် တစ်ရာလုံးက မသန္တာကို
ရင်းနှီးချင်သည်။ အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ချင်သည်ဟု နားလည်ထားခဲ့
ရာမှ ယခုတော့ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကိုးသာပါလားဟု မသန္တာ
တစ်ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ရသည်။ ယင်းတစ်ရာခိုင်နှုန်းသည် သူပင်
ဖြစ်ပါလေတော့၏။

တစ်ခါတလေ မသန္တာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်သည်မှ
အပ ကျန်အချိန်များတွင် သူ့ဘေး၌ မိန်းမချော မိန်းမလှလေး
တစ်ဦး ပါရှိလာမှန်း ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်ပင် မထင်တတ်သူ
ပါလား။

“ဒီလိုပါပဲလေ၊ ခင်ဗျားတို့မိန်းမတွေဟာ ဒီအတိုင်း
ချည်းပဲ၊ ခုဆီထမင်း၊ ခုစာလေးကြော်နဲ့”ဟု ဝါးလုံးရှည်ယမ်း
ပြောပုံမျိုး သူ ပြောခဲ့သည်။ သူသည် မိန်းမတွေအားလုံးကို ဘာ
လို့ အပြစ်ပြောချင်ပါလိမ့်။

“ခင်ဗျားမှာ အဖော်မပါဘဲ ကျုပ်နဲ့ ရန်ကုန်ထိ
လိုက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်စွန့်စားရာ ရောက်နေမလား၊ ခင်ဗျားကအရွယ်
ရှိတယ်၊ သိပ်လှတယ်၊ စဉ်းစားပါဦး”ဟုလည်း ပြောသည်။
ပြောသင့်သောစကား မဟုတ်ပါဘဲလျက် သူ ပြောထွက်သည်။
ဤအပြောမျိုးကြောင့်ပင် မသန္တာမှာ ပိုမိုစိတ်ချစွာ လိုက်ရဲခဲ့ခြင်း
လည်းဖြစ်မည်။

သူ့ပုံသဏ္ဌာန်က မော်တော်ကားခ ငွေရှစ်ရာရမည်
ကိုသာ ဦးတည်စိတ်ထားပြီး လိုက်ပို့ဟန်တူသည်။ နောင် အရှည်
သဖြင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ သူ မကြိုးစား။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊

ရန်ကုန် ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အလုပ်အကိုင်က ဘာလဲဟု သူတစ်
ခွန်းမမေး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘာကောင် ညာ
ကောင်ဟု တစ်စုံလုံးမျှမပြော။

တကယ့် လူထူး။

တကယ့် လူဆန်း။

ကျောက်တံခါးမြို့ကို လှမ်းမြင်ရပြီ။ ဤမှာပင် ကား
ရှေ့မီး ဖွင့်မောင်းရပြီ။

ကားမောင်းလျက်ကပင် သူသည် မိုးကောင်းကင်ကို
ခဏခဏ မော့ကြည့်သည်ကို မသန္တာ သတိထားမိသည်။

“ရှေ့မှာ ကျောက်တံခါးမြို့ပဲ အမိ၊ ဒီမိုးကို ကျုပ်တို့မလွတ်
နိုင်တာသေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ မိုးရွာပြီးတဲ့အထိ ကျောက်
တံခါးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်ခိုမလား။”

“ဟင့်အင်း ... မခိုချင်ဘူး၊ ရပ်နေတာနဲ့စာရင် ကားဘီး
လိမ့်နေတာက ရှေ့ခရီးကို ပိုနီးစေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မိုး
ဆိုတာ အစိုးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့တိတ်တာကိုစောင့်
ဖို့ အချိန်အတိုင်းအတာ သတ်မှတ်လို့မှ မရတာ”

“ဒါတော့ အမိသဘောပဲ၊ ကျုပ်အတွက်မေးတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ဂျစ်ကားဆိုတာ လေမိုးမလုံတဲ့ကားမျိုး၊ အမိတို့မိန်း
ကလေးတွေက အေးစရာရှိ သိပ်အေးတတ်ပြီး၊ ပူးရာရှိ
လည်း သိပ်ပူတတ်လွန်းလို့ တင်တင်ကြိုကြိုမေးထားတာ”

တကယ်ပင် သူသည် ကျောက်တံခါးတွင် မရပ်ပါ
လေ။ ထုံးစံအတိုင်း မြို့ထဲတွင် ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီး မြို့ပြင်
ရောက်မှ အရှိန်မြှင့် မောင်းပြန်သည်။

သူ့စကား မှန်နေသည်။

ကျောက်တံခါးက ထွက်လာပြီး သုံးလေးမိုင်ရောက်
သည်နှင့် မိုးစက်လေးတွေ ကျကျကျသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ပင် သည်းတော့သည်။

သည်းသည်မှ အငြိုးကြီးစွာ ရွာချသလား ထင်ရ
အောင် သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာချခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သူသည် မှန်ပေါ်မှ ဝိုက်ပါရေယက်တံကို အမြန်နှုန်း
ဖွင့်ထားရသည်။

မိုးက အနောက်မှ အရှေ့သို့ လေပင့်ပြီးရွာသောမိုး။

မော်တော်ကားက တောင်မှမြောက်သို့ ဦးတည်
မောင်းနေသည်။

ဂျစ်ကားစတီရာရင် လက်ကိုင်ကွင်းက ဝဲဘက်မှာ
မို့ သူက လက်ဝဲဘက်၊ မသန္တာက လက်ယာဘက်။

အနောက်မိုးသည် မသန္တာ ထိုင်ရာသို့ စွေစွေစောင်း
စောင်း လူကိုထိရောက်စွာ ပက်ဝင်တော့သည်။ သူ့ဘက်သို့မိုးသီး
မိုးပေါက်များ အရောက်နည်းသည်။

“ဒီမယ် ... အမိ၊ ကျုပ်အသားမှာ ဓားလည်းမပါဘူး၊ ဆူး
လည်းမပါဘူး၊ ကျုပ် နုနာလည်းမစွဲဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး
ကျုပ်ဘက်ကို တိုးထိုင်ပါ၊ ကျုပ်အသားနဲ့ မတော်တဆ
ထိမိသွားလည်း အမိရဲ့အသား ပဲ့မသွားပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်
အစိုအရွှံ့ခံပြီး ဟိုဘက်စွန်းက ဒီဘက်မရွေ့ဘူး စူးထိုင်
နေတယ်”

“အို ... ကျွန်မက အဲဒီလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ထွက်လာကတည်းက ထိုင်မိသလို ဆက်ထိုင်နေတာပါ။ ကဲ ... အဲဒီဘက်ကို ကျွန်မ တိုးထိုင်ပါ့မယ်”

မသန္တာ သည်ဘက်တိုးထိုင်ပေးသည်။ မိုးရေစိုသည်နှင့် တစ်ခဏအတွင်း မသန္တာ ချမ်းသာသည်။

စောစောကပင် သူ ပြောသေးသည်။ အမိတို့မိန်းကလေးတွေက အေးစရာရှိလည်း သိပ်အေး၊ ပူစရာရှိလည်း သိပ်ပူတယ်ဟူ၍ ...

သူ့စကား မှန်လိုက်လေခြင်း။

ယခု မသန္တာ၏စကားပြောသံပင်လျှင် အအေးဒဏ်ကြောင့် မေးရိုက်တုန်ယင်သံ ထွက်နေပြီ။

မသန္တာ သူ့ဘက်တိုးကပ်တော့ သူက လက်ယာဘက်ပေါင်လုံးကြီး ထပ်ကျုံ့ပေးသေးသည်။ သူကပင် အသားချင်း မထိစိမ့်သောငှာ ရှောင်ပေးသည့်သဘော ရှိနေသည်။

တစ်ခဏ ရှေ့သို့မောင်းပြီး အခက်အခက်ကောင်းသော လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် သူသည်ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ရပ်တာလဲ အစ်ကို”

မသန္တာ ပိုက်ဆံအိတ် ဇစ်ဖွင့်လက်နှိုက်ထားကာ မေးလိုက်သည်။

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ မိုးထဲလေထဲမှာပင် ကားပေါ်မှဆင်းကာ နောက်ခန်းသို့ ကွေ့သွားသည်။ နောက်ခန်းမှ သူ့သေတ္တာကြီးကို ဆွဲယူကာ ဖျောက်ခနဲ၊ ဖျောက်ခနဲ သေတ္တာ၏

ခလုတ်တွေကိုဖွင့်ပြီး အဖုံးကိုဟကာ လက်နှစ်ဖက် အထဲသွင်းသည်။ သူလိုချင်သောပစ္စည်းရမှ ဆွဲထုတ်ကာ သေတ္တာဖုံးကို ပြန်ပိတ်သည်။

သူ့နေရာသို့ သူပြန်လာပြီးထိုင်သည်။ အောက်ဆင်းသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေရွဲသွားပေပြီ။

“ရော ... ဝဲသာဂျာကင်၊ မိုးကာအင်္ကျီလိုပဲ မိုးဒဏ်လုံတယ်၊ အထဲမှာ ဂွမ်းထည့်ချုပ်ထားလို့ နွေးလည်းနွေးတယ်၊ ခင်ဗျား ဝတ်ထားပါ၊ နှင်ဗျား သိပ်ချမ်းနေပြီ၊ စကားပြောတာတောင် မေးရိုက်သံတွေ ထွက်နေတယ်”

“နို့ ... အစ်ကိုကျတော့ကော ထပ်ပြီးမဝတ်တော့ဘူးလား၊ အစ်ကိုလည်း ရွဲနေပြီလေ”

“ကျုပ်မှာ ဝဲသာဂျာကင် ဒီတစ်ထည်ပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်အတွက် မပူနဲ့၊ ကျုပ်က နာရီကြော်ငြာ၊ မီးခြစ်ကြော်ငြာလိုလူစား၊ အကြမ်းခံတယ်၊ ရေစိမ့်ခံတယ်၊ ဥတုသုံးပါးခံတယ်၊ ဟဲဟဲ ... မပူနဲ့၊ မပူနဲ့၊ ခင်ဗျားအတွက်ပဲ ခင်ဗျားပူ၊ ဒါမှ မိန်းမပီသတယ်”

သူသည် သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောချင်ရာတွေပြောပြီး ဝဲသာဂျာကင်ကြီးကို မသန္တာပေါင်ပေါ် ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။

ပြီး ကားကိုဆက်မောင်းသည်။

မိုးသည် သည်းသည်ထက် ပို၍သည်းလာသေးသည်။

မသန္တာသည် ဂျာကင်မဝတ်ဖြစ်သေးသဲ ဇေးမိဇေးရာ တွေးမိတွေးရာဖြင့် ငိုငိုသွားသည်။

သူ ကားရပ် အောက်ဆင်းသည်နှင့် မသန္တာက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို အသင့်လှမ်းကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

သူ ကားရပ်ခြင်းမှာ မိမိအပေါ် စေတနာကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိက ဝေဒနာစိတ်ဖြင့် သေနတ်ကိုင်မိသည့်အတွက် ယခုမှ မသန္တာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“ဝတ်လေဗျာ၊ ကျုပ်အဝတ်မို့ မသန့်ဘူးထင်ရင်လည်း ဂျာကင်ကိုဖြန့်ပြီး မိုးပက်ရာဘက်မှာ ကာထားလိုက်ပါလား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မိုးပက်သက်သာဖို့ အဓိကပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ မသန့်ဘူးထင်လို့ မဝတ်တာမဟုတ် ပါဘူး၊ အစ်ကိုဟာ ဘယ်လိုလူစားမှန်း မသိဘူး၊ ပြောရ ဆိုရ ခွကျသလောက် စိတ်စေတနာကျတော့ သိပ်ကောင်း ပါလားဆိုတာ စဉ်းစားနေမိလို့ပါ”

“ဂျာကင် ဝတ်မှာသာ ဝတ်စမ်းပါဗျာ”

မသန္တာသည် သူ့အမိန့်အတိုင်းပင် ဂျာကင်ကို လက်လျှိုဝတ်တော့သည်။

အံ့မာမင်း နေရင်းထိုင်ရင်း ပွဲထဲက ဝန်ကြီးဖြစ် သွားသည်။

သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီက မသန္တာအတွက် ရှည်မှရှည်၊ ပွမှပွ ဖြစ်နေသည်။ ပွဲထဲက ဝန်ကြီးအင်္ကျီလို ရှိနေသည်။

လက်နှစ်ဖက် လျှိုစေကာမူ လက်ပေါက်မှ မသန္တာ ၏လက်နှစ်ဖက် ထွက်မလာ။ အများကြီးခေါက်တင်မှ လက် ချောင်းလေးတွေ ပြုထွက်လာသည်။

နောက်ကျောတွင်ပုံကျပြီး ခုလုကြီးဖြစ်နေသဖြင့် မသန္တာ တင်ပါးကြွကာ ဂျာကင်စကို တင်ပါးအောက်တွင် သွင်း လိုက်သည်။ ရှေ့ပိုင်း ဂျာကင်အနားသည် မသန္တာ၏ဒူးဆစ်ကို ဖုံးမိသည်။

သို့တစေ မသန္တာ၏ရင်ထဲတွင် မကျေမနပ်လေးဖြစ် နေရသေးသည်။

မသန္တာကပင် အစ်ကိုဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဟု ရေးလာမြောင်းပေးဖြင့် သူ့အကြောင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။ သူ က ရေပိတ်စကားဖြင့် ဂျာကင်ဝတ်မှာ ဝတ်စမ်းဗျာဟု တခြားသို့ ပြောင်းပြီး ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။

သူက မပြောချင်လေ မသန္တာက သိချင်လေ ဖြစ် လာပြန်သည်။ ဒေါက်တာမကြီးမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမ သည် မိန်းမပဲ မဟုတ်လား။ မသိချင်ပါနဲ့ဆိုမှ ပိုသိချင်သေး။

“ကဲ ... ဂျာကင်ဝတ်ပြီးပြီ အစ်ကို”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်ဗျားအတွက် အအေးမိတာ သက်သာ သွားနိုင်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါထက် အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မဟာ တစ်ခရီးတည်း အတူသွားနေသူပါနော်”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ”

“အဲဒါဟုတ်ရင် အနည်းဆုံး အစ်ကိုဟာ နာမည်ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဘယ်လိုလူစား ဆိုတာလောက် ပြောပြပါဘူး”

“ဘာထူးမှာလဲ၊ မလိုပါဘူး”

“ထူးတယ်၊ လိုတယ် အစ်ကို၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ဒိုင်ယာရီသမားမို့ပါ၊ ကျွန်မရဲ့နေ့စဉ်အတွေ့အကြုံလေးတွေကို ဒိုင်ယာရီ ရေးထားလေ့ရှိလို့ပါ”

မသန္တာ စကားအဆုံးတွင် သူက တဟ်ဟ်ဖြင့်အသံထွက်အောင်ရယ်သည်။ သူရယ်သဖြင့် မသန္တာ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူ သွားတန်းဖြူဖြူနှင့် သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း မြင်ရမလားဟု ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

မမြင်ရပါလေ၊ ကားထဲတွင် မှောင်နေပါ၏။

“လွယ်ပါတယ် အမိ၊ ဒိုင်ယာရီဆိုတာက အမြင်ကိုအမြင်အတိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်းရေးမှ ဒိုင်ယာရီပီသမှာပေါ့၊ ကဲ ... အမိရေးဖို့ ကျုပ် ပြောပြမယ်”

“ပြောပါ အစ်ကို၊ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်”

“ဖြူးတွင် ရထားကြီးရပ်သွားသည်။ ကညွတ်ကွင်းဟိုဘက်တွင် တံတားကျိုးသည်ဟု ကြားသိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရန်ကုန်သို့သွားမည့် ကားကြိုရှာသည်။ ဖြူးထမ်းဆိုင်တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ထိုလူအား ငွေရှစ်ရာပေးကာ ရန်ကုန်သို့လိုက်ပို့ရန် တောင်းဆိုသည်။ ထိုလူက ဖြူးမှ ရန်ကုန်သို့လိုက်ပို့ပေးသည်ပေါ့၊ ဒီလောက်ရေးရင် ပြီးတာပဲ အမိ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ဒိုင်ယာရီက အဲဒီဂျစ်ကားပိုင်ရှင်ရဲ့ အမည်တို့ အလုပ်အကိုင်တို့ ထည့်ရေးချင်တယ် ဆိုရင်ကော”

“ဒိုင်ယာရီဆိုတာ တစ်နေ့အတွက် အလွန်ဆုံး စာတစ်မျက်နှာပဲရှိတာပါ အမိ၊ အဲဒါတွေ ဘာလို့အတိအကျကြီးထည့်တော့မှာလဲ၊ စာကြောင်းရေနဲ့ စာမျက်နှာ အလကား ဖြန့်ရာရောက်တော့မပေါ့၊ အမိရေးချင်တယ်ဆိုရင် ဂျစ်ကားပိုင်ရှင်သည် အမည်မသိသူလို့ပဲ ထည့်ရေးပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အစုံ ထည့်ရေးနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ရန်ကုန်ရောက်လို့ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ချထားပေးပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ထပ်မံတွေ့ဆုံစရာ အကြောင်း ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ”

ဆက်မေး ဆက်ပြောလျှင် စိတ်မောတာသာ အဖတ်တင်မည်မို့ မသန္တာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူပြောတာလည်း ဟုတ်သင့်သရွေ့ ဟုတ်နေပါ၏။ သူက ငွေရ၍ လိုက်ပို့ပေးသည်။ မိမိလည်း ယနေ့ ရန်ကုန်ရောက်လို၍ သူ့အား ငွေပေးငှားသည်။

အစစ်အမှန်က ဒါပဲပေါ့။

ရန်ကုန်ရှိ မိမိအိမ်ရောက်သည်နှင့် မိမိဆင်းနေမည်။

သူက ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံပတ်သက်စရာ မရှိတော့။

မိုးကပို၍ပင် သည်းလာသည်။

မီးမနိုင် ပိုက်ပါမနိုင်ဆိုသည့် မိုးမျိုးဖြစ်နေသည်။

ကားရှေ့မီးသည် ရှေ့သို့ အဝေးမစူးနိုင်။ ဆယ့်ငါးပေခန့်မှပင် မီးရောင်ဆုံးနေသည်။ ရှေ့မှန်မှ စီးကျသော မိုးရေများကလည်း

ဝိုက်ပါနိုင်အောင် မယက်နိုင်။ အတွင်းမှန်သားသို့လည်း ရေငွေများရိုက်ပြီး မကြာခဏ မှန်ရီသွားသဖြင့် အဝတ်စပိုင်းနှင့် ခဏခဏ သုတ်ပေးနေရသည်။

သူသည် ဘယ်လိုမှ မြန်မြန်မမောင်းနိုင်ဘဲ အဆမတန် အရှိန်လျှော့ထားရသည်။ နံပါတ်(၃)ဂီယာပင် မထိုးနိုင်။ နံပါတ်(၂)ဂီယာဖြင့်သာ မောင်းနေရသည်။

သူ၏ဦးခေါင်းကို ရှေ့မှန်နှင့်ထိမတတ် ကိုင်းကာ မှန်အနီးသို့ မျက်လုံးကပ်ကြည့်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျစ်ကားဘေးသို့ ဦးခေါင်းထုတ်ခါ ပကတိအမြင်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။ မှန်မှတစ်ဆင့်ကြည့်၍ မထင်ရှားသောအခါတွင် ဖြစ်ပါ၏။

သူ၏ဦးခေါင်းဆံပင်တွေ ရွဲစိုနေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဦးခေါင်းပြန်အသွင်းတွင် သူကပြောပြန်သည်။

“ရှေ့နားမှာ လမ်းဘေးဧရိယာတစ်ခု တွေ့တယ်၊ ခဏနားမလား”

“ဟင့်အင်း ... မနားချင်ဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ နားသင့်တယ် ထင်တာပဲ”

“နားသင့်ပေမယ့် မနားချင်ဘူး အစ်ကို”

“ခင်ဗျား ဇွတ်ပဲ၊ ခေါင်းသိပ်မာတယ်”

သူပြောသောဧရိယာကို မသန္တာလည်း လှမ်းမြင်ရပြီ။ ကားမောင်းနှုန်းက နှေးလွန်းသဖြင့် သူ ဧရိယာတွင် ရပ်လေမလား၊ မရပ်လေမလား၊ မသန္တာ မဝေခွဲတတ်။

လူ့စိတ်ဆိုတာ အခက်သား။

ပထမဧညာ ဥမ္မတ္တကောဟုပင် အဟောအပြောရှိထားသည်။ အခု ဖြူရာက အခုပင် မည်းချင်သည်မှာ လူ့စိတ်။

ကျကျနန ကြံစည်လိုလျှင် ဂျစ်ကားထဲတွင် မအောင်မြင်နိုင်။ ဧရိယာထဲသို့ဆိုလျှင် ကျကျနန ကြံစည်နိုင်သည်။

သူတွင် မကောင်းစိတ် ဝင်လေပြီလား မပြောတတ်။ အခြေအနေက များစွာပေးနေသည်။ ညမောင်းသည်၊ မိုးသည်းသည်၊ အသွားအလာ ကားတစ်စီးတလေမျှမရှိ။ ဖိုနှင့်မ နှစ်ဦးတည်းဖြစ်နေသည်။

လွယ်လျှင် သူကြွယ်ပင် ခိုးတတ်သည်။

သူ တကယ်တမ်း ဧရိယာတွင်ရပ်လေလျှင် မိမိက အဆုတ်အကန် ဇွတ်ငြင်း၍ ရမည်မဟုတ်။ ဇွတ်ငြင်းလေ၊ သူ့အကြံအစည်ကို ရေလာမြောင်းပေးလုပ်လေ ဖြစ်သွားမည်။ အလိုက်သင့် မသိလိုက်မသိဘာသာ ဧရိယာတွင် ခိုနားရမည်။

မသန္တာ ဒုတိယအကြိမ် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို မသိမသာ ဆုပ်ကိုင်မိပြန်လေပြီ။

ရပ်လိုလျှင် ရပ်ပလေစေ။ ဆင်းစေလိုလျှင် ဆင်းမည်။

ရိုးတီးယားတားလုပ်လျှင် ဦးအောင်ပစ်မည်။ ဤသေနတ်သည် မသန္တာအတွက် အလှေအကျင့် ရှိထားသောသေနတ်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပစ်ခတ်နိုင်သည်။

သို့သော် ...

သူသည် ဧရိယာတွင် မရပ်ပါလေ။ ဆက်လက်ရှုံ့သာ မောင်းလာသည်။ ဧရိယာနှင့် အတော်ကြီးကွာဝေးလာမှ မသန္တာက ဟန်မပျက် စူးစမ်းစကား မေးမြန်းကြည့်သည်။

“အစ်ကိုက ဧရပ်မှာ နားချင်လို့လားဟင်၊ ကားမောင်းရတာ ပင်ပန်းရင် ကျွန်မ တစ်လှည့်မောင်းပေးမယ်လေ”

“ဒီလောက်လေးနဲ့ ပင်ပန်းတယ်ဆိုရင် ကျုပ် ယောက်ျား ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲဗျာ၊ ဧရပ်မှာ နားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အတွက်ပါ၊ တကယ်လို့ ဧရပ်ရှေ့မှာရပ်တောင် ကျုပ်က ကားပေါ်ကအောက်ကို တစ်ဖဝါးဆင်းဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ရှင် ... အစ်ကိုက မဆင်းဘူး၊ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်ဂျာကင်က မိုးလုံပါတယ်၊ နောက်ထပ်တော့မစိုတော့ ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျာကင်မရခင်က ခင်ဗျားအဝတ်တွေ မိုးစိုရွံ့ထားတယ်၊ မိုးစိုအဝတ်ကြီးနဲ့ နေရတာ အအေးမိနိုင် တယ်၊ နမိုးနီးယားဝင်နိုင်တယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးထားဦး၊ နေရထိုင်ရ ကသိကအောင့် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အဝတ်လဲချင်လဲနိုင်ဖို့ ကျုပ်က ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ စောင့်ပြီး ဧရပ်မှာ ရပ်ပေးမလို့ပါ”

မှားသွားပြန်ပြီဟုသာ မသန္တာ စိတ်ထဲတွင် နောင်တ ရဲလိုက်ရပြန်တော့သည်။

တောနက်ကြီးထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းမှားနေသော ပုဏ္ဏားကို ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းက ပခုံးထက်တွင် ထမ်းကာ ကူညီထမ်းပိုးခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပုဏ္ဏားက စိတ်ယုတ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဘာပစ္စည်းလက်ဆောင်မှ မပါလျှင် ပုဏ္ဏားမ စိတ်ဆိုးမည်ဆိုကာ မျောက်သေကြီးကို လက်ဆောင်ပေးရန် ဘုရား လောင်းမျောက်မင်း၏ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲနှင့်ထုသည်။ မျောက် မင်းခမျာ သွေးစက်လက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကွဲသွားသည့် ကြားပင်

သစ်ပင်များပေါ် တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင်ကူးကာ သွေးစက်ကျရာ ပုဏ္ဏား ၏အိမ်ပြန်လမ်းအဖြစ် ပြရှာသေးသည်။

မိမိအဖြစ်က ဘာထူးသေးသနည်း။

ဤပုံ ဤနယ်ပင် ဆင်ဆင်တူနေပေပြီ။

အူ၏ပြုမူချက် မှန်သရွေ့သည် မိမိအပေါ် စေတနာ ထားသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ဒါ့ကိုပင် မိမိက သူ့ကို ရန်မူလိုစိတ် ဖြင့် သေနတ်တကိုင်ကိုင် ဖြစ်ရသည်။

မသန္တာ နောင်တကြားမှပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ ပါသေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရပ်မပေးတော့ပါဘူး၊ ကျုပ် ရိပ်မိတယ် လေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုမယုံမှန်း၊ ကျုပ် ဇွတ်ရပ်ပေးမိရင် ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ကျုပ်အပေါ် သံသယာတွေ ပိုပြီးကြီးထွား သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မလဲ၊ စေတနာဟာ ဝေဒနာဖြစ်သွား မယုံကိစ္စမျိုး”

“အစ်ကိုကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ဦးခေါင်း သွက်သွက်ခါပြသည်။

“မယုံနဲ့ ... မယုံနဲ့၊ ကျုပ်ကိုလည်း မယုံနဲ့၊ ဘယ်ယောက်ျား ကိုမှလဲ မယုံနဲ့၊ အဲဒါ မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ အင်မတန် အဖိုးတန်ပြီး ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ အကျင့်သိက္ခာတစ်ခုပဲ၊ ဒီ အကျင့် မပျက်စေနဲ့၊ ရာသက်ပန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမသား တစ်ဦးရဲ့ စောင့်စည်းအပ်တဲ့ သိက္ခာဗျ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဪ ... ကုညီလည်း ကုညီရသေး၊ အစ်ကိုအပေါ်လည်း
မယုံကြည်စိတ်ထားသေး ဆိုတာလို ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“ဟာ ... ဒီကိစ္စမျိုး စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင် အင်မတန်သဘော
ထားနုပြီး သေးသိမ်တဲ့ယောက်ျား ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဪ ... အစ်ကိုရယ်၊ လူ့ခွစာကြီးရယ်ဟုသာ
မသန္တာ ရင်ထဲက အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ရှုတ်ဆိုမိရပေတော့သည်။

ရွာဖို့ရေတွေ ခန်းစပြုလာပြီထင်။

မိုးသည် တဖြည်းဖြည်း အားမာန်လျော့လာသည်။

သည်းသည်းကြီးမှ ဖွဲ့ဖွဲ့လေးအသွင် ကူးပြောင်းလာ

လေပြီ။

ညဆယ်နာရီတွင် ပြန်တန်ဆာကို ဂျစ်ကားကျော်

ဖြတ်လာခဲ့ပြီ။

ဖွဲ့ဖွဲ့သာ ရွာနေသောကြောင့် သူသည် ကားရှိန်ကို

မြင့်မောင်းလေပြီ။

မသန္တာ၏ မျက်ဝန်းတို့သည် ဇွတ်အတင်း ပြူးထား

ရာမှပင် လှစ်ခနဲဆို စင်းကျသွားသည်။

မသန္တာ အရမ်းအိပ်ငိုက်ပြီ။

ကျန်းမာရေး ကောင်းပြီး နုပျိုသောအရွယ်ဖြစ်

သည်။

တစ်သက်လုံး မှန်မှန်အိပ်၊ မှန်မှန်စား လူတန်းစား

ဖြစ်ခဲ့သည်။ မမညွှာတို့နှင့်အတူ တောင်ကြီးမှ မော်တော်ကားဖြင့်

ဆင်းလာပြီး မန္တလေးတည်းခိုခန်းတွင် ညအိပ်နားလော်လည်း

အိပ်ရာပြောင်း၊ တည်းခိုခန်း အိပ်ရာလည်းဖြစ်ပြန် ရန်ကုန်သို့

ခရီးဆက်ရန် ဆန္ဒစောနေပြန်မှီ တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ညလုံး နှစ်
နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ကြက်အိပ်ကြက်နိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။
နံနက်စောစောပင် ကိုလှမင်းနှင့် မမဥမ္မာက အမြန်ရထားစီးရန်
ဘူတာမီးရထားတွဲပေါ် ပို့ပေးခဲ့သည်။ ရထားထွက်လာသည်အထိ
လည်း မျက်စိကြောင်ပြီး တစ်ချက်မျှ မငိုက်ခဲ့။

ဖြူးတွင် ရထားကြီးရပ်နေတော့ စိတ်မောရသည်။
မိုးထဲလေထဲ သည်အစ်ကို ဂျစ်ကားနှင့် လိုက်ရသည်ကလည်း
လူရော စိတ်ရော မောလှပါဘိတောင်း။

မသန္တာ အင်မတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။

သည်အစ်ကိုသည် စိတ်ချရသည်ဟု စိတ်တုံးတုံးချ
လိုက်သည်နှင့် မသန္တာ မျက်ဝန်းတို့မှာ မှေးစင်းလာတော့သည်။

ကြိုက်၊ ငိုက်၊ ငတ်။

ဤသုံးပါးသည် မည်မျှတင်းထားထား တားဆီးမရ
နိုင်ပါလေတကား။

စစ်ပွင့်နေသော ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ
မသန္တာ မတားနိုင်၊ မဆီးနိုင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အဘယ်သူသည် ထိုင်လျက် ငုတ်တုတ်အိပ်ပျော်သွား
ပြီဆိုပါက မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်းကို ထိန်းသိမ်းမတ်တည်နိုင်
တော့အံ့နည်း။

မသန္တာ၏ဦးခေါင်းသည် သူ့ပခုံးစောင်းကို ခေါင်း
အုံးပြုမိသည်။ သူမ၏ယိုင်သွားသော ကိုယ်လုံးလေးသည် သူ၏
လက်ယာဘက် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးအား မှီငြမ်းလျက်သားရှိသွား
သည်။

သူ့ခမျာ ကားမောင်းရသည်မှာ မလွတ်မလပ် ရှိတော့
သည်။

သို့သော် ဤမိန်းကလေး အိပ်ပါစေဟု မလှုပ်မနိုး
ဘဲ လက်ဝဲလက် လက်ဝဲကိုယ်ခြမ်းကိုပင် အားပြုကာ ဆက်မောင်း
ခဲ့သည်။

ကားဘရိတ်နင်းသည့် အခါမျိုးတွင် မသန္တာ ရှေ့
စိုက်ပြိုမကျလေအောင် သူ၏လက်ယာလက်မောင်းဖြင့် မသန္တာ
၏ရင်ဘတ်ပိုင်းမှ ဆီးတားပေးရလေသည်။

ညမိုးချုပ် လမ်းရှင်းသည်မှီ ခဏခဏ ဘရိတ်နင်း
ရခြင်းမျိုးတော့ မရှိပါလေ။ ချိုင့်အနင်း ကားအကွေ့လောက်သာ
ဘရိတ်ကို မှေးနင်းရသည်။

မသန္တာ တကယ်ပင် အိပ်မောကျသွားသည်။ အိပ်
ပျော်သွားသူအဖို့ အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိနိုင်ပါတော့။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ အမိ၊ ထပါဦး။”

လှုပ်နှိုးတော့လည်း မသန္တာ ချက်ချင်းနိုးသည်။

အိပ်ရာထ ခဏတစ်ဖြုတ် ကြောင်တိ ကြောင်တောင်
လေး ဖြစ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း သတိရသည်။ သူ့ပခုံးခေါင်း
အုံး၊ သူ့ကိုယ်ပေါ် အိပ်ယိုင်မှီချထားရာမှ ချက်ချင်းမတ်မတ်လေး
ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“နိုးရတာ အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ထဲ ဝင်နေ
ပြီလေ၊ ရှေ့မှာ အင်းစိန်လမ်းခွဲ၊ နောက်ပြီး မင်္ဂလာဒုံ၊
အမိက အင်းစိန်တို့၊ မင်္ဂလာဒုံတို့မှာနေရင် ကားလွန်သွား
မှာစိုးလို့”

“သော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ သန္တာ နေတာက ခြောက်မိုင်ခွဲမှာပါ အစ်ကို”

“ဘာမျှ ... သန္တာ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားနာမည်က သန္တာ တဲ့လား”

သူသည် ကင်းကိုက်ခံရသည့်အလား ဆတ်ခနဲတွန့် သွားရင်း မသန္တာဘက်သို့ ပြူးတူးပြဲတဲ လှည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက် သည်။

တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မဟူသော နာမ်စားကိုသာ မသန္တာ သုံးခဲ့သည်။ သူ့နာမည်ကို မသိသလို၊ ကိုယ့်နာမည်လည်း သူ့ကို မဖော်ခဲ့။

ယခု အိပ်ရာနိုးကာစ ယောင်ယောင်ကန်းကန်း အနေအထားရှိနေသည်။ ပြီး မသန္တာ ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ်ပြောနေ ကျ “ကျွန်မ”ဟု အပြောနည်းပြီး “သန္တာ”ဟုသာ ပြောလေ့ရှိခဲ့ သည်။

အလွန်အလွန်စိမ်းသော သူစိမ်းဆိုမှ မသန္တာက ကျွန်မနှင့်ပြောသည်။

ယခု အမှတ်မထင် “သန္တာ”ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

သန္တာဆိုသည်နှင့် သူကကော ဘာကြောင့် တွန့်တက် ပြီး ပြူးပြူးပြီပြီ ဖြစ်သွားရလဲဟုလည်း မသန္တာ အံ့သြရပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သန္တာနာမည်ဟာ သန္တာပါပဲ၊” အစ်ကိုက သန္တာကို သိဖူး မြင်ဖူးခဲ့လို့လား”

“မြန်မာအမျိုးသမီးတွေထဲမှာ သန္တာဆိုတဲ့ နာမည်တွေက အများသား၊ ကျုပ်သိဖူးတဲ့ သန္တာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ် အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဖူး တာ သေချာပါတယ်၊ ကဲ ... ခြောက်မိုင်ခွဲဆို အခုအတိုင်း တည့်တည့်သွားတဲ့လမ်းမှာ ခင်ဗျားအိမ်ရောက်ရင် ကွေ့ချိုး ဖို့ ကြိုတင်ပြောပေါ့ဗျာ”

မိုးလည်း စဲနေပြီ။ ရန်ကုန်လမ်းဘေးမီးတွေကလည်း အားလုံးကို မြင်မြင်ထင်ထင် ရှိနေပေသည်။

နှစ်ဦးလုံး ပြောစရာစကားမရှိသည့်အလား ကိုယ့် အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နှစ် ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆက်မောင်းခဲ့သည်နှင့် ...

“ဟို ... ဟိုရှေ့ကတိုက်ပဲ အစ်ကို၊ ညာဘက်ကိုချိုးလိုက်၊ သံပန်းတံခါးကြီး ပိတ်ထားတဲ့ခြံဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ပဲ”

မသန္တာ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သူက ခြံတံခါးဝကို ဂျစ်ကားခေါင်း ထိုးဝင်လိုက်သည်။

“ဟွန်းတီးပေးပါ အစ်ကို၊ မမနွယ်တို့ အိပ်ပျော်နေကြသလား ပဲ”

တီခနဲ တီခနဲ သူက ဟွန်းတီးပေးသည်။

မသန္တာက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ခြံတံခါးအုတ်ရိုး တိုင်ကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ဘု သီးလေးကို နှိပ်နေသည်။

ဝဲသာကုာတင်ဖားဖားကြီးဝတ်ပြီး လက်ချောင်းဖြူနုနု လေးဖြင့် ခလုတ်နှိပ်နေသော မသန္တာကို သူက ကားပေါ်မှလေး ကြည့်ရင်း ခလုတ်အောက်မှ ဆိုင်းဘုတ်လေးကို သူ ဖတ်ကြည့် သည်။

“ခေါက်တာ မသန္တာ”

“အမ်၊ ဘီ၊ ဘီ၊ အက်စ် (ရန်ကုန်)”

ပလတ်စတစ်အနက်ရောင် အောက်ခံတွင် အဖြူ
ပလတ်စတစ်စာလုံး ကပ်ထားသည်။ ထင်းခနဲ ဖတ်ရှုနိုင်ပါ၏။

“ဪ ... ဪ ... အမိလေးက ဆရာဝန်မတစ်
ယောက်ပေကိုး” ဟု ရေရွတ်ရင်း သူသည် ဘာမှန်းမသိ ဦးခေါင်း
တညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့သော် သိပ်ရက်စက်တတ်သည်ဟု သူ့ဟာသူပင်
ကျိတ်၍ ရင်တွင်း၌ မှတ်ချက်ပြုနေမိသည်။

တိုက်အိမ်ကြီးမှမီးမျှ တဖျပ်ဖျပ် ပွင့်လာသည်။
လူသံ သူသံတွေ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ သံဘာကျာတံခါး ဆွဲဖွင့်သံ
ကြားရသည်။ ခြံဝင်းထိန်ထိန်လင်း မီးများဖွင့်လာသည်။

လူသုံးဦး ခြံတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ဖြူဖြူတုတ်တုတ်မိန်းမလှ
တစ်ဦး၊ အသက်လေးဆယ်နီးပါးခန့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အမျိုးသမီး
ကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက်ခန့်မှန်းရန်ခက်သော ညိုညိုထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနှင့် ဦးခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါပေါင်းထားသော
အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

“သန္တာ ... ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ သန်းခေါင်တောင် ကျော်နေပြီ၊ ငါ
တုမ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာလဲ”

“ဖြစ်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ မမနွယ်ရေ၊ စုံလို့ စုံလို့”

“အေး ... ဖြစ်ရမယ်၊ ညရုစ်နာရီခွဲလောက်ကပဲ ဥမ္မာဆီက
ဖုန်းလာသေးတယ်၊ သန္တာ ချောချောမောမော ရောက်ရဲ့လား
တဲ့၊ မမနွယ်က သန္တာ မရောက်သေးဘူးလို့ ပြောတော့
သူတို့ စိတ်ပူနေကြတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့ဆီ
ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့ဟဲ့၊ အဲဒါ မမနွယ်ရော ဒေါ်စန်းရော
စိတ်ပူပြီး မီးရထားဘူတာကြီး အင်က္ခာရီကို ဖုန်းဆက်မေး
တယ်”

“ကဲပါ မမနွယ်၊ ခြံတံခါးဖွင့်ပါဦး၊ အိမ်ထဲကျမှ အေးအေး
ဆေးဆေး ဆက်ပြောပါ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်လည်းပါလာလို့”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးသာနီးကလည်း တံခါး
ဖွင့်ပါတဲ့လား၊ အရေးကျရင် ငေးပြီး ကြောင်ပြီ၊ ဟောဒီ
လူကြီး”

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့၊ နင်တို့တံခါးဟိုဘက်ဒီဘက် စကားပြော
နေသေးတော့ ငါလည်း နားထောင်နေမိတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို တဘက်ခေါင်းပေါင်း ဦးသာနီးဆို
သူက ခြံတံခါးသော့ ဖွင့်လိုက်သည်။

သူဌေးအိမ်က သံတံခါးကြီး ပွင့်သွားပါပြီ။

“ကဲ ... အစ်ကို မောင်းဝင်လေ”

“ကျွန်ုပ်မဝင်တော့ဘူး၊ အမိလေး အိမ်တိုင်ရာရောက် ဖြစ်ပြီပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်တံရည်ကြီးဖြင့် နောက်ခန်း
မှ မသန္တာ၏ဆွဲအိတ်နှင့် ဆွဲခြင်းကို သူ လှမ်းယူသည်။ ထိုနောက်
ကားဘေးမှာပင် ရပ်နေသေးသော မသန္တာလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်
သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကို၊ တစ်လမ်းလုံး ပင်ပန်းလာတာ မိုးတွေရွဲပြီး အေးလာတာ၊ ကော်ဖီပူပူ ဝင်သောက်ပါဦး အစ်ကို”

“ရပါတယ်၊ ကော်ဖီလောက်ကတော့ ရန်ကုန်မြို့ပဲဟာ၊ မိုးလင်းဖွင့်တဲ့ဆိုင်တွေ ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာပဲ ဝင်သောက် တော့မယ်၊ ခြောက် ... ဒါထက် ကျုပ်ဂျာတင်တော့ ပြန်ယူ သွားချင်တယ်ဗျာ၊ စုစုပေါင်း အဲဒီတစ်ထည်ပဲရှိလို့ပါ”

“အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ငွေလည်း ပေးရဦးမှာ”

မသန္တာက ဂျာကင်ချွတ်သည်။ ဂျာကင်ကို ကား ရှေ့ခန်းကူရှင်ပေါ်မှာပင် တင်ထားပြီး ငွေပေးရန် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

စစ်ပွင့်နေသည်။

လမ်းဘေးဧရိယာမှာနားဖို့ ပြောကတည်းက မသန္တာ သေနတ်ပါသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို စစ်ဖွင့်ထားမိခဲ့သည်။ ယခုထိ စစ်ပြန်မပိတ်မိသေး။

မသန္တာက ပွင့်နေသော ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေများ ကိုကြည့်သည်။ နဂိုပုံမပျက် ငွေစက္ကူတွေ ရှိနေသည်။

တစ်ကျပ်ပင်မပျောက်။

ပျောက်နေသည်က ဒဿမနှစ်ငါးသေနတ်ပြားလေး

ပင်။

“ဟောတော့ ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ဘယ်မှ ရောက်မသွားပါဘူး အမိ၊ ဒီမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ရော့ ... ရော့”

သူက သူ့အပေါ်အင်္ကျီ ဘေးကပ်အိတ်ထဲမှ မသန္တာ စစ်သေနတ်လေးကို ခွဲကပ်ယူပေးအပ်လျက် သရော်ပြီးတစ်ချက် ပြီးပြန်သည်။

မသန္တာက သေနတ်ပြားလေးကို ပြန်၍လှမ်းယူလိုက် ပြီးသည်နှင့် သူသည် စက်မသုတ်ဘဲထားသောစျစ်ကားကို ဘက် ဂီယာပြန်ထိုးကာ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ကားခေါင်းကို ရန်ကုန် ဘက်သို့ ပြန်တည့်လိုက်သည်။

“နေဦးလေ အစ်ကို၊ ငွေယူသွားဦး”

“အဲဒီငွေကို ဒီအတိုင်း အမိသိမ်းထားပါဦး၊ ကျုပ်ကလက် ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ရှိသလို သုံးတတ်လွန်းလို့ဗျာ၊ အမိ အိမ်ကို ကျုပ် သေချာသိနေပြီပဲ၊ အသုံးလိုမှ ကျုပ်လာယူ မယ်လေ၊ ရန်ကုန်မှာ ကျုပ်က နေဦးမှာပါ၊ ကဲ ... ကျုပ် သွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ၏ဂျစ်ကားကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားပေတော့သည်။

မသန္တာသည် ခြံထဲမဝင်နိုင်သေးဘဲ သူ့ဂျစ်ကား နောက်မီးခိုနီလေး ဝေးသွားသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သေနတ်ပြားလေး ပြန်ပေးစဉ်က သူ၏အပြုံးကို မသန္တာ မျက်စိထဲကမထွက်။ သရော်ကမော် အပြုံးမှန်းလည်း မသန္တာ သိသည်။

ကင်းသမားသည် သေနတ်ကိုင်၍ ကင်းစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

ရန်သူက ကင်းသမား၏ သေနတ်ကို အလွယ်တကူ
အိတ်ထဲမှ ရရှိသွားသည်။ ရန်သူကသာ ညစ်ပတ်လျှင် ကင်းသမား
အား ထိုသေနတ်နှင့်ကိုယ် အတောအချိန်ခံရပြီး ရန်သူလုပ်သမျှ
ခံရသည်။

ယခုမူ အစ်ကိုသည် ဘာတစ်ခုမျှ မိမိအား ခဲ့တစ်
ဆက်မစွန်းစေရဘဲ သိမ်းဆည်းထားသော သေနတ်ကိုပင် ပြန်လည်
ပေးအပ်သွားရှာလေသည်။

မမနွယ်က တံခါးဖွင့်ခိုင်းတုန်းက ဒေါလေး မောလေး
နှင့် ဖွင့်ခိုင်းပြီး တံခါးဖွင့်သွားသည့်အခါ ဂျစ်ကားဆရာ ခြံထဲမဝင်
တော့ဘဲ ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေရှာသည့်
ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ ဒေါက်တာမသန္တာကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေမိ
ရှာတော့သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ သန္တာ”

“သန္တာ မသိဘူး မမနွယ်”

“ဟဲ့ ... အဆန်းပါလား၊ သူ့ဂျာကင်တောင် သန္တာ ဝတ်
လာသေးတာပဲ၊ ဒီလောက်ရင်းနှီးမှ”

မမနွယ် စကားအဆုံးမသတ်ပေ။ သူ့အင်္ကျီကို ကိုယ်
ဝတ်မှပင် သူ့ဘယ်သူဆိုတာသိရမှာပေါ့ဟု မမနွယ် ဆိုချင်ပုံရသည်။

“အဲ့ပါ သန္တာရယ်”

ဟု ဒေါ်ဒေါ်စန်းက ဝင်ကွန့်ပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးတဲ့ လူကိုတောင်
ငါ့တူမက နာမည်မသိလိုက်ရဘူးလို့”

“အဲ့ ... အဲ့ချင်သလောက်အံ့စမ်း ဒေါ်ဒေါ်စန်းရေ၊ ဖြူးက
နေပြီး ညနေ သုံးနာရီလောက်ကတည်းက သူ့ဂျစ်ကားနဲ့
သန္တာလိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည် ဘယ်သူမှန်းမသိခဲ့
ရဘူး၊ သူ ဘယ်လိုလူငါးဆိုတာ လုံးဝမသိရဘူး၊ ကဲ ...
ဒေါ်ဒေါ်စန်းရော မမနွယ်ရော ဘာပြောဦးမလဲ”

မသန္တာသည် ဒေါလေးမောလေးနှင့် အော်ဟစ်လိုက်
သည်။

စောစောက မသန္တာ အကောင်းပါ။

သူက အိမ်ထဲလည်းမဝင်၊ ငွေလည်းမယူ၊ သူမ၏
ကော်ဖီသောက် ဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုလည်း ကော်ဖီဆိုတာ လမ်းဘေး
ဆိုင်မှာသောက်လည်း ရတာပဲဆိုသည့် အပေါက်မျိုးပြောထွက်သွား
ခြင်းကို မသန္တာ ဒေါပွမိသည်။

ထို့ကြောင့် မသန္တာ၏ ဒေါသသည် ကုလားမနိုင်ငံနီး
ပြင် ငယ်နိုင် မမနွယ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်စန်းအပေါ် မဲလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့
သည်။

ဒေါ်ဒေါ်စန်းက အလိုက်အထိုက်သမား၊ သန္တာဖြူ
လျှင် ဒေါ်စန်းစန်း လိုက်ဖြူစမြို့။

“အေးဟဲ့ ... လူကတစ်မျိုးပဲ ထွက်သွားတော့လဲ၊ ငါ့တူမ
ကို မာမာကျောကျော ပြောသွားသေးတယ်၊ ငါ့သက်တမ်း
တစ်လျှောက်မှာ ငါ့တူမသန္တာကို မာမာကျောကျောပြောတဲ့
ယောက်ျားဆို သည်တစ်ကောင်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊
တကယ့်လူ့ခွစာ ထင်ပါရဲ့”

မသန္တာ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဦးသာနိုးက မသန္တာ၏ ဆွဲအိတ်နှင့် ဆွဲခြင်းကို
ကောက်ယူလိုက်ပြီး ခြံတံခါးပြန်ပိတ်သည်။

တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ မသန္တာကပင် ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

“ဟာ ... လူ့ခွစာတစ်ယောက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်
ဒေါ်ဒေါ်စန်းရေ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ လောကကြီးထဲမှာရှိနေတဲ့
ယောက်ျားသားတွေထဲမှာတော့ သိက္ခာအရှိဆုံးနဲ့ အစောင့်
စည်းနိုင်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ဦးပဲ”

ဟု ရင်ထဲက တန်းပြောဆို ရေရွတ်လိုက်မိပေတော့
သည်။

မောင်သည် မဟုတ်တော့ပြီမှန်း မသန္တာ ရိပ်မိခဲ့
သည်မှာ ကြာတော့ကြာပြီ။

ဒါပေမဲ့ မသန္တာက မောင်ကို လက်ထပ်မည် ကတိ
ပေးထားခဲ့သည်။ ကတိပေးပြီးမှတော့ မသန္တာလို မိန်းကလေးက
လေး ကိုယ့်ဘက်မှ ကတိမပျက်ချင်။

ကတိမပျက်အောင် အင်္ဂလန်မှ မောင် ပြန်လာသည်
အထိ စောင့်မည်ဆိုပါလျှင်လည်း ဖေဖေ မသေမီက ဝတ်လုံဦးစိုးပိုင်
ထံတွင် လုံးဝဥသံလွဲအပ်ခဲ့သော အမွေတွေ မသန္တာ ဆုံးရှုံးပေ
တော့မည်။ အမွေတွေက ယခုခေတ်ကာလတန်ကြေးနှင့်ဆိုလျှင်
နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ ယခုလက်ရှိနေနေသော ခြောက်မိုင်ခွဲမှ
ခြံနှင့်တိုက်သည်ပင်လျှင် ငါးသိန်းခြောက်သိန်းတန်နေသည်။

ရွှေစိန်ပတ္တမြား လက်ဝတ်လက်စားတွေရှိသေးသည်။

တောင်ကြီးတွင် မိမိအတွက် ရာထားပြီး ကျန်နေသေး
သော လိမ္မော်ခြံ၊ သနပ်ဖက်ခြံတွေ ရှိနေသေးသည်။

ဖေဖေက မသေမီ ဝတ်လုံဦးစိုးပိုင်ထံတွင် သေသေ
ချာချာ တိတိပပ သူ၏ဆန္ဒကို ဖော်ပြပြီး ဝတ်လုံ ဦးစိုးပိုင်အား
အမွေထိန်းတာဝန် ပေးအပ်ခဲ့သည်။

သေတမ်းစာဟုတော့ မဆိုသာ။

သေတမ်း စာဆိုသည်က အနောက်တိုင်း ခရစ်ယာန် ဘာသာ ကိုးကွယ်သူများနှင့်သာ ရာနှုန်းပြည့်သက်ဆိုင်သည်။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ မမေဗွာနှင့် သန္တာတို့မိသားစုသည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ဆင်းသက်ပြီး မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်တွေ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေ မှာကြားရေးသားခဲ့သည်မှာ သေတမ်းစာမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေဆန္ဒစာသာဖြစ်ပါ၏။

မမေဗွာ (၂၁)နှစ်၊ မသန္တာ (၁၉)နှစ်တွင် မေမေ ကွယ်လွန်သည်။

မမေဗွာ(၂၄)နှစ်၊ မသန္တာ(၂၂)နှစ်တွင် ဖေဖေ ထပ်မံ ကွယ်လွန်သည်။

ထိုနှစ်မကွယ်လွန်မီမှာပင် ဖေဖေက ဝတ်လုံတော်ရ ဦးစိုးပိုင်အား ရှိပစ္စည်းအားလုံး အမွေထိန်းလွှဲအပ်ကာ 'ဆန္ဒစာ'ကို ရေးသားခဲ့သည်။

သမီးနှစ်ယောက်လုံးသည် အသက်(၂၅)နှစ်နောက် ဆုံးထားပြီး အိမ်ထောင်ပြုရမည်။

မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ အမျိုးသားကို လက်ထပ်ခွင့် ရှိသည်။

သို့သော် မိမိလက်ထပ်သောအမျိုးသားသည် ဘာသာ ခြား၊ လူမျိုးခြား လုံးဝမဖြစ်စေရ။ မြန်မာလူမျိုးနှင့်တကွ မည် သည်တိုင်းရင်းသားမဆို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လက်ထပ်နိုင်သည်။

မိမိလက်ထပ်သော အမျိုးသားသည် မည်သည့် တက္ကသိုလ်မှဖြစ်စေ၊ ဘွဲ့တစ်ခုခု ရထားပြီးဖြစ်ရမည်။

မိမိလက်ထပ်သောအမျိုးသားသည် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းအတွက် သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်သူဖြစ်ရမည်။

ရာဇဝတ်မှုအပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခု ခံထားသူမဖြစ်စေရ။

အကယ်၍ အထက်ပါအချက်အလက်များထဲမှ သမီး လက်ထပ်သူသည် တစ်ချက်နှင့် မညီလျှင်ပင် ယင်းသမီးသည် အမွေလုံးဝဆက်ခံခွင့်မရှိ။

သမီးဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသွားသော အမွေများကို ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ မိဘမဲ့ကလေးများကျောင်း၊ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ ကျောင်း၊ အနာကြီးရောဂါဆေးရုံ၊ ရှေ့တန်းစစ်သည်တော်များသို့ အချိုးညီလှူဒါန်းရမည်။

ဖေဖေ၏စာမှာ ယင်းအတိုင်း ဆိုထားပါ၏။

ဆန္ဒစာထားခဲ့ပြီး ဖေဖေဆုံးသောနှစ်တွင် မမေဗွာ က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီးသား။ ဖေဖေမဆုံးမီ တစ်နှစ်ကြိုကတည်းက မမေဗွာက သမိုင်းအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးသားဖြစ်သည်။

မသန္တာက ဖေဖေဆုံးသည့်နှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ် ပိုင်နယ်ပတ်တူး တက်လျက်သား။

မသန္တာအဖို့ ဖေဖေဆုံးသွားသည့်အချိန်အထိ ကျောင်း ကိစ္စမပြီးသေးဟု ဆိုရမည်။

ဖေဖေသည် သမီးနှစ်ယောက်၏ပညာရေးကိုတော့ စိတ်ချသွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုနောက်ကျမည်စိုးကာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုရမည်ဟု ဆန္ဒစာတွင်

အချက်တစ်ချက်အနေနှင့် ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ဖေဖေက ရှေးဆန်သည်။

မောင်တစ်ရာပင်ရှိလင့်ကစား လင်မရှိသောမိန်းမသည် အချည်းအနီးဆိုသော စကားကို ဖေဖေတို့ အရိုးစွဲလက်ခံသည်။

သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ကိုလည်း ဖေဖေတို့ လက်ခံသည်။

အိမ်ထောင်မပြု၊ မားမားမတ်မတ် ခင်ပွန်းမရှိဘဲ အမွေတွေတစ်ပြုကြီးနှင့် သမီးတွေ အန္တရာယ်တွေမည်ကိုလည်း ဖေဖေ စိုးရိမ်ပုံရသည်။

ပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးအတွက် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သည် အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီ မဟုတ်လော။

ဖေဖေဆန္ဒစာနှင့် မမဥမ္မာကတော့ ချောလို့။

မမဥမ္မာသည် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ခပ်လည်လည်လေးနေခဲ့သည်။ အမျိုးသား သူငယ်ချင်းတွေများစွာ ရှိခဲ့သည်။

မမဥမ္မာ ချောသလား မမေးနှင့်။

မသန္တာချောသလိုပင် မမဥမ္မာ ချောမှချော။ သည်ကြားထဲ မမဥမ္မာက ဆေးဆိုးသိပ်တော်သည်။ ပန်းရိုက်သိပ်တော်သည်။ သူမ၏မျက်နှာလေးကို အစဉ်အမြဲလှပနေအောင် နိုင်ငံခြားအလှကုန်ဟူသရွေ့ စနစ်တကျ မျက်နှာလေးလှသထက်လှအောင် ခြယ်သတတ်သည်။ အဝတ်အစားဆိုလည်း သူနှင့်လိုက်ဖက်ရာပုံ၊ သူနှင့်လိုက်ဖက်ရာ အဆင်အသွေး ရွေးဝတ်တတ်သည်။

မဥမ္မာနောက်ကို လိုက်သူတွေ တသိကြီး။

ဒါပေသိ မမဥမ္မာက အငြိမခံ။ အားလုံးလိုလိုကို ကြီးရှည်ရှည်လှန်းထားသည်။

နာတာရှည် မကျန်းမာနေသော ဖေဖေကို မမဥမ္မာ သိပ်ပင့်သည်။ ဖေဖေ မကျန်းမာနေသည့်အထဲ အိမ်ထောင်မပြုလို့။

ဖေဖေ ဆုံးပါးသည်နှင့် မမဥမ္မာအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ အခက်အခဲမရှိတော့။ ဖေဖေဆန္ဒစာအတိုင်း မမဥမ္မာ တစ်သေမတိမ်း လိုက်နာနိုင်သည်။

မမဥမ္မာတွင် ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်ဗိုလ်၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအရာရှိ၊ မြို့နယ်အရာရှိတွေ တန်းစီးနေသည်။

သည်ကြားထဲကပင် မမဥမ္မာသည် တောင်ကြီးမှ ကိုလှမင်းကို ရွေးချယ်လက်ထပ်လိုက်သည်။

ကိုလှမင်းသည် ရှမ်းအမျိုးသားမို့ လတ်သောအသားအရေ၊ ကြွိုင်သောခန္ဓာကိုယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် လူချောလူခန့်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမေရိကန်မှ အမ်အက်စ်စီ စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့ ယူထားသည်။

လက်တွေ့တွင်လည်း တောင်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လက်ဖက်ခြံ၊ လိမ္မော်ခြံ၊ သနပ်ဖက်ခြံတွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး၊ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ကြွယ်ဝလာသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မမဥမ္မာကိုလည်း သိပ်ချစ်၊ သိပ်အလိုလိုက်သည်။

ကိုလှမင်းကို မမဥမ္မာ ရွေးပြီး လက်ထပ်သည်မှာ သိပ်မှန်သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း တောင်ကြီးဆက်ပင်
မဟုတ်လော။

ပထမ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် တောင်ကြီးတွင် အခြေ
စိုက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ခြံတွေဖြင့် လုပ်ငန်းလုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု
တိုင် ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ခြံတွေ များစွာကျန်ခဲ့သည်။

တောင်ကြီးမှာလည်း ဖေဖေသည် တိုက်ဆောက်ထား
ခဲ့သည်။ ယင်းတိုက်နှင့်ခြံအချို့ကို ဝတ်လုံဦးစိုးပိုင်က မမဥမ္မာသို့
အမွေလွှဲအပ်သည်။

ကိုလှမင်းအဖို့ ရေများရာ မိုးရွာသည့်နယ်။

ကိုလှမင်းနှင့် မမဥမ္မာသည် အဆင်ချောလှပါ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် လုပ်ငန်းလောဘကြီးသည်။

ခြံစိုက်ပြီး ဒေသခံတွင် ရောင်းဝယ်သည်ထက် ရန်ကုန်တွင် ပွဲရံ
ဖွင့်ပြီး ကိုယ့်ခြံထွက်တွေ ကိုယ်ရောင်းရလျှင် ပိုမိုအကျိုးရှိမည်ဟု
တွက်ပြီး ခြံတွေကို လူယုံတော်ကြီး ဝတ်လုံဦးစိုးပိုင်နှင့်လွှဲခဲ့ပြီး
ဖေဖေက ရန်ကုန်တွင် အခြေစိုက်ပြန်သည်။

သမီးနှစ်ယောက်၏ ပညာရေးကိစ္စသည်လည်း
တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုသို့ ဘော်ဒါပို့ရမည်။

သမီးတွေနှင့် ခွဲနေဖို့ ဖေဖေရော မေမေရော မလို
လား။

ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ ဆယ်တန်းကို ဘာနှင့်အောင်
အောင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွေမှာပင် တက်နိုင်သည်။

သို့ဖြင့် ရန်ကုန်ပြောင်းခဲ့သည်။

ဖေဖေတွက်ချက်သည့်အတိုင်း ရန်ကုန်တွင် နှစ်ဆ
သုံးဆ ပိုမိုအကျိုးရှိခဲ့သည်။

ခြောက်မိုင်ခွဲတိုက်ကို ဝယ်ယူလိုက်တော့သည်။

သမီးတွေလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အသီးသီးတွင်
အိမ်ကကားဖြင့်ပင် တက်နိုင်ကြသည်။ အားလုံးကောင်းခဲ့ပါ၏။

သို့သော် အကောင်းရှိလျှင် အဆိုးရှိစမြဲ။

စီးပွားတက်တိုင်း ဖိရှာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေတွင်
ပင်ပန်းမှုတွေ လွန်ကဲတော့သည်။ အသက်တိုရသည်။

မေမေမျော အသက်ငါးဆယ့်လေးနှစ်မှာပင် ဆုံးပြီး
ဖေဖေက အသက်ခြောက်ဆယ်တွင် ဆုံးပါးသွားရှာတော့သည်။

ဖေဖေ ဆုံးပါးပြီးနောက် မမဥမ္မာတွင် အဆင်ချော
သလောက် မသန္တာရမျော အဆင်မချောဖြစ်ရလေတော့သည်။

မသန္တာအသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်
ကုန်ဆုံးပြီး ဆေးရုံကြီးတွင် ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်(အလုပ်သင်ဆရာ
ဝန်)အဖြစ် တစ်နှစ်တာဝန်ကျသည်။

မသန္တာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်မလေး တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေစဉ်မှာပင် မောင်နှင့် စတင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ဆိုသည်မှာ ဂျော့(ချ်)ဘဦး ဖြစ်ပါ၏။

မောင်တွင် မြန်မာနာမည်မရှိဟု ဆိုသည်။ စိန်ပေါလ်
ကျောင်းထွက်မို့ စိန်ပေါလ်မှာကတည်းက ဂျော့(ချ်)အမည်တွင်ခဲ့
သည်။

ဖခင်က ဦးဘဦး ဖြစ်သဖြင့် မောင်နာမည်သည်
ဂျော့(ချ်)ဘဦးဟုပင် တစ်သက်လုံးတွင်ခဲ့သည်။

မောင်က ဆရာဝန်သက်သုံးနှစ်ရထားသော လက်
ထောက်ဆရာဝန်ဖြစ်ပါ၏။

မောင်ဖေဖေ ဦးဘဦးက ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး
အဖြစ် အမှုထမ်းဆဲဖြစ်သည်။

မောင်တို့က ချမ်းသာသည်။ ဝင်ဒါမီယာထဲတွင်
ကိုယ်ပိုင်ခြံ၊ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နှင့်နေသည်။

မောင်နာမည်က ဂျော့(ချ်)ဖြစ်နေသော်လည်း မောင်
တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာများပင်ဖြစ်သည်ဟုလည်း မသန္တာ
နိုင်မာစွာသိထားသည်။

မသန္တာတို့လို အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးများ အပေါ်
တွင် မောင်က သင်ပြသူပေါ့။ ဆရာပေါ့။

ဟောက်(စ်)သက်တမ်း ရှစ်လရသည့်တစ်နေ့တွင်
မောင်က မသန္တာကို ချစ်ရေးဆိုလာတော့သည်။

မသန္တာ ချက်ချင်း လက်မခံသေးပါ။

မောင်ရဲ့ပညာဘွဲ့ကို မသန္တာက မက်မက်မောမော

မရှိပါ။

မသန္တာကိုယ်တိုင် ဟောက်(စ်)ပြီးသည်နှင့် ‘ဒေါက်
တာမသန္တာ’ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

မောင်တို့ ဝင်ဒါမီယာထဲတွင် ခြံနှင့်တိုက်နှင့် နေနိုင်
အောင် ချမ်းသာသည်ကိုလည်း မသန္တာ ထည့်မတွက်ပါ။

မသန္တာအဖို့ ခြောက်မိုင်ခွဲတွင် ကိုယ်ပိုင်ခြံ၊ ကိုယ်
ပိုင်တိုက်ရှိရုံမက အမွေပစ္စည်းများစွာရှိသည်။

မောင်သည် ဖေဖေဆန္ဒစာထဲက အချက်တွေနှင့်
ထိုက်ညီလျှင်ပြီးရောဟုသာ မသန္တာ အဓိကထားသည်။

သို့တစေ မသန္တာက မောင်ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ချက်ချင်း
လက်မခံဘဲ မမဥမ္မာ ရန်ကုန်အဆင်းစောင့်ပြီး တိုင်ပင်သည်။

အစ်မကြီးသည် အမိအရာ မဟုတ်လား။ မမဥမ္မာက
မသန္တာကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးပါသေးသည်။

“နှင့်အနေနဲ့ ဂျော့(ချ်)ဘဦးကို တကယ်ပြန်ချစ်လို့လား
မိသန္တာ”

“အဲဒါ သန္တာ မပြောတတ်ဘူး မမဥမ္မာ”

“အယ် ... မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲဖြစ်တာ ကိုယ်ပြော
တတ်ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ”

“ခက်တယ် မမဥမ္မာ၊ သန္တာ နားလည်တာက အသက်
အစိတ်မှာ လင်ယူရမယ်ဆိုတာပဲ နားလည်တယ်၊ သူစိမ်း
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ
သန္တာ တကယ်မခံစားတတ်တာပါ”

“ဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ နှင် ဒီလောက်လှနေတာ ဆေး
တက္ကသိုလ်ခုနစ်နှစ်မှာ နှင့်ကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့လူတွေ မရှိခဲ့
ဘူးတဲ့လား”

“အဲဒါတွေကတော့ တစ်ပုံကြီးပေါ့ မမဥမ္မာရယ်၊ ရေတွက်ပြ
စမ်းဆိုရင် များလွန်းလို့ တချို့ကို မေ့တောင်နေပြီပဲဟာ”

“အဲဒီတစ်ပုံကြီးထဲကကော နှင်ပြန်ပြီးချစ်တဲ့သူ မရှိခဲ့ဘူး
လား၊ ချစ်တဲ့သူ မဟုတ်တောင် နှင် စိတ်ဝင်စားတဲ့တစ်
ယောက်တလေ မရှိဘူးလား”

“ဆေးကျောင်းသူဘဝမှာ စာတွေက အရမ်းပိုမိုနား မမဥဗ္ဗာ လည်းမြင်သားပဲ၊ သန္တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး လေ၊ စာမေးပွဲ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျမသွားအောင်လည်း မနည်းကြီး ကြီးစားခဲ့ရတာ”

မမဥဗ္ဗာ ခေတ္တဝိုင်သွားသည်။

“ဘာလဲ မမဥဗ္ဗာက ကျော့(ချ်)ဘဦးနဲ့ သဘောမတူလို့ ဟိုတုန်းက သန္တာကို လိုက်ဖူးသူတွေထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို ပြန်စဉ်းစားခိုင်းနေတာလားဟင်”

“ဒီလိုရှိတယ် သန္တာ၊ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်သင့်လို့ လက်ထပ်တာနဲ့အတူ ကိုယ့်ရင်ထဲက ပြန်ပြီးချစ်ခင်တဲ့သူလည်းဖြစ်နေရင် ပိုပြီး လေးနက်တယ်၊ ပိုပြီး အိမ်ထောင်ရေးအရသာပြည့်ဝတယ်၊ ဆားမပေါ့ဘူးပေါ့ဟယ်”

“ဘာလဲ၊ ဆားမပေါ့ဘူးဆိုတာက”

မမဥဗ္ဗာက ရယ်သေးသည်။

“ဆားမပေါ့ဘူး ဆိုတာက အရသာ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ကြီး မနေဘူးပေါ့ဟယ်၊ နို့မို့ရင် လက်ထပ်ပြီး အတူသွား၊ အတူစား၊ အတူအိပ်ပေမယ့် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ခံစားမှုအရသာ မပြည့်ဝဘူး”

“ကြည့် ... ညစ်ပတ်တယ်၊ သန္တာ နားရှက်တယ်”

“အယ် ... ဒီကောင်မလေး အတွေးချော်တယ်၊ ငါပြော တာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ချစ်နေတဲ့လူဆိုရင် ငါးပိရည်နဲ့ စားစား၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ကြည့်နဲ့မူ ခံစားရတယ်။

အတူသွားတဲ့အခါ လက်ချင်းတွဲသွားရတာကိုက ကိုယ့်ရင် ထဲမှာ ရှိန်းမြမြလေး ခံစားရတယ်၊ အဲဒါတွေကိုပြောတာ ဟဲ့ ...”

မသန္တာ ပြုံးလိုက်သည်။ ခက်နေသည်က မသန္တာ အဖို့ မမဥဗ္ဗာ လျှာထွက်အောင် ပြောပြသည့်တိုင်အောင် ယင်း ခံစားမှုကို နားမလည် ဖြစ်နေပါ၏။

“ငါ့ကိုကြည့် သန္တာ၊ တက္ကသိုလ်လေးနှစ်အတွင်းမှာ ငါ စိတ်ဝင်စားရတဲ့လူ၊ ငါ ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့လူဆိုရင် ငါကစာရင်း တို့ထားလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ငါ့ရင်ထဲ အကြည်နူး ဆုံး၊ အရှိန်းမြဆုံး၊ ရင်အခုန်ရဆုံးဟာ ကိုလှမင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ရမယ့်အချိန်လည်းရောက်ရော ကိုလှမင်းကို ငါ ချက်ချင်းလက်ထပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ နင့်မှာက အဲဒီလိုတန်းစီ ဇယား လုံးလုံးမရှိတော့ နောက်ဆုံးအချိန်မီ အနားမှာရောက် နေတဲ့ ကျော့(ချ်)ကိုပဲ လက်ခံတော့လို့ ငါကပါ သဘောတူ တိုက်တွန်းရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်မှာသာ တခြားစိတ်ဝင် စားထားတာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေရင်တော့ ကျော့(ချ်) ကို ငါ မတိုက်တွန်းဘူး သန္တာ”

“ကျော့(ချ်)ဘဦး အကြောင်း မမဥဗ္ဗာ တစ်ခုခု ကြားထား လို့လားဟင်”

“အင်း ... ငါ တတိယနှစ်မှာ ကျော့(ချ်)က ဖိုင်နယ်ပတ်တူး နောက်ဆုံးနှစ်အဖြစ်နဲ့ ငါ မြင်ဖူး ကြားဖူးလိုက်တယ်၊ ကျော့(ချ်)ဟာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံက ကျောင်းသူတွေကို တော်တော်တွဲ လာတယ်ဆိုပဲ၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံမှာက ကျောင်းသူအလှလေးတွေ

ပိုများတယ် မဟုတ်လား၊ ငါနဲ့တော့ အသိအကျွမ်းမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂျော့(ချ်)ဟာ မျက်နှာပြောင်နဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲတယ်လို့တော့ သတင်းကြီးတယ်၊ ငွေလည်းသုံးနိုင်တယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းမှာ ယူထားနိုင်တယ်၊ ရုပ်ကလည်း ချောတယ်၊ မိဘကလည်း ရာထူးကြီးတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ တော့တော့လေး ရှိနေတယ်ဆိုတော့ နသေးတဲ့ ကျောင်းသူလေးတွေ ပါပါသွားတယ်လို့ ပြောသံတွေ ငါကြားဖူးထားတယ် သန္တာ”

“ကျောင်းသားဘဝက ပွေခဲတယ် ဆိုပါတော့”

“အင်းလေ၊ ကျောင်းသားဘဝက ပွေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ အခုတော့ သူက လက်ထောက်ဆရာဝန်အသက်စောင့်သုံးနှစ်လောက် ရသွားပြီဆိုတော့ သူ့သိက္ခာ သူစောင့်ချင်စောင့်မှာပေါ့ သန္တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သန္တာ၊ နင့်မှာက ရွေးစရာ တခြားမရှိဘူး၊ ရွေးနေရမယ့်အချိန်လည်း သိပ်မရှိဘူးဆိုတော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်ကာလ လာတိုက်ဆိုင်နေတဲ့ ဂျော့(ချ်)ကိုပဲ လိုက်ခံလိုက်ပေါ့အေ”

ဤသို့ဖြင့်ပင် ...

မောင့်ကို မသန္တာ လက်ခံလိုက်သည်။

သို့သော် မသန္တာသည် အနေအထိုင် အင်မတန် စည်းကမ်းထားခဲ့သည်။ လက်မထပ်မီအတွင်း အနေအထိုင်လွန်ကဲမှုကို မသန္တာသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ငြင်းဆန်သည်။

မောင်က သိပ်ကဲချင်သည်။

သွေးတူရည်တူချင်း၊ အချိန်ကျလျှင် လက်ထပ်ကြမည်ပဲမို့ မောင်က ရှေ့သို့တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း တိုးချင်သည်။ နှုတ်ဆန်ချင်သည်။

မရ။ မသန္တာက တော်ရုံမျှ လိုက်လျောစေကာမူ တကယ်တမ်း၌ အပျိုရည် အပျိုသွေး အစစ်အမှန်ကို ထာဝရထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည်။

မသန္တာလို မိန်ကလေးသည် ယုံလို့မှား ပုံအပ်လိမ့်မည်မထင်လေနှင့်။

သည်လိုနှင့် မသန္တာ၏ အလုပ်သင်ဆရာဝန်သက်တမ်း ကုန်သွားသည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် မသန္တာ မမျှော်လင့်ထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်သည် သွားခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။

မောင်သည် ခွဲစိတ်ပါရဂူဘွဲ့ဆက်ယူရန် အင်္ဂလန်၊ လန်ဒန်မြို့သို့ သွားရောက်ရမည်တဲ့လေ။

အနည်းဆုံး မောင်သည် အင်္ဂလန်တွင် နှစ်နှစ်ကြာ သွားသင်ရမည်။

ယင်းကိစ္စကို မောင်သည် ကျိတ်ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ နှစ်သုမသန္တာကို တစ်လုံးမျှ ဖွင့်မပြော။ သက်ဆိုင်ရာက သွားခွင့် ကျလေမှ မောင်က ဖွင့်ပြောသည်။ ဒါတောင် မောင်က ဖွင့်ပြောခြင်းမဟုတ်။ ဆရာဝန်အချင်းချင်း မသန္တာ ဘေးကကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။ မသန္တာက မေးမှ မောင်ကဖွင့်ပြောဝန်ခံခြင်း ဖြစ်နေပါ၏။

“အံတယ် မောင်၊ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စကို စပြီး မောင်ကြီး စားကတည်းက သန္တာကို ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖွင့် ပြောဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“အပြစ်တင်ရင် ခံဖို့အသင့်ပဲ သန္တာ၊ လျှောက်လွှင့်တင်က တည်းက ဒက်ဒီက ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး လို့ မောင်ကို ပိတ်ပြောထားတယ်”

“သန္တာဟာ မောင်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့်သူပါ မောင်၊ မောင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဖွင့်တိုင်ပင်သင့်ပါတယ်၊ တိုင်ပင် ပြီဆိုတော့ကော နောက်ထပ် ပါရဂူဘွဲ့ယူတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ သန္တာက ကန့်ကွက်မှာတဲ့လား၊ မောင်တက်လမ်းဟာ သန္တာရဲ့တက်လမ်းပဲလို့ ယုံကြည်ရင်ပေါ့လေ”

“ဆောရီးပဲ သန္တာ။ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဖေဖေကပြော ထားတယ်၊ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို လိုချင်တဲ့သူတွေ ဆရာဝန်ထဲမှာ တစ်ပြုံကြီးရှိတယ်တဲ့၊ သတင်းပေါက်ကြား သွားရင် အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိလာမယ်တဲ့၊ ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးတဲ့”

“မောင် တော်လို့ မောင်နဲ့သာ ထိုက်တန်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုံး ဖြတ်ချက်နဲ့ လွှတ်တာပါ မောင်၊ သက်ဆိုင်ရာတွေက လူ ပြိန်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲပါ သန္တာရယ်၊ မောင် မပြောမိတာ မောင်အပြစ်ပဲ ထားပါတော့၊ ကဲ ... အခု မောင် ပါရဂူဘွဲ့အတွက် ထွက် သွားရတာ သန္တာက စိတ်ဆိုးစရာလားတဲ့”

“စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ မောင် ဘွဲ့တွေရလေ လက်ထပ်ကြဖို့ ကတိပြုထားတဲ့ သန္တာမှာ ဂုဏ်တက်လေ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ဒီကိစ္စတင်ကြိုပြီး ဖွင့်ပြောရင် သန္တာကလည်း သန္တာမှာ လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရတာတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုတာ မောင်နဲ့ သန္တာ တိုင်ပင်နိုင်တာပေါ့”

မောင်က တအံ့တဩ မျက်ခုံးချိပင့်လိုက်သည်။
“သန္တာရဲ့ လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရတာတွေက ဘာတွေမို့လဲ သန္တာ”

“ရှိတယ် မောင်၊ သိပ်ကိုရှိနေတယ်၊ အခု သန္တာ အသက် နှစ်ဆယ့်လေး ရှိနေပြီ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မှာ သန္တာ လက်ထပ်ရမယ်၊ ဒါမှ သန္တာရဲ့ ရသင့်တဲ့အမွေတွေကို ဆက်ခံရမှာ”

သန္တာက ဖေဖေထားရှိခဲ့သော ဆန္ဒစာ၏အချက် အလက်တွေကို ပြောပြပေသည်။

မောင်က ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီး ပြီးသည့်အခါပင် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

သန္တာ ရှင်းပြချက်တွေ ပြီးဆုံးသောအခါ မောင်က အေးတိအေးစက် လေသံနဲ့ပင် ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီတော့ သန္တာက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဖေဖေဆန္ဒက အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မကျော်စေရလို့ ဆိုထားတာ မောင်၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါး မတိုင်မီ လက် ထပ်ရင် ရတယ်၊ တကယ်လို့ မောင်က နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်

နှစ်ကြာမယ်ဆိုရင် မောင်ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ သန္တာဟာ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါဆို အမွေတွေဆုံး ပြီ မောင်”

မသန္တာ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်း မောင် ရိပ်မိပေသည်။

အင်္ဂလန်မသွားမီ လက်ထပ်သွားပါက ကိစ္စအစစ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမည် ဆိုသည်ကိုလည်း မောင် မတွေးမိဘဲ နေမည်မဟုတ်။

သို့သော် ...

မောင်သည် စကားတစ်မျိုး လှည့်ပြောတော့သည်။

“ဒီလိုလုပ်မယ် သန္တာ၊ မောင် အခုသွားပြီး တစ်နှစ်အကြာ သန္တာအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲမှာ မောင် ခွင့်ယူပြီး ခဏပြန်လာမယ်။ သန္တာနဲ့ မောင် လက်ထပ်မယ်။ ပြီးမှ အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွားမယ်”

“အဲဒါက ပိုပြီးအလုပ်မပိုလွန်းဘူးလား မောင်၊ အခုမသွား ခင် လက်ထပ်သွားတာက ပိုပြီးမလွယ်ဘူးလား”

မောင်သည် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါပြသည်။

“မောင် အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီကို လက်ထပ်ဖို့ ဖွင့်မပြောရဲဘူး သန္တာ၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက မောင် ပါရဂူဘွဲ့သွားခွင့်ရတာကို သိပ်ဝမ်းသာ၊ သိပ်ကျေနပ်၊ သိပ်ကြည်နူးနေတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ ဒါမျိုးက အင်မတန် ရတောင့်ရမဲ အခွင့်အရေး မဟုတ်လား။ အခုအချိန်မှာ လက်ထပ်ဖို့ ဖွင့်ပြောဦး ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြက်ချေးရော သလို”

“ဘာရယ် ... မောင်၊ မောင်က သန္တာကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ကြက်ချေးလောက် သဘောထားနေလို့လား”

“ဆောရီး သန္တာ၊ မောင် အပြောလောသွားတာပါ။ မောင် ဆိုလိုချင်တာက အခုနေ ဒက်ဒီနဲ့မာမီကို ဖွင့်ပြောရင် လွယ်လွယ်နှင့်မဖြစ်ဘဲ၊ ခက်ခက်ခဲခဲတွေဖြစ်ကုန်မှာ မောင် စိုးရိမ်တယ်။ ဟိုရောက်သွားပြီး တစ်နှစ်ကြာဆိုရင် အရာရာ သွေးအေးသွားပြီ။ ပါရဂူဘွဲ့အတွက်လည်း ခရီးထက်ဝက် လောက် ရောက်နေပြီ။ စိတ်ချပါ သန္တာ၊ သန္တာ နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်မကျော်ခင် မောင် ဆက်ဆက်ပြန်လာပြီး လက်ထပ် ပါ့မယ်”

ယောက်ျားလေးက သည်လောက်ပြောလာတော့ မိန်းမသား မသန္တာ ရှေ့တိုးကာ ဇွတ်ပြောသင့်ပါသေးလား။

မောင့်စကားကိုပင် ယုံစားပြီး တစ်နှစ် စောင့်ရတော့ သည်။

မောင်ကတော့ ဤအစီအစဉ်ဖြင့်ပင် အင်္ဂလန်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပြီကော။

မသန္တာအား လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ဆေးရုံကြီးမှာပင် ပြန်လည်တာဝန်ချထားသည့်အတွက်တော့ မသန္တာကလေးကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် ...

တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်ပြီး လစွန်းလေး ရောက်လာသည့်နေ့အထိ မောင် တစ်ယောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်မရောက်လာပေ။

မသန္တာ အသက်(၂၅)ထဲသို့ လစွန်းဝင်လာလေပြီ။

မသန္တာ စိတ်ပူစပြုပြီ။

တစ်နှစ်ကျော်ပြီး (၃)လကြာမှ မောင့်ဆီက စာရောက်လာသည်။

“ချစ်သန္တာ ...

သန္တာ ပေးသောစာတွေ မောင်ရပါတယ်။ မောင်ချက်ချင်း စာမပြန်တာက မောင်ကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး သန္တာကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ ချက်ချင်း စာမပြန်ဖြစ်တာပါ။

ဆောရီးပဲ သန္တာ။

ခွင့်ယူလို့ ဘယ်လိုမှ မရပါဘူး၊ မောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားပါတယ်။ ခွင့်တစ်လမပြောနဲ့ သီတင်းတစ်ပတ်တောင် မပေးနိုင်ဘူးတဲ့လေ။

မောင် လုံးဝပြန်လာလို့ မရပါဘူး။ ပါရဂူဘွဲ့ယူပြီးမှ အပြီးအပိုင် ပြန်လာရတော့မှာပါလား။

ဒါပေမဲ့ သန္တာ ...

မောင်ကိုယ်တိုင် ပြန်မလာနိုင်ပေမယ့် မောင် အကြံဉာဏ်တော့ ပေးနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ သန္တာရဲ့ ဖေဖေ ရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာဟာ အမွေဆက်ခံရေးဥပဒေနဲ့ကြည့်ရင် တရားမဝင်ပါဘူး အချစ်ရယ်။

သန္တာတို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေမှ မဟုတ်တာ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဆိုရင်တော့ သေတမ်းစာဟာ တရားဝင်တယ်ဆိုတာ သန္တာ သိနေမှာပါ။

သည်တော့ သန္တာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ အချိန်မှာ တရားရုံးကို ဦးတိုက်လျှောက်ထားပါ။ မလွဲမသွေ တရားရုံးက သန္တာသာလျှင် အမွေဆက်ခံစေလို့ အမိန့်ချပေးမှာပါ။

မောင့်အနေနဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ ယူနေရာက လက်ထပ်ဖို့ဆိုပြီး ဘွဲ့မယူတော့ဘဲ ဖျက်သိမ်းမလာနိုင်ဘူး သန္တာ။

သည်ဘွဲ့မျိုး ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်လောက်ခဲယဉ်းမှန်း သန္တာအသိပါ။ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ အတန်မခံနိုင်ဘူး အချစ်ရယ်။

မောင်ရဲ့ဘွဲ့ဟူသမျှတွေဟာ သန္တာအတွက်ပဲ မဟုတ်

လား။

နောက်ပြီး မောင် ပြောသလို တရားရုံးမှာ လျှောက်ထားလိုက်ရင် မလွဲမသွေရမယ့် အမွေပဲဟာ။ အဲသည်အတွက် သန္တာဖေဖေရဲ့ဆန္ဒစာနဲ့ ကိုက်ညီဖို့ သက်သက်ဆိုပြီး မောင် ခွင့်ယူပြန်လာဖို့လည်း သိပ်လိုအပ်တယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ကဲ... မောင်ပြောသလိုသာလုပ်ပါ အချစ်။ တကယ်လို့ မောင်ပြန်လာတဲ့အထိမှ အမှုကိစ္စ မပြီးသေးဘူးဆိုရင် မောင်ကိုယ်တိုင် သန္တာနဲ့ လက်တွဲပြီး တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်။

အဲဒါပဲပေါ့ သန္တာ။ ဒါလောက်ပဲပေါ့။

မောင်”

မောင့်စာသည် အလေးအနက် နည်းပါးလွန်းပါ၏။

ပြီး ရှေ့ကမ်း၊ နောက်ကမပေါ် ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိနေသည်။

ရှေ့ပိုင်းမှာတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်ယူလို့ မရကြောင်း ရေးထားသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူပြန်လာဖို့ပင်မလို၊ တရားရုံးက လျှောက်ရင် အမွေတွေရမှာပဲဟု ဆိုပြန်သည်။

ဒါကို မသန္တာ မသိဘဲနေမလား။ ကိုယ်လည်း ခေတ်ပညာတတ် တစ်ဦးပဲဟာ။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတွင် သေတမ်းစာသည် တရားဝင် မဖြစ်မှန်း။

ဒါပေမဲ့ တရားရုံးတက်သည်နှင့် ဖေဖေမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်ရာ ရောက်ပြီ။ ကန်တော့ပါရဲ့။ ဖေဖေလက်နဲ့ရေးတာကို သမီးက ခြေနဲ့ဖျက်ရာ ရောက်ပြီ။

ဖေဖေ၏ သမီးအပေါ်ထားခဲ့သော စေတနာမေတ္တာတွေကို စော်ကားရာရောက်ပြီ။

မောင်ကလည်း သန္တာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်မှ ရောက်လာတော့မည်မှာ သေချာသည်။

သန္တာ ဘာလုပ်ရပါ။

သန္တာ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့။

မမနွယ်ကို မောင့်စာပြုပြီး တိုင်ပင်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်စန်းကိုလည်း တိုင်ပင်သည်။

ဒါပေသိ မမနွယ်ရော၊ ဒေါ်ဒေါ်စန်းရော သန္တာ လောက်မှပင် ဗဟုသုတမရှိတာ၊ ဘယ်လိုအကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးတတ်ပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံး မမနွယ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်စန်း အကြံပေးသည်မှာ မသန္တာကိုယ်တိုင် တောင်ကြီးလိုက်သွားပြီး ကိုလှမင်း၊ မမဥမ္မာနှင့်ရော၊ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးစိုးပိုင်နှင့်ရော တိုင်ပင်ပါဟုသာ ပြောနိုင်ကြသည်။

မသန္တာ အလုပ်ခွင်မှ ခွင့်ငါးရက်ယူပြီး တောင်ကြီးသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကြီး ရောက်သည်နှင့် ကိုလှမင်း၊ မမဥမ္မာတို့ကို ပါဇာ်ကာ ဝတ်လုံ ဦးစိုးပိုင်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ တိုင်ပင်သည်။

ဦးစိုးပိုင်သည် ဦးခေါင်းအခါခါ ယမ်းပြသည်။

“ဥမ္မာတို့ သန္တာတို့ရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဦးလေးသိပ်လေး စားတယ်၊ ခင်လည်း သိပ်ခင်မင်တယ်၊ အေး ... သူတို့ကလည်း ဦးလေးအပေါ် အင်မတန် စိတ်ချယုံကြည်တယ်၊ သန္တာဖေဖေရဲ့ဆန္ဒကို ဦးလေး ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ သန္တာ၊ နောက်တစ်ချက်က အသက်ရှင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သစ္စာဖောက်ရဖို့ အကြောင်းတွေ တိုက်ဆိုင်လာရင် ဦးလေး သစ္စာဖောက်ရင် ဖောက်မယ်၊ သေသွားတဲ့လူကိုတော့ ဦးလေး ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ အခု သန္တာဖေဖေရဲ့ ‘ဆန္ဒစာ’ဟာ နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ဆန္ဒပမဟုတ်လား၊ ဒီဆန္ဒစိတ် ရင်မှာပိုက်ပြီး သူ ဘဝကူးသွားတာ၊ သူ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်၊ ရောက်ရာဘဝက လှမ်းကြည့်ရင် ဦးလေးဟာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်နေပါလားဆိုတာပဲ အမြဲမြင်စေချင်တယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့၊ သန္တာရဲ့နှိုင်းခြားရောက် မောင်တော် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း တရားရုံးက လျှောက်ချင်လျှောက်ပါ”

“အို ... လုံးဝ မလျှောက်ပါဘူး ဦးလေး”

“အေး ... လျှောက်လည်း ဦးလေးက အစွမ်းကုန်ခုခံကာ ကွယ်မှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဓားပြတိုက်ယူသလို ပြန်ယူချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး ကြီးပဲ၊ ဦးလေးရဲ့အတတ်ပညာကုန် ခုခံကာကွယ်လျက်နဲ့ ဦးလေးဘက်က ရုံးသွားလည်း ဦးလေးဝမ်းမနည်းပါဘူး၊

သန္တာရဲ့ဖေဖေအပေါ်မှာ ဦးလေး သစ္စာတည်တယ်လေ၊ မနိုင်လို့ရုံးတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သန္တာကိုလည်း ရစေချင်တယ်လေ”

“အို ... ဦးလေးရယ်၊ အမွေတွေအားလုံး ဖေဖေဆန္ဒစာအတိုင်း နောက်ဆုံး လျှာရှင်လျှာပစ်ရပါစေ၊ သန္တာ ဖေဖေဆန္ဒစာကို ဆန့်ကျင်ပြီး တရားရုံးကလျှောက်ဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်ပါဘူး၊ အခုဟာက ဘေးကျပ် နံကျပ် ဖြစ်လွန်းလို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ဦးလေးဆီ လာတိုင်ပင်တာပါ”

“ဒီမယ် သမီးသန္တာ၊ ဦးလေး အကောင်းဆုံးအကြံပေးလိုက်မယ်၊ အခု နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ တခြားသင့်တော်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးကို လက်ထပ်လိုက်ပါ၊ အေး ... ညည်း ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒစာထဲကအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အမျိုးသားတော့ ဖြစ်စေရမယ်ပေါ့”

“အယ် ... မဟုတ်တာ၊ ဦးလေးကလည်း သန္တာက သူ့ကို နှုတ်ကတိလွန်သွားပြီးပြီ ဦးလေးရယ်၊ သူ့ကိုလက်ထပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေ”

“ဒီလို စိတ်မရိုးတဲ့လူကို သမီး သန္တာက ကတိမတည်တော့ကော ဘာအရေးလဲ သမီး၊ ခုန ဦးလေးပြောခဲ့ပြီပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ သူ့အပေါ် ကတိပျက်စရာရှိ ကတိဖျက်မယ်၊ သစ္စာဖောက်မယ်လို့လေ၊ သမီး စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူ ဘိလပ်မသွားခင် လက်ထပ်လည်း

ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ကြာရင် ပြန်လာမယ်လို့ သူလိမ်
ပြန်တယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ပြန်မလာဘဲ တရားရုံးက
လျှောက်ထားဖို့ အကြံပေးတယ်၊ တော်တော်ယုတ်တဲ့လူ၊
ဒီလိုလူမျိုးအပေါ် သမီး ကတိပျက်တော့ကော ငါ့သမီး
အဝီစိမရောက်ပါဘူးကွယ်”

“အို ... တစ်သက်လုံး သစ္စာဖောက်မလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က
လက်ညှိုးထိုးတာကြီးကို သန္တာ ကြောက်တယ် ဦးလေး
ရယ်”

ဟုသာ ညည်းတွား နိဂုံးချုပ်ကာ ဦးလေးဦးစိုးပိုင်
ထံမှ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ကိုလှမင်းလည်း စိတ်မကောင်း။

မမဥမ္မာလည်း စိတ်မကောင်း။

နောက်ဆုံး မမဥမ္မာက မရေရာသော နှစ်သိမ့်စကား
ဖြင့် ညီမငယ်ကို ဖြေသိမ့်သည်။

“ပူမနေနဲ့ ညီမ၊ အချိန်တွေ ခြောက်လ ခုနစ်လ ကျန်သေး
တယ်၊ ဒီကြားထဲ ကိုလှမင်းရော၊ မမရော၊ ခေါင်းအေးအေး
နဲ့ကြံကြည့်ဦးမယ်၊ နောက်ဆုံး ဘာမှကြံလို့မရရင် မမတို့
ကိုယ်တိုင် ဖေဖေဆန္ဒနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ယောက်ျား ရှာပေးမယ်
အေ”

“မဖြစ်ပါဘူး မမဥမ္မာရယ်၊ တစ်သက်လုံး ဆရာဝန်အသိုက်
အဝန်းကြားမှာ သစ္စာဖောက်မ၊ ကတိဖျက်မနဲ့ အကဲ့ရဲ့ခံဖို့
ဖြစ်ကုန်ကယ်”

“ဟဲ့ ... နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းကိုယ်တိုင်ကများ ကျော(ချ်)
ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေပြီ မဟုတ်လားဟင်”

သန္တာသည် စိတ်ညစ်နေသည့် ကြားကပင် ဒေါလေး
မောလေးနှင့် ခါးထောက်သည်။

“ဒီမှာ မမဥမ္မာ၊ ဒါတစ်ခုတော့ မမဥမ္မာ စိတ်ထဲမှာ တစ်
ထစ်ချ မှတ်ယူထားစမ်းပါ၊ သန္တာဟာ ခုချိန်အထိ ဘယ်
ယောက်ျားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ရင်ထဲကအချစ်နဲ့မချစ်
ခဲ့သေးဘူးဆိုတာ၊ ကျော(ချ်)ကိုလည်း မချစ်သေးဘူး၊ စွဲလမ်း
ဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ အခုဟာက အမွေတွေလည်း နှမြောတယ်၊
ကျော(ချ်)ကို လက်ခံတာကလည်း ချစ်တာတွေ မချစ်တာ
တွေဘေးချိတ်၊ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် မဆိုးဘူး၊ ဖေဖေ
ဆန္ဒစာနဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ်ဆိုပြီး ရေနစ်တုန်း ကောက်ရိုး
ဆွဲကတိစကား လွန်သွားတာ မမဥမ္မာရေ”

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အမွေတွေဆုံးမယ့်အတူတူ
ဒီကောင် ပြန်လာလည်း လက်မထပ်နဲ့တော့၊ ညည်းရင်ထဲ
က ချစ်တဲ့လူကျမှ ညည်းလက်ထပ်တော့၊ ညည်းချစ်သူကို
ညည်းလက်ထပ်ရင် မမက လက်ဖွဲ့မယ် မိသန္တာ”

ထိုမျှနှင့်ပင် ညီအစ်မ တိုင်ပင်ရေးမှာ အီလယ်လယ်
ဖြင့် မသန္တာ ရန်ကုန် ဇွတ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ခွင့်ကလည်း ငါးရက်တည်းမို့ လေယာဉ်လက်မှတ်
ရသည်ကို မစောင့်နိုင်။

ဤမှာပင် လမ်းတွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ရထားကြီး
ဖြူးမှာ ရပ်သွားသည့်ကိစ္စမျိုး ကြုံခဲ့ရသည်။

ဤမှာပင် စိတ်လွှပ်ရှားစရာ ဂျစ်ကားနှင့် အမည်မသိ
လူခွစာတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

မှန်တာကို ပြောရဦးမည်။

စိတ်လွှပ်ရှားစရာ လူ့ခွစာကို ပထမနှစ်ရက်၊ သုံး
ရက်လောက်အထိ မသန္တာ သတိရမိသလိုလို ရှိသေးသည်။

လေးငါးဆယ်ရက် ကြာတော့လည်း မေ့သွားပြီလေ။

ယနေ့ညဦးပိုင်း မမခိုင်၏ဘုရားကိုးဆူကပ်ပွဲသို့
သန္တာသွားရပါမည်။

မမခိုင်က သေချာဖိတ်ထားသည်။ မမနွယ်ရော
ဒေါ်ဒေါ်စန်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့ရန် အထပ်ထပ် မှာကြားထားသည်။

မှန်တာပြောရလျှင် လူအများဆုံသော ဤပွဲမျိုးကို
သန္တာ မသွားချင်။ ယခု လတ်တလောအချိန်တွင် ပို၍ပင်မသွား
ချင်သေး။

နေ့ရှိသရွေ့ မောင့်အကြောင်း၊ အမွေအကြောင်းတွေ
နှင့်ပင် သန္တာ စိတ်ရှုပ်နေရသည်။

တော်ရုံပွဲဆိုလျှင် မမနွယ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်စန်းပဲ သွားပေး
ပါဟု လွှတ်လိုက်မည်။

ယခုပွဲက မလွယ်။

သန္တာ မလာသည်နှင့် မမခိုင်သည် မျောက်မြင်တိုင်း
ခဲနဲ့ပစ်သလို၊ ဆေးရုံကြီး ဂျူတီအတွင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်
နှင့် သန္တာကို အမယ်ကြီးဆိုရုံးအောင် တဗျစ်ဗျစ် အပြစ်တင်မဆုံး
ဖြစ်တော့မည်။

ပြီး ထိုဘုရားကိုးဆူပွဲတွင် မမခိုင်က သူမနှင့်မကြာခင်လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သားလောင်း ကိုကျော်သူနှင့် သန္တာကို မိတ်ဖွဲ့ပေးချင်ကြောင်း တဖွဖွ ပြောထားသည်။

မမခိုင်သည် ဆေးရုံကြီးတွင် သန္တာနှင့် အတူတာဝန်ကျနေသော လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် ဖြစ်ပါ၏။

မမခိုင် ဆရာဝန်ဖြစ်သည်မှာ သန္တာထက် နှစ်နှစ်စောပြီး စိနီယာကျသည်။ ယခု မမခိုင်၏အသက်ပင်လျှင် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိနေပြီ။

မမခိုင်က ဟေးလားဝါးလား ပျော်တတ်သည်။ အပြောအဆို ပွင့်လင်းသည်။

သဘောကောင်းပြီး လူနာတိုင်းအပေါ် ကြင်နာစိတ်ရှိသည်။

သန္တာနှင့် တွဲမိသည်မှာလည်း လူနာများအပေါ် ကြင်နာစိတ် ထားတာချင်း တူရာက တွဲမိလာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခု ထပ်မံတွဲမိခြင်းမှာ မမခိုင်က စကားသိပ်ပြောသည်။ သန္တာက စကားနည်းသည်။ သည်တော့ မမခိုင် ခိုင်ခံ့ပြောသမျှကို သန္တာက နားထောင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ဒါကို မမခိုင်က သန္တာအား သိပ်သဘောကျသည်။

ဆရာဝန်သက်တမ်းတွင် မမခိုင်က ဝါပိုရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံ ပိုများသည်နှင့်အမျှ သင်ပြပေးချင်သော စေတနာအရင်းခံဖြင့် သင်ပြပြော-ဟာသည်မှာ ဘေးကကြည့်လျှင် ဆရာလုပ်ချင်သော ဝသီဟု ခေါ်စရာရှိသည်။

သန္တာတို့လို ဂျူနီယာဆရာဝန်တချို့သည် သန္တာလို မမခိုင်ကို မမြင်။ သည်ပိန်းမ အားကြီးဆရာလုပ်သည်ဆိုကာ ခွာထွက်သွားကြသည်။

မမခိုင်နှင့် သန္တာသည် အတွဲဆုံး။ ဂျူတီတောင်းရာတွင် မမခိုင်ရော သန္တာရော နေ့ညမဟူ အတူတူ တွဲချပေးရန် ဆရာဝန်ကြီးထံ တောင်းဆိုထားရသည်။

မမခိုင်၏ ဘုရားကိုးဆူပွဲကို မသွားလို့မဖြစ်။

သို့တစေ သန္တာ စိတ်ညစ်နေသည်။ ဆေးရုံက ဂျူတီဆင်း အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက အဝတ်အစားပင် မလဲသေးဘဲ ဧည့်ခန်းဆိုဟာတွင် ငှူငိုငိုထိုင် ထိုင်နေမိသည်။

တကယ်တမ်း အမွေတွေ လက်လွှတ်ခံရဖို့ကျတော့ မသန္တာတွင် ဤမျှသတ္တိမရှိနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

သည့်ပြင် မကြည့်နှင့်။

ဤခြောက်မိုင်ခွဲအိမ်သည် အမွေဆက်ခံရေးတွင် သန္တာအတွက် ချန်ထားသောအိမ် ဖြစ်သည်။ အမွေဆုံးရှုံးသည်နှင့် ဤအိမ်ပါ လက်လွှတ်ရမည်။ ဒါဆို အခြေပျက်ပြီ။ ဓာတ်မသိသူတို့ အထင်သေးစရာဖြစ်ပြီ။

ဦးလေးဦးစိုးပိုင် ပြောသလို အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အပြည့်ဝယ် အခြားသူတစ်ဦးဦးကို လက်ထပ်လိုက်လျှင် အမွေတွေ လက်ဝယ်ပြန်ရမည်။

ဒါကျတော့လည်း မလုပ်ချင်။

ကဲ့ရဲ့တတ်သော မောင်နှမ ကဲ့ရဲ့လွန်းသော မိန်းမဝန်းကျင်ကို သန္တာ သိပ်ချစ်ကြောက်သည်။

သန္တာက ခေတ်ပညာတတ် ဆရာဝန်မလေးဆိုပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ အင်မတန်မြန်မာ ဆန်သည်။ ဟိရိသြတ္တပွကို အလွန်ထိန်းသိမ်းသည်။

မြန်မာပီသသော မြန်မာအမျိုးသမီးတိုင်းသည် အထူး သဖြင့် ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ‘မျက်နှာများလိုက်တာ’ဟု အပြောခံရမည်ကို အင်မတန်ကြောက်သည်။

မောင် ဘွဲ့ရပြီးပြန်လာလျှင် လက်ထပ်မည်၊ လက် မထပ်တော့ပြီဆိုသည်ကို သန္တာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မစဉ်းစားတော့ ပါ။

အဓိကမှာ မောင်၏ မျက်ကွယ်ရာ မောင် ပြန်မရောက် လာသေး၊ မိမိက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်လျှင် ဘာပြောပြော မောင်နှင့်တကွ တစ်လောကလုံးက သန္တာ သစ္စာမဲ့ သည်။ သန္တာ ကတိမတည်။ သန္တာ မျက်နှာများသည်။ သန္တာသည် မြွေဟောက်လိုလျှာနှစ်ခွ ဟုပြောကြမည်။

အဲဒါကိုပင် သန္တာ အကြောက်ဆုံးပါ။

“ဟဲ့ သန္တာ၊ ငိုငိုလှချည်လား။”

“ဪ ... မမနွယ်”

“သန္တာ ပြန်လာကတည်းက မမနွယ် ဘေးကကြည့်နေ တယ်၊ အဝတ်အစားမလဲဘူး၊ မျက်တောင်မခတ်ဘူး၊ ဒီလောက်လည်း ပူမနေပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ဥမ္မာတို့လည်းရှိသေး တာပဲ၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဥမ္မာက ဉာဏ်သွားပါတယ်၊ ဪ ... ဒီမှာ စာတစ်စောင် လာထားတယ်၊ ရော”

သန္တာက စာကိုလှမ်းယူပြီး စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာ ရေးထားသော လက်ရေးကိုမြင်သည်နှင့် မမဥမ္မာထံမှ ပေးလိုက် သောစာမှန်း သိသာသည်။

“ဪ ... မမနွယ်၊ ညဦးပိုင်း ဒေါက်တာမမခိုင်တို့ ဘုရားကိုးဆူသွားရမယ်၊ မမနွယ်ရော၊ ဒေါ်ဒေါ်စန်းရော၊ အဆင်သင့်လုပ်ထားနော်၊ ဦးသာနိုးကို ခေါ်မသွားတော့ဘူး၊ ကားကို သန္တာ မောင်းမယ်”

“အေး အေး ... ကောင်းတယ်၊ သန္တာအတွက် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဖြစ်တာပေါ့”

မမနွယ်က ကြင်နာစွာပြောပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ မမနွယ်သည် အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်စန်းသည် အဒေါ်တစ် ဝမ်းကွဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုကြီးတွေ၊ မမဥမ္မာ အိမ်ထောင်ပြု သွားကတည်းက သန္တာကို အဖော်ရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးနေသူ များဖြစ်သည်။

သန္တာ ပျင်းတိပျင်းတွဲ ထိုင်ရာမှထသည်။

အိပ်ခန်းသို့ဝင်ခဲ့ပြီး အိပ်ရာတွင် လဲလျောင်းကာ မမဥမ္မာ၏စာကို ဖောက်ဖတ်သည်။

“သန္တာ ...

ညီမ ပြန်သွားတဲ့ရက်က ရထားလမ်းပျက်တယ်ကြား လို့ ငါ့ရော၊ ကိုလှမင်းရော၊ အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ်ဟဲ့၊ ဒါနဲ့ နင်ထွက်သွားတဲ့နေ့ ညရှစ်နာရီမှာပဲ နင့်ကို မမ ပုန်း ဆက်တယ်၊ နင် ညရှစ်နာရီထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလို့ မမနွယ်က ပြန်ပြောတယ် ...

နောက် မမနွယ်ကပဲ ငါ့ဆီ ပြန်ဖုန်းဆက်တယ်။
ညီမဟာ ဖြူးကနေပြီး လူခွစာတစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီနဲ့
ချောချောမောမော ပြန်ရောက်တယ်ဆိုမှ တို့လင်မယား
စိတ်အေးရတယ် ...

ငါလည်း နှင့်ကိစ္စကို နေ့တိုင်း စဉ်းစားပေးတယ်။
သန္တာ၊ ပုစ္ဆက ခက်နေတော့ အခြေ ချက်ချင်းမထွက်သေး
ဘူးပေါ့ဟယ် ...

အဲဒါ မနေ့ညကတော့ ကိုလှမင်းလေ အိပ်ရာထဲမှာ
အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်ပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ငါ့ကို အတင်း
နှိုးဝယ်ဟဲ့ ...

သူဖတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးက ညီမ
အဖြစ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူလို့တဲ့လေ ...

ဇာတ်လမ်းကတော့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးဟာ နှင့်လို
ပဲ သူ့အဖေရဲ့သေတမ်းစာအရ လက်မထပ်ဘဲ အမွေဆက်
ခံခွင့်မရဘူးပေါ့။ မင်းသမီးကလည်း ယောက်ျားသိပ်မှန်း
တယ်။ ဘယ်ယောက်ျားမှ လက်မထပ်ချင်ဘူးတဲ့လေ ...

တိုတိုပဲပြောဖို့ ညီမ ...

ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးဟာ အကြံတစ်ခုရလိုက်တယ်။
ဘာလဲဆိုတော့ ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်နဲ့ 'သေစားသေစေ'လို့
သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံထားရတဲ့ လူကို ရှာဖွေစုံစမ်းပြီး အဲဒီ
လူကို ကျေနပ်အောင် ငွေပေးလက်ထပ်လိုက်မယ်လို့ ...

ဒါဆိုတော့ တကယ် ယောက်ျားမယူရတော့ဘဲ
အမွေဆက်ခံနိုင်ရော မဟုတ်လား ...

အဲ ... ရှေ့လျှောက် ဇာတ်လမ်းကတော့ မင်းသမီးနဲ့
လက်ထပ်တဲ့ သေဒဏ်အမိန့်ကျလူဟာ အယူခံဝင်တယ်။
အယူခံမှာ သေမိန့်က ထောင်ရှစ်နှစ်ကျစေအမိန့် ပြောင်းလဲ
ရသွားတယ်။ ထောင်ကလွတ်လာတာနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့
မင်းသမီးကို အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ ...

ထားပါတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့သူ့ဝတ္ထု၊ မမဥမ္မာ
ထောက်ပြချင်တာက သေဒဏ်ကျနေတဲ့လူကို လက်ထပ်တဲ့
မင်းသမီးရဲ့စိတ်ကူးကို သဘောကျလို့ပါ ...

အဲဒါနဲ့ နောက်နေ့မှာ ဦးလေး ဦးစိုးပိုင်ဆီကို တို့
လင်မယားသွားပြီး သည်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဟာ ဥပဒေသဘော
အရ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားလို့ မေးကြည့်တယ် ...

သူ့တိုင်းပြည်၊ သူ့ဥပဒေအရ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ သန္တာအနေနဲ့ကျတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။
ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒစာထဲမှာ လက်ထပ်သူဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်
မသင့်ဘူးသူ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကြောင့်ပဲတဲ့ ...

ကိုလှမင်းက ဆက်မေးတယ်။ သေဒဏ်ကျထားတဲ့
ကြီးတိုက်ထဲက လူဆီကို ဆိုင်ရာခွင့်ပြုချက်နဲ့ တရားသူကြီး
ဆီခေါ်သွားပြီး လက်ထပ်လို့ရတာတော့ ဟုတ်ပြီထား။
တကယ်တမ်း ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ ကာယကံမြောက်
မပေါင်းသင်းရဘဲနဲ့ သည်လက်ထပ်စာချုပ်ကို တရားဥပဒေ
က အတည်ပြုရဲ့လားလို့လေ ...

ဦးလေးဦးစိုးပိုင်က ရယ်တယ်။ ဘယ်တရားသူကြီး
ဘယ်ရှေ့နေ၊ ဘယ်ဝတ်လုံဟာ လက်ထပ်သူနှစ်ဦး အတူ

အိပ်တာကို လိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိ လို့လဲကွယ်တဲ့လေ၊ တကယ်ပေါင်းသင်းတယ်၊ မပေါင်းသင်း ဘူးဆိုတာက ဥပဒေနဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့၊ တရားသူကြီးရှေ့မှောက် မှာ အချက်အလက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ သက်သေတွေနဲ့ တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးပြီးကြတာနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်တာပဲတဲ့ ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ညီမ၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲကလို သေဒဏ်ကျနေတဲ့လူကို ညီမကရှာပြီး လက်ထပ်ဖို့မဟုတ် ပါဘူး၊ ဝတ္ထုရဲ့အိုင်ဒီယာနဲ့ တရားဥပဒေရဲ့သဘောကို အခြေခံစဉ်းစားရင် အထောက်အကူတစ်ခုခု ဖြစ်လေမလား လို့ မမ ရေးပြလိုက်တာပါ ...

မမဥမ္မာလည်း ညီမအတွက် ဆက်စဉ်းစားပေးနေ မယ်၊ ပြီးတော့ မမဥမ္မာကိုယ်တိုင် ညီမဆီ လာခဲ့ဦးမယ်၊ ကိုလှမင်းကတော့ အလုပ်များတယ်၊ လိုက်နိုင်မယ်မထင် ဘူး၊ အဲ ... လိုအပ်ရင်တော့ သူ့ကို မမ ဆွဲခေါ်ခဲ့မယ် လေ ...

ကဲ ... စာသိပ်ရှည်သွားပြီ ညီမ။

မမဥမ္မာ

သန္တာက မမဥမ္မာ၏စာအဆုံးတွင် ပြီးလိုက်သည်။

စာကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက် သွင်းထားလိုက်သည်။

ကိုလှမင်းရော၊ မမဥမ္မာရော လင်မယားနှစ်ယောက် လုံးသည် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများကို တော်တော်ပင် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်ရှုသည့် အသွင်တူ ဝါသနာကြီးကြသည်။

မမဥမ္မာက အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုပင် သိပ်မဖတ်။

မြန်မာဝတ္ထုများထဲမှ ကလောင်စွဲထားကာ အရမ်းဖတ် လေ့ရှိသည်။

သန္တာကမူ ဝတ္ထုဖတ်လေ့မရှိ။

ဆေးတက္ကသိုလ် စတက်ကတည်းက ကျောင်းစာပိ လွန်းသဖြင့် ပြင်ပဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖို့အချိန်မရခဲ့သည်မှာ အကျင့် ပါပြီး ဝတ္ထုဖတ်သောဝါသနာမရှိ။

ယခုလည်း ကြည့်လေ။

မမဥမ္မာတို့လင်မယား စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုဖတ်ပြီး အင်မတန်တိကျသောချာသော ဦးလေးဦးစိုးပိုင်ကိုများ သွားတိုင်ပင် သေးသတဲ့။

ကြံကြံဖန်ဖန် သန္တာအဖို့ ကြိုးဒဏ် သေဒဏ်ကျနေ သည့် သတို့သားကိုပင် လိုက်ရှာရဦးမလိုလို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ညီမ၏အရေးအခင်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်ရောက်စဉ်းစားပေးသည် ကတော့ ကျေးဇူးတင်ရမည်သာ။

သန္တာ လဲလျောင်းရာမှထသည်။ မမခိုင်၏ ဘုရား ကိုးဆူသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရပေဦးမည်။

“ဟေး ... လာဟေ့ ... လာ သန္တာ၊ မမနွယ်ရော ဒေါ်ဒေါ် စန်းရော ပါလာတယ်၊ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ သန္တာကို သေချာ ကြီးကိုမှာထားတာ၊ မမနွယ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်စန်းကို ဆက်ဆက် ခေါ်ခဲ့ပါလို့”

အိမ်ရှင်က ယခုလို အူလျားဖားလျားနှင့် လိုလိုလားလား နှုတ်ဆက်သည့်အခါ လာရသူ ဧည့်သည်မှာ ဝမ်းသာရသည်။ ကြောင်တောင်တောင် ကင်းရသည်။

ဒေါက်တာ မမခိုင်သည် ဤလို ဟေးလားဝါးလား ဖြင့် ချစ်ဖို့ကောင်းလှသည်။

“ကဲ ... သန္တာ၊ တို့က အရင်းအချာတွေ၊ ဧည့်သည်လိုလား၊ ဧည့်သည်လိုမပြန်ရဘူး၊ အခု ဧည့်ကျနေတယ်၊ သန္တာက လူများရင်မနေတတ်ဘူး၊ ဘုရားခန်းကျယ်တယ်၊ လူရှင်းတယ် လာ”

မမခိုင် ဦးဆောင်ခေါ်ရာသို့ သန္တာတို့ လိုက်ခဲ့သည်။

မမခိုင်၏ အစီအစဉ်ကိုလည်း ကျိတ်၍ သဘောကျမိသည်။ ကြာကြာနေရဦးမည်ဆိုတော့ လူရှင်းရှင်းနေရာမှာပင် နေချင်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း ဘုရားခန်းသည် ကျယ်ပြောသည်။

ဘုရားစင်ကြီးအောက်တွင် ဘုရားကိုးဆူ အဆင်အပြင်တွေ ဆင်ထားစေကာမူ နေရာတွေ အများကြီးလစ်လပ်နေသည်။ နေရာတိုင်းတွင်လည်း မွေးပွဲကော်စောကြီးတွေ ခင်းထားသည်။

သန္တာ၊ မမနွယ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်စန်းတို့ ဘုရားဝတ်ပြုသည်အထိ မမခိုင် စောင့်သည်။ ဝတ်ပြုပြီးသောအခါ ဘုရားခန်းကျယ်ကြီး၏ထောင့်တွင် သန္တာတို့သုံးယောက် နေရာယူလိုက်သည်။

“ခဏနော် မမနွယ်၊ ဧည့်တော်တော်ကျနေတယ်၊ မခိုင် သွားဧည့်ခံပေးဦးမယ်၊ နောက်ပြီး မမနွယ်တို့ အတွက် မခိုင်ကိုယ်တိုင် စပါယ်ရှယ် ကြက်သားဖတ်နိုင်နိုင် အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲ ယူလာပေးမယ်”

မမခိုင် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဒေါက်တာမခိုင်တို့က ချမ်းသာသားပဲနော်၊ အခုလို ဝင်ဒါ မီယာထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်ခြံ၊ ကိုယ်ပိုင်တိုက်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ နေနိုင်တာ သူ့မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲဟင်”

ဒေါ်ဒေါ်စန်းက စပ်စုလိုက်သည်။

“အငြိမ်းစားရဲမင်းကြီးဆိုလားပဲ ဒေါ်ဒေါ်စန်း၊ သန္တာလည်း သိပ်မသိဘူး၊ သန္တာနဲ့မမခိုင် ဆက်ဆံရေးမှာ အဲဒီလို ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေအကြောင်း မမေးဖြစ်ကြဘူး၊ နဂိုကတည်းကလည်း မမခိုင်တို့ ချမ်းသာတယ်လို့လည်း ကြားဖူးတာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်စန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ခြံထဲတွင် စားပွဲတွေခင်းကာ ရောင်စုံမီးလုံးစုံများ ထွန်းထားသည်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှင့် ရေခဲမုန့်ကျွေးမွေးဧည့်ဝတ် ပြုသည်။ အုန်းကြောက်သူများအတွက် စပါယ်ရယ် နန်းကြီးသုပ် ပေးသေးသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားသူများသည် ပြန်ခါနီး ဘုရား ခန်းဝင်ဝတ်ပြုသည်။ ဝတ်ပြုရုံသက်သက်ဖြစ်သောကြောင့် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်သာရှိသည်။ ဘုရားခန်းတွင် နေထိုင်သူမရှိသောကြောင့် ထောင့်ကပ်နေသော သန္တာတို့ အနေချောင်သည်။

မမနွယ်တို့ကတော့ ဧည့်မျိုးစုံ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ပတ္တမြားတွေ ဝတ်လာပုံနှင့် အဝတ်ပုံဆန်းအမျိုးမျိုး စတ်လာသည် များကို ဆေးရောင်စုံရုပ်ရှင်ကားကြည့်ရသလို ကြည့်ပြီး သဘောကျ နေသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မမခိုင်၏ အသံသြသြလေး နှင့် ဟေးလားဝါးလားပြောသံ စီခနဲပေါ်လာသည်။

“လာခဲ့ ... လာခဲ့၊ နောက်ကျမှလာတဲ့ ကိုကျော်သူကို ကောင်းကောင်းအပြစ်ပေးမယ်၊ ဟောဒီ ဘုရားခန်းမှာဝင်နေ၊ ခိုင်က ပြန်တော့ဆိုမှပြန်ရမယ်၊ ကြားလား”

“ဟောဒီကောင်က လိုက်မလိုလို့၊ မလိုက်ဘူးလို့လို့နဲ့ အချိန် ဆွဲနေလို့ နောက်ကျတာပါ ခိုင်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ဆို မနက် ကျိုးကန်းအာကတည်းက လာချင်နေတာ”

“ဟင်း ... ကြည့်၊ အပြောကတော့ ဖလားပဲ”

ဘုရားခန်းထဲဝင်လာကြသည်။ မမခိုင်က ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။ မမခိုင်က သူ့လူကို မျက်နှာကံထောင့်ကပ် မျက်စောင်း လေးထိုးရင်း ဝင်လာသည်မို့ မမခိုင်၏အဆက်ကြီး ကိုကျော်သူ ဆိုသူသည် မမခိုင် မျက်စောင်းထိုးထားသူမှန်း သန္တာ အကင်းပါး စွာ ရိပ်မိလိုက်သည်။

ကိုကျော်သူနှင့်အတူပါလာသူကိုလည်း သန္တာ မျက်စိ ရောက်သွားသည်။

“အဲ့ ...”

မသန္တာ၏နှုတ်ခမ်းလေး ဝလုံးလို ဝိုင်းသွားသည်။ ဇွက်ဝန်းအစုံလေး ပြူးသွားသည်။

ဒါကို မမခိုင် သတိမထားလိုက်။ သူ့လူ ကိုကျော်သူ နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ ရင်ခုန်နေသဖြင့် သန္တာကို သတိမထားမိလိုက်။

ကိုကျော်သူနှင့်အတူပါလာသော အဖော်သည် ဖြူးမှ ရန်ကုန်အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးခဲ့သောလူ့ခွစာအစကိုဖြစ်နေသော ကြောင့်ပါတည်း။

သူကလည်း မျှော်လင့်မထားဘဲ မသန္တာကို ဖြုန်းခနဲ ဆွေ့လိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားပုံရသည်။ မသန္တာကို သူ စူးစူးစိုက် စိုက် တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီးမှပြီးသည်။ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့အပြိုးမှာ ကျက်သရေရှိ၊ ကြည့် ကောင်းလှသော်လည်း ကြည့်နူးပြီးမဟုတ်။ သရော်ကမော်အပြိုး ချီးသာဖြစ်နေပြန်သည်။

“သန္တာရေ ... ဟောဒါ၊ မမခိုင် သန္တာကို ပြောထားဖူးတဲ့ ကိုကျော်သူပဲ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က လက်ထောက်ကထိက

လော၊ ဒီမယ် ကိုကျော်သူ ဒါက သန္တာတဲ့၊ ခိုင်နဲ့ဆေးရုံမှာ ဘယ်တော့မှဆို အတူတူလုပ်နေတာ၊ ခိုင်ရဲ့ဒဏ်ကို သန္တာအခံနိုင်ဆုံးလေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာမသန္တာ”

ကိုကျော်သူက အလေးအနက် ဦးခေါင်းညွှတ် နှုတ်ဆက်သည်။ မသန္တာလည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး အလေးအနက် အမူအရာနှင့်ပင် ...

“သန္တာလည်း ကိုကျော်သူနဲ့ သိက္ခာမရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခုမှ လူပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်ဖူးပေမယ့်၊ မမခိုင်က တဖွဖွပြောလွန်းလို့ ကိုကျော်သူရဲ့နာမည်ကို သန္တာ အလွတ်ရနေပါတယ်”

“ဟေး ဟေး ... သန္တာ မမခိုင်ကို ဒီလောက်ပိုပေးမနေနဲ့၊ နဂိုကမှ ကိုကျော်သူက ဇွတ်ကပ်နေရတဲ့အထဲ”

အားလုံး ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။

အရယ်အမောအဆုံးတွင် ကိုကျော်သူက သူ့အဖော်

ကို မမခိုင်နှင့်ရော သန္တာနှင့်ရော မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဪ ... ခိုင်၊ ဒေါက်တာမသန္တာရောပေါ့ဗျာ၊ ဟောဒီ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က လက်ယောက်ကထိက ကိုလွမ်းဝေပါ၊ အခုတော့”

ကိုကျော်သူ၏စကား မဆုံးလိုက်ပါသေး။ သူ့ကိုလွမ်းဝေသည် ကိုကျော်သူ၏တင်ပါးကို သူ့လက်သီးဆွပ်ဖြင့် ဆတ်ဆတ်လေး တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူ့

အကြောင်း ဆက်မပြောစေရန် သတိပေးဟန်တားသည့် မနာသော လက်သီးချက် ဖြစ်ပေမည်။ ကိုကျော်သူကလည်း ပါးနပ်သည်။

“ဘာလဲကွ လွမ်းဝေ၊ ငါပြောမှာကအခုတော့ မင်းဟာ ဘာအကြောင်းမကြား၊ ညာအကြောင်းမကြားနဲ့ ဆိုင်းမဆင့် ခုံမဆင့် ရောက်လာတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ၊ ကဲ ... သူငယ်ချင်း ဟောဒါ ကိုယ် မင်းကို ရောက်ကတည်းက အကြိမ်တစ်ရာမက ပြောဖူးတဲ့ ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်၊ ဟောဒီအမျိုးသမီးချောလေးကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အခုမှမြင်ဖူးတဲ့ ဒေါက်တာမသန္တာပေါ့ကွာ”

ကိုလွမ်းဝေက မမခိုင်ကိုရော၊ သန္တာကိုရော ဝေဝေ ဝိုက်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းညိတ်သည်။ ပြုံးသည်။

တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်တွေ ဘာတွေ သူကပြန်မပြော။ ထိုစဉ်မှာပင် မမနွယ် ဝင်ဖောက်သည်။

“ဟေး ... ခိုင်၊ မတရားဘူး၊ မျက်နှာကြီးရော ဟင်းဖတ်ပါနေတယ်၊ မမနွယ်နဲ့ကော မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူးတဲ့လား”

“ဟာ ... အာ ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်၊ သန္တာပြီးမှ မမနွယ်တို့ ဆက်မလို့ပါ၊ ဒီမယ် ကိုကျော်သူ၊ ဟောဒါ ... သန္တာရဲ့အစ်မ မမနွယ်”

မမနွယ်က ရယ်မော လက်တားလိုက်သည်။

“အလကားနောက်တာပါ ခိုင်ရယ်၊ အထူးမိတ်ဆက်နေစရာမှ မလိုတော့တာ၊ သန္တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနေကတည်းက မမနွယ် အားလုံးကြားပြီးသားပဲ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ မမနွယ် တစ်ခုတော့ အံ့သြနေတယ်ကွယ့်”

“ဘာများပါလိမ့် မမနွယ်”

“ဟောဒီ ကိုလွမ်းဝေဟာ သန္တာနဲ့ သိကျွမ်းထားလျက်နဲ့ အခု မိတ်ဆက်ပေးမှ သိကျွမ်းရတဲ့ပုံစံတွေ ဖြစ်နေတာကို လေ”

“ဟဲ့ ... ဗုဒ္ဓေါ”ဟု ခိုင်က လျှာတစ်လစ်ထုတ်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အို ... မမနွယ်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး”ဟု သန္တာကလည်း မျက်မှောင်လေးကုတ်ကာ ဟန့်တားလေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ကိုကျော်သူရော၊ ခိုင်က ... သန္တာနှင့် လွမ်းဝေ ရှေးကသိကျွမ်းခဲ့သည်ဆိုသော စကားကို အံ့သြသည်အမှန်။

သို့သော် သန္တာက မမနွယ် ပြောချသည်ကို မလိုမလား မျက်နှာလေးနှင့် ဟန့်တားလိုက်သဖြင့် ပါးနပ်သူနှစ်ဦးသည် ယင်းကိစ္စကို မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်ကြသည်။

ခိုင်ကပင် ဟေးလေးဝါးလားပုံစံ ပြန်ဝင်သည်။

“ကဲ ... အားလုံး မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီထောင့်မှာ ပဲ စုံထိုင်ပြီး ဒူးတိုက်စကားပြောပွဲ ဆက်ပြီးကျင်းပနေကြဦး၊ ခိုင်တော့ အပြင်ပြန်ထွက်ပြီး ဧည့်သည်သစ်တွေ ကြိုလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့၊ ခိုင်က ငါးကင်ကို ထားခဲ့ပြီး ငါးစိမ်းတွေဆီ သွားဦးပေါ့”ဟု ကိုကျော်သူ ခန့်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဟင်းနော် ... ကိုကျော်၊ ခိုင်ကို ဒီလိုစကားမပြောနဲ့၊ ခိုင်ပြန်ထွက်သွားရင် ဓမ္မေက ညည်းကဲလိုက်တာဆိုပြီး ခိုင်ဗိုက်ခေါက် သွေလိမ်မှာစိုးလို့ သိလား”

ဘာပြောပြော ချစ်သူနှစ်ဦး မျက်နှာတွင် ချစ်ရည်တွေလွှမ်း၊ ချစ်ငွေ့တွေသမ်းနေမှန်း သားကပြင်ရုံနှင့် သိသာသည်။ ခေခိုင်က ကွယ်ရာတွင် ကိုကျော်သူဟု မခေါ်ဘဲ “ကိုကျော်”ဟု ခေါ်သည်မှန်းလည်း အမှတ်တမဲ့ ပေါ်ထွင်သွားသည်။

“အေးဝါဗျာ၊ ကြွပါ ... ကြွပါ”

ကိုကျော်သူက ခွင့်ပြုသလို ပြန်ပြောမှ ခိုင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဂျိုလီအားဖြင့် သိက္ခာရှင် လက်ထောက်ကထိကနှင့် ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်စဉ်းတော့ နှလုံးသားက ပေါ်ထွက်လာသော အခါ အဖျားရှေ့မှာပင် အမူအရာလေးများ၊ အပြောအဆိုလေးများ ခုံကွယ်ထားရန် သတိလစ်သွားပါသေး၏။ မကြာမီ တစ်နေ့နေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦး မင်္ဂလာပီတိဇာကမ်းတော့မည်လည်း သေချာနေပါ၏။

ကိုကျော်သူနှင့် ခိုင်ကိုကြည့်ပြီး ချိုဖြူ ပြုံးမိသူနှစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

ပထမတစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာသေန္တာ။

သူ့အဖို့ ကတိလွန်ထားသော မောင်တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းရမည်ပင် သိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဒုတိယလူမှာ ကိုလွမ်းဝေ။

ကိုလွမ်းဝေ၏ မချိုပြီးကိုတော့ ကိုလွမ်းဝေကလွဲပြီး
အခြားဘယ်သူ သိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ဧည့်ရှင်းသွားသည်နှင့် ခိုင်သည် ဘုရားခန်းထဲ
မိတ်ဆွေရင်းချာတွေနှင့် ချစ်သူအတွက် စပါယ်ရှယ်စားသောက်
စီစဉ်တော့သည်။

ကြက်သားများများ၊ ငါးဖယ်များများ၊ အုန်းနို့ခေါက်
ဆွဲဝိုင်း ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

စားဝိုင်းရော၊ စကားဝိုင်းရော စိုပြည်လှသည်။
စကားအပြောဆုံးမှာ ခိုင်နှင့် ကိုကျော်သူတို့နှစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

မမနွယ်ကလည်း လိုက်လျောညီထွေ ဝင်ရောတတ်
သည်။

ဒေါ်ဒေါ်စမ်းက လူကြီးမို့ သူ့ဘာသာသူပင်။
သန္တာက နဂိုကတည်းက စကားနည်းသည်။
ဒါတောင် တစ်ခါတလေ မမနွယ် မေးသည်မြန်းသည်များကို
ဝင်ပြောရသေးသည်။

ရယ်စရာဆိုလျှင် ရယ်လိုက်ကြသည်။

စကားဝိုင်းမှာ လုံးဝမပါဝင်သူမှာ ကိုလွမ်းဝေ ဖြစ်
နေပါ၏။ လူရင်း ကျော်သူတစ်ဦးမှလွဲပြီး ကျန်အားလုံးသည်
သူ့အတွက် လူစိမ်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ သူတို့စကားဝိုင်းသည်
မိမိနှင့် အဆက်အစပ်မရှိခဲ့သော ရှေ့ကြောင်း၊ နောက်ကြောင်းတွေ
ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝင်ပြော ဝင်ရောစရာ တစ်ခွန်းမျှမရှိ။

သည်တော့ ကိုလွမ်းဝေက အစားသက်သက်မှာပင်
အာရုံစိုက်သည်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကလည်း တကယ်ပဲ ကောင်းမှ
ကောင်း။

ကျော်သူ ဇွတ်ခေါ်လာစဉ်က ဟိုမှာ ညစာအစစား
မှာကွဟု ပြောခဲ့ပြီး အိမ်က ဘာမှမစားခဲ့။ ပြီး ကိုလွမ်းဝေသည်
နဂိုကတည်းက စားမှု သောက်မှုတွင် ဟန်မလုပ်တတ်။

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ကိုလွမ်း
ဝေကို လှမ်းနှောက်လိုက်သည်။ ရင်းနှီးပြီဆိုလျှင် ခိုင်သည် အစ
အနောက်သန်သည်။

“စား ... စားပေး ဆရာလွမ်းဝေ၊ ဆရာဝန်စကားနဲ့ပြော
ရရင် ခေါက်ဆွဲနဲ့ အုန်းနို့ထဲမှာ ဗီတာမင် အေဘီစီဒီတွေ
အများကြီးပါတယ်၊ ကြက်သားနဲ့ ငါးဖယ်ထဲမှာ ပရိုတိန်း
တွေပါတယ်၊ ဆရာလွမ်းဝေက အာယာရဇာတ်လျောနည်း
ပြီး ဗလကြီးတစ်ကွဲသား ဖြစ်နေတာ၊ စားပေး၊ စားပေး၊
စားနိုင်မှ အားရှိမှာ”

တစ်ဝိုင်းလုံး ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားသည်။ ဒေါက်တာမခိုင်
၏ဟာသက အကွက်ဝင်သွားသည်။

ပထမဟာသကွက်မှာ အာဟာရဇာတ် လျောနည်းပြီး
ဗလကြီးတစ်ခွဲသားဆိုသည့် စကားပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာလွမ်းဝေ
က ကာယဗလ တောင့်တင်းနေသူပေကိုး။

ဒုတိယကွက်မှာ တစ်ဝိုင်းတည်းအတူစားတွေ စကား
တပြောပြောနှင့် ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းကန် မကုန်တတ်သေး။ ဆရာ
လွမ်းဝေက နှစ်ပန်းကန်ကုန်ပြီ၊ တတိယပန်းကန် လက်ကူးချိန်

နှင့် သွားရောက်တိုက်ဆိုင်နေသည်မှာ အများမြင်တွေ့ခိုက်မြန် သွားသောကြောင့်ပင်။

ဝါးခနဲ ဂွံကျသည့်အထဲတွင် သေန္တာသည် အများ ထက်ပို၍ သီးဓာတ် ခန့်ခန့်တက် ရယ်မိသည်။

ဗြူးသမင်းဆိုင်ဝယ် ကိုလွမ်းဝေ တစ်ယောက်တည်း သုံးစွဲစားသောက် ကျွဲမြင်ခွဲရူးသည့် ဓာတ်ခရီးနေသောကြောင့် ပြစ်ပါ၏။

ဝါးစပ်ကို ထက်ကိုင်ဝေါ်လေးပိတ်ကာ မျက်စည် ကြည်လေးများလည်လည်အထိ ရယ်နေသော သေန္တာကို ကိုလွမ်းဝေ က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ကိုပါ အရယ်ဓာတ်ကူးသွားသလို ဟဲ ... ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ခိုင်က သိပ်အနောက်သန်တာကိုး၊ ကိုယ့်ကောင်ကြီး ရှက်သွားပြီ ထင်ပါနဲ့”

“ဓမ္မကပါဘူး ကျော်သူ၊ မင်း ငါ့ကိုဆွဲခေါ်လာကတည်းက ဒီအိမ်ဟာ မင်းအိမ်ပဲ၊ ရှက်စရာ အားနာစရာ မရှိဘူး၊ ညစာထမင်းလွတ် အဝစားဆိုပြီး ညနေစာတောင် မင်း ငါ့ကိုမကျွေးခဲ့တာပဲ၊ ငါ့သိပ်ဆာနေပြီလေကွာ၊ မင်း ငါ့ အကြောင်းသိထားနဲ့၊ အခုလက်ရှိ ငါ့အခြေအနေမှာ စားတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဓမ္မကတတ်တော့ဘူး၊ အိပ်တဲ့နေရာမှာလည်း ရောက်ရာအရပ်ဟာ ငါ့အိပ်ရာပဲ၊ သင်္ချိုင်းအရပ်မှာ ငါဝင်အိပ်ဖို့လည်း ဓမ္မကတော့ဘူး၊ အေး ... ဓမ္မကသုံးပါးမှာ ငါတစ်ခုပဲ၊ ရှက်တတ်တော့တယ်၊ နှစ် ကြိုက်ရမှာကို ရှက်တာလေ”

“တော့ပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ၊ တို့တစ်တွေ အရွတ် အနောက်ဟာ မင်းအတွက် အဟောင်းကို အသစ်ဖြစ်စရာ ဖြစ်သွားပုံရတယ်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး လွမ်းဝေ”

“ဟ ... ကျော်သူ၊ မင်း နှစ်သိမ့်ပုံက မသာခွင်ကိုတရားပြ နှစ်သိမ့်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ တကယ်တော့ ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ငါ ဘာကိုမှ မတုန်လှုပ်တော့ဘဲ သူငယ် ချင်း၊ အခုခိုင်းမှာ ငါ ပျော်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ခေါက်ဆွဲ ကလည်း တကယ်ကောင်းမှကောင်းလေကွာ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... စားမယ့်စားလည်း ညစာထမင်းလွတ် စားမယ်လေကွာ”

တဟဲဟဲပြောရင်းပင် ကိုလွမ်းဝေသည် တတိယ ပြောက်ထည့်လက်စ ပန်းကန်ကို ဖြည့်ထည့်ရင် ဆက်စားပေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကိုလွမ်းဝေနှင့် ကိုကျော်သူ အပြန်အလှန် ပြောစကားပေါ်တွင် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ နောက် ကြောင်းတစ်ခုခု ပါဝင်နေမှန်း ဒေါက်တာမခိုင်ရော၊ မသန္တာပါ သတိထားမိပြီး မိမိတို့ ဟားမိသည့်အတွက်ကိုပင် ပြန်၍စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်ရသေးသည်။

သို့သော် မခိုင် သိပ်ပါးသည်။

ဤအကြောင်း ရပ်တန်းကရပ်စေပြီး၊ တခြားဟာသ စကားကွက်တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းလိုက်ပေသည်။

“ပြောချိုးမယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ ကိုလွန်းဝေက ဓမ္မကသုံးပါး အကြောင်းပြောလို့ ခုနကပဲ ခြံထဲကဝိုင်းမှာ ‘ကြိုက်မရှက်’ ဖြစ်ပုံလေးတစ်ခုအကြောင်း ပြောနေတာ၊ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းတယ်”

ခိုင်က သူမဘာသာပြောပြီး သူမဘာသာပင် ရယ်နေသေးသဖြင့် နားထောင်သူတွေ ဆန့်တင်၍ ဖြစ်ရပါ၏။

“ပြောရင်လည်းပြောပါ ခိုင်ရာ၊ နားထောင်ရတာ ဆန့်တင်၍” ဟု မမနွယ်က ဝင်ပြောရတော့သည်။

“ဒီလို မမနွယ်ရဲ့ မြန်မာပြည်ထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာဖြစ်တာတဲ့လေ၊ အဲဒီအကြောင်း ပြောပြပြီး ဟားနေတဲ့ဝိုင်းက အင်္ဂလန်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ မြန်မာသံအဖွဲ့က အရာရှိလင်မယားလေ၊ အခု ခွင့်နဲ့မြန်မာပြည်ခဏ ပြန်လာတာ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေမိတ်ဆွေတွေ”

“အေးပါ၊ ဆက်ပြောပါ”

“သူတို့ ခွင့်နဲ့မလာခင် နှစ်လလောက်က မြန်မာသံရုံးအဖွဲ့က ဘာကြောင့်ဆိုလား၊ ဧည့်ခံပါတီပွဲတစ်ခု လုပ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ အင်္ဂလန်မှာရောက်နေတဲ့ မြန်မာပြည်က ပညာတော်သင်တွေ၊ တခြား မြန်မာအမျိုးသမီးတွေကိုလည်း ဖိတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သံရုံးနဲ့ဆက်ဆံနေတဲ့ သူတို့ပြည်က အင်္ဂလိပ်ထီး၊ အင်္ဂလိပ်မတွေရော ဖိတ်တာ၊ တော်တော်လှစုံဆိုပဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း ပါတီပွဲမှာ အရက်လည်းပါတယ်၊ ဒန့်(စ်)ကပွဲလည်းပါတယ်၊ ဒီပွဲမှာ မြန်မာပြည်က ပညာတော်သင်တစ်ဦးဟာ အရမ်းမှူးနေတယ်ဆိုပဲ၊ ပါတီပွဲမှာ ဂျူးဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်မလေးက ရုပ်လည်းတော်တော်ချောပြီး အကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဂါဝန်ကလည်း ဒူးဆစ်ရောက်ရုံတိုတိုဝတ်ထားတယ်၊ ပေါင်တံတွေ၊ ခြေသလုံးတွေကလည်း

သိပ်လှ သိပ်ပြေပြစ်တယ်တဲ့၊ သူတို့အကတွေကိုကလည်း ခြေထောက်ကို အသားပေးတဲ့ အကမျိုးတွေဆိုတော့ ဂျူးကတာဟာ အရမ်းကြည့်ကောင်းဆိုပဲ၊ အဲဒါ ဂျူးကလိုလည်း ပြီးသွားရော တခြားလူတွေကတော့ လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးတယ်ပေါ့၊ အမှူးလွန်နေတဲ့ မြန်မာပြည်က ပညာတော်သင်ကတော့ လက်ခုပ်တီးရုံ မကသေးဘဲ ဂျူးဆီကို သွားတွေ့ပြီး ...

“မင်းဟာ တစ်ကိုယ်လုံး လှရုံတင်မကဘူး၊ ခြေသလုံးလေးတွေကလည်း အရမ်းလှပါလား၊ မင်းရဲ့သိပ်လှတဲ့ ခြေသလုံးလေးတွေ ကိုယ့်ကို မွေးမွေးပေးခွင့်ပြုပါလို့ ပြောသတဲ့ ...

ဂျူးကလည်း ဒါဟာ သူ့ကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတာမို့ ခွင့်ပြုတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ အဲဒီလူက လေးဖက်ထောက်ပြီး ဂျူးရဲ့ခြေသလုံးတွေကို မွေးမွေးပေးတယ်တဲ့လေ”

ခိုင်၏စကားအဆုံးတွင် ကိုကျော်သူ ရယ်သည်။ ဆိုလွန်းစေပင်လျှင် အသံထွက်အောင် ရယ်ပေသည်။ မမနွယ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်စန်းတို့လည်း ရယ်ကြသည်။

မရယ်နိုင်သူမှာ မသန္တာ ဖြစ်ပါ၏။

ဂျူး၏ခြေသလုံးကို ကုန်းနမ်းသူမှာ မောင်များဖြစ်နေသလားဟုလည်း စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် တွေးမိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ရယ်ရင်းမောရင်းပင် မြန်မာဆန်သော မမနွယ်က ပြောလိုက်သေးသည်။

“တကယ်တော့ ဂျူးက အဲဒီပညာတော်သင်ကို လုပ်အလယ်မှာ ပါးတီးပစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒီလောက် ပေါရသလား ငမ်းရသလား၊ သိက္ခာမဲ့ရသလား ဆိုပြီးလေ”

“ခိုင်လည်း မမနွယ်ပြောသလို နုနုခိုင်းမှာ ပြောမိသေးတယ်။ အဲဒီအရာရှိကြီးက ပြန်ပြောတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုက တစ်မျိုးစီပဲတဲ့၊ ဂျူးက ပညာတော်သင် မြန်မာကို ပါးမတီးတဲ့အပြင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်လို့ တောင် ပြန်ပြောသေးတယ်တဲ့ မမနွယ်”

အားလုံးသည် ခေတ်ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြရုံမက ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကိုပါ သိဖူး ကြားဖူးသူများဖြစ် နေကြသည်။

ဗြိတိသျှလူမျိုးကတော့ မပြောပါနှင့်တော့။ အက်တီ ကက်ခေါ် သူတို့၏ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းရာတွင် ရံဖန်ရံခါ အရှေ့တိုင်းသူတိုင်းသား အမြင်ဖြင့် ရယ်ဖွယ်လေးတွေပင် တွေ့ ကြရတတ်သည်။

ဥပမာ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် လုပ်အလယ်တွင် အန္တရာယ်ကို လွယ်မထားနိုင်သဖြင့် “ဘူ”ခနဲ အသံထွက်အောင် လေလည်သည်ဆိုပါစို့။ ထိုလေလည်သူ ပုဂ္ဂိုလ်အနီးတွင် အခြား ဗြိတိသျှတစ်ဦးဦး ရှိနေလျှင် ဗြိတိသျှသားကြီးက “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလေမိမည်။ ယင်းသို့ မပြောလေလျှင် ဘူခနဲ လေပုပ်ပန်းထွက်သူက မရိုင်း၊ အနီးတွင်ရှိပါလျက် မပြောဘဲလေသော ဗြိတိသျှသားသားလျှင် ရိုင်းရာကျသည်တဲ့လေ။

သူတို့ အက်တီကယ်ယဉ်ကျေးမှုက အသည်လောက် အထိ။

ဒေါက်တာမခိုင်၏ ဂျူးကိုကုန်းနမ်းဇာတ်လမ်း ပြီး သွားသောအခါ မသန္တာ မသိမသာလေး မေးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီခြေသလုံးကို နမ်းတဲ့လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ မမခိုင်”

“ဒါတော့ မမခိုင်လည်း မသိခဲ့ရဘူး၊ အဲဒီအရာရှိလင်မယား က အမည်ကိုတော့ မပြောပါရစေနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပညာသင် ချွန်မြန်မာဟာ မမခိုင်တို့လို ဆေးဖက်ဖားသားစတတ်ဒီလာ ယုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲတဲ့ သန္တာ”

သန္တာသည် လူမသိတိတ်တခိုး သက်ပြင်းလေးချမိ သည်။ အသည်ပညာသင် ကိုချွန်မြန်မာသည် မောင် မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟုသာ ကျိတ်ဆုတောင်းမိတော့သည်။

ထိုညက ထိုမျှနှင့်ပင် အားလုံး လူစုခွဲခဲ့ပါ၏။

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲနော် သန္တာ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ မမနွယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့လဲ”

ဘုရားကိုးဆူမှအပြန် သန္တာက ကားမောင်းသည်။ မမနွယ်က ရှေ့ဘေးတွင် သန္တာနှင့်အတူထိုင်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်စန်းက နောက်တွင်ထိုင်ပါ၏။

“မောင်လွမ်းဝေ ဆိုတဲ့လူကိုပါ”

“ကိုလွမ်းဝေက ဘယ်လိုတစ်မျိုးမို့လဲ မမနွယ်”

ပြောလိုသာ ပြောရသည်။ သူ ... ကိုလွမ်းဝေသည် တကယ့်လူတစ်မျိုးမှန်း ဖြူးမှအတူပါလာပြီး ယခုတိုင်ထိ သန္တာ စိတ်ထဲ စွဲမှတ်ထားသည်။ ယနေ့ ဘုရားကိုးဆူတွင် ထပ်မံတွေ့ဆုံမှလည်း ကိုလွမ်းဝေ၏သဘောထားတစ်ခုကို ပိုမိုပြီး သန္တာမြင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ ဖြူးမှလာစဉ်က ငွေကိုအဓိကထား လိုက်ပို့သည်ဆိုခြင်းမှာ ငှားရမ်းသူ မိမိစိတ် ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်စေရန်အတွက်သာ သူပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တွင် ကိုလွမ်းဝေသည် လိုက်ပို့ကတည်းက တစ်ပြားမှယူရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်မဟုတ်။

“မောင်လွမ်းဝေဟာ မဟာဝိဇ္ဇာအောင်ပြီးသားလောက်တော့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော် သန္တာ”

“သေချာတာပေါ့၊ မမနွယ်၊ လက်ထောက်ကထိတစ်ဦးပဲ၊ အနည်းဆုံး မဟာဝိဇ္ဇာ၊ မဟာသိပ္ပံ တစ်ခုခုတော့ အောင်မြင်ပြီးသားပေါ့၊ ကျူတာလျှောက်ရင်တောင် အဲဒီလောက် အောင်ရသေးတာပဲဟာ”

“သူပညာ၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အခု သူ့ရဲ့အနေအထိုင်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူ့ကို မမနွယ်က ကြားထဲက နှမြောတဲ့စိတ်မျိုး ခံစားနေရတယ် သန္တာ”

“မမနွယ်က ဘယ်လိုနှိုင်းယှဉ်လို့လဲ”

“မောင်လွမ်းဝေ ရယ်လိုက်တဲ့အခါ သန္တာ သတိထားမိလား”

“ပြောပါဦး မမနွယ်”

“သူ့နှုတ်ခမ်း၊ သူ့သွားဖြူဖြူ စိစိရီရီနဲ့ သွားစွယ်နှစ်ချောင်းဟာ တော်တော်ကို ကျက်သရေရှိတယ်၊ ခုပ်ရည်ကလည်း ယောက်ျားချော ချောတယ်ဟဲ့၊ ဆံပင်တွေကလည်း နက်မှောင်ပြီး လှိုင်းတံပိုး ထနေတယ်”

“ချောတယ်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ မမနွယ်၊ ယောက်ျားချော ချောတယ်လို့ ရှိသေးလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ သန္တာရဲ့မောင် ဂျော့(ချ်)ဘဦးလည်း ချောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျော့(ချ်)မျက်နှာက မိန်းကလေးချော ချောတာ”

“သန္တာတော့ မခွဲတတ်ပါဘူး”

“လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်(ချ်)ကို မိန်းမအဝတ်အစား ဝတ်ပေးလိုက်၊ မျက်နှာနဲ့ဆံပင်ကို မိန်းမလို ခြယ်သဆင်ယင်လိုက်၊ ကျွန်(ချ်)ဟာ မိန်းမလှတစ်ယောက်နဲ့ တူသွားမယ်၊ အဲ... မောင်လွမ်းဝေကို မိန်းမလိုဝတ်၊ မိန်းမလို ခြယ်သလိုက်၊ ဘယ်တော့မှ မိန်းမနဲ့တူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရုပ်ရည်ကိုက ယောက်ျားဆန်တယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ အဲဒါကို ယောက်ျားချော ချောတယ်လို့ ပြောတာ”

မသန္တာက မောင်မြဲမောင်းနေသည်။ မမနွယ် ပြောမှပင် ကိုလွမ်းဝေ၏ရုပ်သည် မသန္တာ၏မျက်စိအာရုံတွင် ထပ်မံထင်ဟပ် တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ မမနွယ် ပြောနေသမျှအပို မရှိဟုလည်း စိတ်ထဲက သဘောတူလိုက်သည်။

“မောင်လွမ်းဝေဟာ ဘာလို့မျှား ဂျစ်ကားတစ်စီး၊ အိပ်ရာ ဝန်လိပ်၊ အဝတ်သေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လွတ်နေရသလဲဆိုတာ သူ့ရုပ်၊ သူ့ပညာ၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိတာပါ၊ ခုချိန်ဆို တက္ကသိုလ်တွေအားလုံး ဖွင့်နေတာပဲ၊ သူ လက်ထောက်ကထိကအလုပ် မလုပ်တော့ လို့ ထင်ရာလျှောက်သွားနေတာလား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... မမနွယ် အပျိုကြီး ကိုလွမ်းဝေကို စိတ်ဝင်စားလှချည့်လား”

“အေး ... သန္တာ၊ မောင်လွမ်းဝေကို မမနွယ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လွမ်းဝေက မမနွယ်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ သန္တာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေပုံပါ”

“ဘာရယ် မမနွယ်”

“အပျိုကြီးတွေဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့မျက်လုံးနဲ့ အစွယ်တစ်တွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ သူများတွေထက် သာပါတယ် သန္တာ၊ အခု ဘုရားကိုးသူမှာ ပြန်တွေ့တဲ့ မောင်လွမ်းဝေဟာ သန္တာကို စိတ်ဝင်စားနေတာ အမှန်ပဲ၊ သန္တာကို လစ်တိုင်း နှိုင်းကြည့်တယ်၊ သန္တာနဲ့ မျက်လုံးချင်း မဆုံခင် သူ့ကပ် ခွတ်ချွတ်သွားတယ်၊ ကားကကြည့်နေတဲ့ မမနွယ်ကတော့ တွေ့သတည်း”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ မမနွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဆန်းသလား၊ ယောက်ျားလေးတွေဟာ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုပဲ နှိုင်းကြည့်တတ်တာပဲ”

“မောင်လွမ်းဝေကိုတော့ အဲဒီလို မမနွယ် မထင်ဘူး၊ သေဘုရား ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့သွားထင်တယ်၊ သူဟာ သေဘုရားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် ခြူးမှာတော့ တဲ့နေက သန္တာရဲ့ ခြောက်နိုင်ခွဲအိမ်ကို ဝင်ထွက်နိုင်ဆောင်သူ ကြိုးစားနိုင်ဖို့ နာရီခေါင်းရူးစွာ ပြောခွင့် ဆိုခွင့်နဲ့ ရင်းနှီးသောင်လုပ်ခွင့် အချိန်တွေ အများကြီးရခဲ့သေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သန္တာကို အိမ်အရောက်ပို့ပေးပြီးတဲ့နောက် သူ့ကိုယ်သူ ခြေရာချောက်သွားတယ်၊ ဒီခန်း ဒီမှာရပ်ဆိုတဲ့ ပုံနဲ့ သူထွက်သွားတယ်၊ အဲဒါ မောင်လွမ်းဝေ သေဘုရား မဆန်ခဲ့တာ ထင်ရှားနေတယ်၊ အခု မချွတ်ထင်ဘဲ နိုင်ငံ့ ဘုရားကိုးသူမှာ သန္တာကို ပြန်တွေ့မှ သူ စိတ်ဝင်စားဖို့ ခြစ်သွားတယ်လို့ မမနွယ် လူသတယ်”

ခြောက်မိုင်ခွဲအိမ်ရှေ့ ခြံဝသို့ ချိုးကွေ့ခဲ့လေပြီ။
ဦးသာနိုးက တမင်စောင့်နေပြီး တံခါးအသင့်ဖွင့်ပေးပါ၏။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားရပ်ပြီး အားလုံးဆင်းကြပြီး
သည်နှင့် ဦးသာနိုးက ကားကိုဂိုဒေါင်ထဲ သွင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်စန်းနှင့် မမနွယ်တို့ အဝတ်အစားလဲရန်
အခန်းထဲ ဝင်သွားကြသည်။

သန္တာ အဝတ်မလဲဖြစ်သေး။

ရောက်သည်နှင့် စည်းခန်းဆိုဟာတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။

သန္တာဦးနှောက်ထဲတွင် ဟိုဟာတွေးလိုက်၊ သည်ဟာ
တွေးလိုက်၊ သန္တာမျက်စိထဲတွင် ဟိုဟာမြင်လိုက်၊ သည်ဟာမြင်
လိုက်တွေ ဖြစ်နေသည်။

ဟိုဟာသည်ဟာတွေးသည်မှာ အမွေတွေကိစ္စဖြစ်
သည်။

ဟိုဟာမြင်လိုက်၊ သည်ဟာမြင်လိုက်မှာစုံလို့၊ မမခိုင်
နှင့် ကိုကျော်သူရော၊ ဂျော့(ချ်)ဘဦး မောင်ကိုရော၊ ကိုလွမ်းဝေကို
ရောဖြစ်သည်။

မမခိုင်နှင့် ကိုကျော်သူကို မြင်ခြင်းမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဝ
အပြန်အလှန်လည်း ချစ်ကြသည်။ မိဘတွေကလည်း သဘောတူ
သည်။ မကြာမီ သူတို့လက်ထပ်ကြတော့မည်။ အဆင်ပြေလိုက်
ကြသည်ဖြစ်ခြင်းဟု ဆက်တွေးမိသည်။

အကယ်၍သာ မောင်သည် သူ့ကတိအတိုင်း မြန်မာ
ပြည်သို့ ခွင့်အနည်းအပါးယူပြီး ပြန်လာလိုက်လျှင် မိမိတို့လည်း

မမခိုင်ကဲ့သို့ပင် အဆင်ပြေကြမည်။ ယခုတော့ မောင်သည် လက်
ထပ်ရေးတွင် ပေါ့တီးပေါ့ဆ နိုင်လွန်းသည်။ ပြီး ... မမခိုင်ပြော
သော ဂျိုး၏ခြေသလုံးကို နမ်းသည်မှာ မောင်ဖြစ်နေမလားဟု
လည်း သန္တာ တွေးနေမိသည်။

ကိုလွမ်းဝေကို မျက်စိထဲမြင်လာခြင်းကမူ ဟိုနှင့်
သည်နှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိဘဲ အသားလွတ်၊ သူ့ရုပ်သွင်က သန္တာ
မျက်စိအာရုံထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်လာသလို ဖြစ်နေသည်။ ပထမတွေ့
စဉ်က ကိုလွမ်းဝေအကြောင်း ဘာတစ်ခုမျှ မသိရဘဲ ပဟေဠိဆန်
သော လူတစ်ယောက်၊ သိက္ခာစောင့်စည်းသော လူတစ်ယောက်
အဖြစ် သတ်မှတ်ကဲ့သည်။ ပဟေဠိဆန်သဖြင့် လူမနော၊ လူစိတ်
အတိုင်း အဖြေရှာမိရင်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သိက္ခာရှိခြင်းအတွက်
ချိုးကျူးမိသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။ ယနေ့မမျှော်လင့်ဘဲ ထပ်အတွေ့တွင်
မန်းတက္ကသိုလ်မှ လက်ထောက်ကထိက ကိုလွမ်းဝေဟု သိခဲ့ရ
သည်။ ကျန်တာတွေကတော့ ပဟေဠိဆန်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ယခု မိမိစိတ်အာရုံထဲသို့ ကိုလွမ်းဝေ ဝင်လာခြင်း
မှာ လမ်းတွင် မမနွယ်က အသေးစိတ် ပြောပြချက်များ နားထဲ
စွဲလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါလေ၏။

“ဟဲ့ ... သန္တာ အဝတ်အစားတောင် မလဲသေးပါလား။”
“ဟုတ်တယ် မမနွယ် မောလို့ထိုင်နေတာ၊ အိပ်ရာဝင်ရုံပဲ
တစ်လက်စတည်း ကိုယ်လက်ဆေးကြောပြီး အဝတ်ဝတ်တော့
မလားလို့”

“ဒါဆို မေနှယ်နဲ့ ကေားပြောလေား နက်ဖြန် ဂျွတ်က ဘယ်အချိန်လဲ”

“ရပါတယ် မေနှယ်၊ ပြောရော့ရှိ ပြောလော့ သန္တာလည်း အိပ်မှအိပ်ချင်တာ”

မေနှယ်က သန္တာ၏အနီးမှာပင် ထိုင်သည်။

“ဆင်း ... တစ်အိပ်တည်း အတုအသိုတော့ အိပ်ရော့ အိပ်ရောက်မချစ်သလောက်ပဲ၊ အိပ်တော့ မေနှယ် သန္တာ အတွက် ဘေးလူအနေနဲ့ ပြင်တာတွေရော၊ ညီအစ်မဆိုတဲ့ သံသယမရှိခဲ့ရော၊ မေနှယ် ဉာဏ်မီအထောက် အကြံထား ချင်တယ်”

“ပထမတွေ မှာလိုက်တာ မေနှယ်ရယ်၊ သူမိမိကွေးနေ တာပဲ”

“အင်္ဂလန်သံနံပါတီမှာ ရှိနေပြီသလားကို နင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်နေလော့ သန္တာရယ်”

“နာမည်နဲ့ ဖွင့်ပြောတော့လည်း ခက်သားပဲ မေနှယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သန္တာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ခုတ်ချောတယ်၊ ပညာကောင်းတယ်၊ မိဘကလည်း ရာထူးရာခံနဲ့ ငွေကြေး ချမ်းသာတယ်၊ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ အကူအညီကူတို့ ဘေးချိတ်ထားဦး၊ မိန်းကလေးအနေနဲ့ အိပ်စောင်စက်မွေး မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာမွေးသင့်ပါတယ်၊ ဒါထက် သန္တာ နဲ့ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှပြီး ထက်ခံတာပဲ ဟုတ်လား သန္တာ”

“မမဥမ္မာကို တိုင်ပင်သေးတယ်၊ မမဥမ္မာ ကိုယ်တိုင်က လည်း သန္တာရဲ့ရောက်ရှိနေတဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ အခြေအနေ ပေါ်မှာမှတည်ပြီး လက်ခံဖို့ သဘောတူလိုက်တာပဲ မမနှယ်”

“ကျော့(ချုံ)ကရော၊ သူ့ မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောသေးလား”

“ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမှာလဲ မမနှယ်”

“ဟောဒီ သန္တာဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ မေတ္တာရှိနေပြီ၊ တစ် နေ့ကျရင် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ်ပေးပါဆိုတဲ့ သဘော မျိုးလေ”

“သူ့အိမ်မှာ သူ့ဟာသူ ဖွင့်ပြောသလားတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမနှယ် ပြောသလို သန္တာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တော့ တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်ပေးပါဆိုတာမျိုးတော့ သန္တာ မကြံခဲ့ရဘူး မမနှယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ သန္တာနဲ့ ကျော့(ချုံ)နဲ့ တွဲနေတာကို သူ့အမေ ဒေါ်မိမိလေး ကိုယ်တိုင် နှစ်ခါ သုံးခါလောက် မျက်မြင်ပဲ”

မမနှယ် ခေါင်းခါပြသည်။

“မကျေနပ်စရာပဲ သန္တာ၊ ကျော့(ချုံ)ကတော့ အိမ်ကိုဝင်ထွက် ပြီး သန္တာရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က သန္တာနဲ့လက်ထပ်မယ့် သတို့ သားလောင်းအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားကြတယ်၊ သူ့ဘက် ကျတော့ သန္တာက တို့ချွေးမလောင်းပါလားဆိုတဲ့ သိသိ မှတ်မှတ် ပြုသမှုမျိုး ရှိမထားဘူး၊ အဲဒီမှာ သန္တာတစ်ပန်းရုံး နေပြီ၊ သန္တာနဲ့ ကျော့(ချုံ)တွဲနေတာ၊ သူ့အမေ မြင်သားပဲ ဆိုတာက မခိုင်မာပါဘူး သန္တာရယ်၊ ကျော့(ချုံ)က သန္တာနဲ့ တွဲသလို ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲတာလည်း သူ့မိဘမြင်

ဖူးနေမှာပါ။ ဒါထက် သူ့မိဘ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ သန္တာ သိနေပါတယ်နော်”
 “သိနေသားပဲ။ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရမယ့် ဦးဘဦးနဲ့ ဒေါ်မိမိ လေးတဲ့”

သန္တာက ပြန်ပြောရင်းပင် မမနွယ်၏စကားကို သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေပါ၏။ မောင်နှင့်အတူ မောင်တို့အိမ်သို့ သန္တာ နှစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဖေဖေ ဦးဘဦးနှင့်ရော၊ သူ့မေမေ ဒေါ်မိမိ လေးနှင့်ရော မောင်က သန္တာကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

မောင်ဖေဖေရော၊ မေမေရော မောင် မိတ်ဆက်ပေး စဉ်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မောင် ချစ်သူအနေနှင့်တော့ မဟုတ်။ သူတို့မိသားစုအားလုံးသည် အနောက်တိုင်းဓလေ့ကို ခံခဲ့မင်မင် လိုက်စားကြသည်။ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုအရ မိတ်ဆက်သည်ကို လက်ခံသည့်အပြင်၊ လက်ခံသည့် ဖော်ရွေမှုမျိုးသာ ဖြစ်ပုံရသည်။ အခြားမိတ်ဆွေသစ်များကိုလည်း ဤအပြင်၊ ဤဖော်ရွေမှု ပုံစံအတိုင်းပြုကြောင်း သန္တာ မျက်မြင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု မောင်သွားသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့တစေ ... မောင်ဖေဖေထံမှသော်လည်းကောင်း၊ မောင်မေမေထံမှ သော်လည်းကောင်း မိမိထံ တယ်လီဖုန်းပင် တစ်ခါမျှမဆက်။ သန္တာ သက်ပြင်းချရပြန်သည်။ မိမိ၏အိမ်ထောင်သည် အသက်မဝင် သေလွန်းလှသည်။ မောင်မိဘတွေကလည်း သိသိမှတ်မှတ်မရှိ။ မောင်ကလည်း တကယ့်ရွတ်ပေါ့ပေါ့။

“မမနွယ်ပြောတာတွေ သန္တာ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ မမနွယ်၊ တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတနား နားပဲပေါ့။ သန္တာက သူ့ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိလွန်ထားပြီးနေတာပဲ။ သန္တာအနေနဲ့ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က ကတိပျက်တာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး မမနွယ်”

“တံဆိပ်တော်ခွန်ခေါင်းနဲ့ စာချုပ်စာတမ်းကတိတွေတောင် ဖျက်သင့်ရင် ဖျက်ကြရတာပဲ သန္တာ၊ ကိုယ့်ဘဝရာသက်ပန် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမယ့် ယောက်ျားကို ကတိတစ်လုံး နှုတ်လွန်မိတာနဲ့ မျက်စိမှိတ်လက်ထပ်ရမှာတဲ့လား၊ မမနွယ် မြင်တာတော့ ဂျော့(ချ်)နဲ့ သန္တာဟာ အမူအကျင့် ဓလေ့စရိုက်ချင်း တောင်နဲ့မြောက်၊ ဂျော့(ချ်)က သိပ်အနောက်တိုင်းဆန်တယ်၊ ထောပတ်နဲ့ယိုကိုမှ ခံတွင်းတွေ့ပြီး ငါးပိင်ပြာရည်အနံ့ မခံတဲ့သူ၊ ငရုတ်သီး သိပ်ကြောက်တဲ့သူ၊ သန္တာက မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲနဲ့ လက်သုပ်ကြိုက်တဲ့သူ၊ ချဉ်ငန်စပ်မှ ခါးတွင်းလိုက်သူ၊ ရေရှည်လွယ်မလား၊ ထမင်းဝိုင်းမှာတောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်စားဖို့ခက်မယ်”

“ဒါကတော့ မမနွယ်ရယ်၊ ဖြစ်လာမှတော့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေအောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှု ယူရမယ်၊ အပေးအယူ မျှတအောင် လုပ်ရမယ်ပေါ့၊ သူကြိုက်တာသူစား၊ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်စားပေါ့၊ တချို့ ဘာသာကွဲယူထားပြီး တစ်အိမ်တည်းမှာ ဘုရားခန်းနှစ်ခု တောင်ထားပြီး နေကြတာပဲ မမနွယ်”

“အေး ... မွေးလာတဲ့ကလေးတွေကျတော့ ခက်ရော၊
ဟိုဘုရားခန်းဝင်ရမလိုလို ဒီဘုရားခန်းဝင်ရမလိုလိုနဲ့ ဖြစ်
ကုန်ရော၊ ဒီမယ်သန္တာ၊ မမနွယ်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊
ဂျော့(ချ်)ကို သန္တာ့ရင်ထဲက ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေလား”

သန္တာက ပြီးလိုက်သည်။

“မမဥမ္မာလည်း ဒီလိုမေးတာပဲ၊ သန္တာ ရှင်းရှင်းပြောမယ်
မမနွယ်၊ ခုချိန်ထိ သန္တာ ဘယ်လိုယောက်ျားသားတစ်ဦး
တလေကိုမှ ရင်ထဲက ချစ်မိပါတယ်ဆိုတာမျိုး ရှိကိုမရှိ
သေးဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ခါ ဂျော့(ချ်)ကို
လက်ခံလို့၊ ဂျော့(ချ်)ပြန်လာရင် လက်ထပ်မယ်လို့ ဇွတ်
ပြောနေရတာ”

“သူက သန္တာ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့အထိ
ပြန်မလာဘူးဆိုရင်ကော သန္တာ၊ အမွေတွေ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“ဆုံးပလေ့စေပေါ့ မမနွယ်”

“ဟဲ့ ... မဟုတ်တာ၊ နည်းနည်းနောနောကြီးလား၊ သန္တာ
မနောမြောဘူးလား”

“သိပ်ကိုနုမြောတာပေါ့ မမနွယ်၊ ဒါကြောင့် ကျန်သေးတဲ့
လပိုင်းတွေမှာပဲ ဂျော့(ချ်)ပြန်ရောက်လာပါစေလို့ပဲ ကျိတ်
ဆုတောင်းနေရတယ်”

“မမနွယ် ထပ်မေးမယ်နော်၊ တကယ်လို့ အမွေတွေဆုံးသွား
ပြီးတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကျ ဂျော့(ချ်)
ပြန်လာပြီး လက်ထပ်ကြပါစို့ ဆိုရင်ကော သန္တာ”

သန္တာသည် ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဂျော့(ချ်)ကို လက်ခံစဉ်က အမွေတွေကိစ္စပေါ်မှာမူတည်
ပြီး အခြေအနေနဲ့ အချိန်ကာလ ကိုက်ညီတယ်ဆိုတဲ့အချက်
ကို အဓိကထားပြီး လက်ခံကတိပြုခဲ့တာပဲ မမနွယ်၊
အမွေတွေ ဆုံးသွားမှတော့ ခုန မမနွယ်ပြောသလို ငါးပိနဲ့
ထောပတ်ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး သန္တာ ဘယ်လက်
ခံတော့မလဲ၊ ဆောရိပဲ ဂျော့(ချ်)လိုပြောပြီး တစ်သက်လုံး
အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ မမနွယ်လို အပျိုကြီးလုပ်လိုက်မယ်၊
အဲ ... သန္တာ ဝိုင်တွေးနေတာက အမွေတွေ ဆုံးသွားမှာကို
ပဲတွေးပြီး နုမြောလို့ တောင်စဉ်းစား၊ မြောက်စဉ်းစားလုပ်
နေတာ”

“ဒါဆို မမနွယ် အကြံပေးမယ်၊ မောင်လွမ်းဝေကို သန္တာ
လက်ထပ်လိုက်ပါလား”

“အယ် ... မဟုတ်တာ”

“ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ဟာ ကိုကျော်သူကို လက်ထပ်တော့
မှာပါ သန္တာ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ဟာ သန္တာ့လိုပဲ ဘွဲ့ရဆရာဝန်တစ်
ယောက်ပါ၊ မိဘကလည်း ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ချမ်းသာသူပါ၊
ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်တောင်မှ ကိုကျော်သူကို လိုလိုလား
လား လက်ခံတယ်၊ မခိုင်ရဲ့မိဘတွေကလည်း ကျေးကျွန်
နပ် သဘောတူတယ်၊ မောင်ကျော်သူနဲ့ မောင်လွမ်းဝေဟာ
အရည်အချင်းအတူတူပါ သန္တာ၊ သိက္ခာပိုင်းလည်း တူညီ

တယ်ထားဦး၊ မောင်လွမ်းဝေက ရုပ်ရည်မှာသာသေးတယ်၊
ယောက်ျားပိုပီသတယ်၊ ဒီတော့ သန္တာက မောင်လွမ်းဝေကို
ဘာလို့ လက်မခံနိုင်ရမှာလဲ”

“မမခိုင်နဲ့ ကိုကျော်သူဟာ သူတို့အချင်းချင်း မေတ္တာရှိကြ
တာပါ မမနွယ်”

“မောင်လွမ်းဝေကလည်း သန္တာကို မေတ္တာရှိနေပုံပဲ သန္တာ၊
သူဖွင့်ပြောလာလို့ သန္တာက ပြန်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုရင်
ဒေါက်တာမခိုင်နဲ့ ကိုကျော်သူလိုပဲပေါ့”

“မဟုတ်တာပဲ မမနွယ်ရယ်၊ ကိုလွမ်းဝေနဲ့သန္တာ တွေ့ဆုံ
ဖူးတာ နှစ်ခါပဲရှိသေးတာ၊ သူက သန္တာကို မေတ္တာရှိတယ်
ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သန္တာလည်း ခုတွေ့ ခုကြိုက်
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရင်ထဲက မေတ္တာဆိုတာမျိုးက ခက်သားပဲ သန္တာ၊ ဘယ်
နှကြိမ် ဘယ်နှခါ တွေ့ဆုံကြပြီးမှ အချိန်ကာလတွေ
ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ကြာပြီးမှ မေတ္တာရှိလာကြရမယ်လို့
ကန့်သတ်လို့ရကောင်းတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ လူအကဲ့ရဲ့
လွတ်အောင်သာ အချိန်ဆွဲတန်ဆွဲတာမျိုးပါ၊ တကယ်အမှန်
က တွေ့ဆုံကြရပုံပေါ်မှာမူတည်ပြီး စိတ်လွှပ်ရှားချစ်သွား
တာလည်းရှိတာပေါ့၊ ကဲပါလေ ... မောင်လွမ်းဝေက
သန္တာကို မေတ္တာရှိနေတယ်ထားဦး သန္တာက ပြန်ပြီး
မေတ္တာမရှိပါဘူးဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မမနွယ်
အဓိကဆိုလိုချင်တာက မောင်လွမ်းဝေဆိုရင် သန္တာရဲ့ဖေဖေ
ချမှတ်ခဲ့တဲ့ ဆန္ဒစာထဲက အချက်တွေနဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ်၊

စိတ်သဘောထားလည်း ကြီးမြင့်ပုံရတယ်၊ ရုပ်လည်းချော
တယ်၊ မြန်မာလည်းဆန်တယ်၊ သန္တာနဲ့ဆိုရင် ဘက်ညီပြီး
ရာသက်ပန် စိတ်ချမ်းသာနိုင်တယ် ယူဆလို့ပါ။”

“တော်ပါတော့ မမနွယ်ရယ်၊ ဂျော့(ချ်)တုန်းကလည်း
အမွေတွေဆက်ခံရဖို့ အချိန်နီးပြီ၊ ဂျော့(ချ်)အနေနဲ့လည်း
အိမ်ထောင်ဘက်ပြုဖို့ သင့်တော်တဲ့လူဆိုပြီး လက်ခံလိုက်
တယ်၊ အခု ကိုးရိုးကားယားဖြစ်လာတယ်၊ နောက်တစ်ခါ
အမွေတွေကြောင့်ပဲ ကိုလွမ်းဝေကို လက်ခံရမယ်ဆိုရင်
ပထမဆုံး သန္တာကို သစ္စာဖောက်မလို့ အစွပ်စွဲခံရတာ
ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ တော်ပြီ မမနွယ်”

“မတော်ပါနဲ့ သန္တာ၊ မောင်လွမ်းဝေကို သန္တာ မလွဲမသွေ
လက်ထပ်ကို ထပ်လိုက်ပါ”

“ဟာ ...”

“မဟာနဲ့ဦး သန္တာ၊ မမနွယ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်၊
မောင်လွမ်းဝေကို သန္တာရင်ထဲက လက်မခံနိုင်လို့ တကယ်
အတည်လက်မထပ်ဘူးဘဲထား၊ ယာယီ ဟန်ဆောင်လောက်
တော့ လက်ထပ်လိုက်ပါလား သန္တာ”

“ဘာပြောတယ် မမနွယ်၊ ယာယီ ဟန်ဆောင် ဟုတ်လား၊
ဘာယာယီလဲ၊ ဘာဟန်ဆောင်လဲ”

“ဟိုတလောက ဥမ္မာဆီက စာလာတာကို သန္တာပဲ ပေး
ဖတ်လို့ မမနွယ် ဖတ်ရတယ်လေ၊ သေဒဏ်သေမိန့်ကျ
ထားတဲ့လူကို လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပါတဲ့
စာလေ”

“စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းပါ မမနွယ်၊ တကယ် လက်တွေ့ ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မမဥမ္မာကလည်း ညီမအတွက် ရေနစ်တုန်း ကောက်ရိုးပင် လှမ်းဆွဲသလို ကြံကြံဖန်ဖန် စဉ်းစားပေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ”

“ထားပါတော့၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းက မဖြစ်နိုင်တာမို့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီည ဘုရားကိုးဆူမှာ မောင်လွမ်းဝေကို မမနွယ် သေချာ လေ့လာပြီး အဲဒီ ဥမ္မာရဲ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ မောင်လွမ်းဝေကို ဆက်စပ်ကြည့်တယ် သန္တာ”

“ဘယ်လိုဆက်စပ်တာလဲ မမနွယ်”

“တိုတိုနဲ့လိုရင်း ပြောမယ်၊ မောင်လွမ်းဝေကို အကျိုး အကြောင်းတွေဖွင့်ပြောပြီး ဝတ်လုံဦးစိုးပိုင်ရှေ့မှာပဲ လက် ထပ် ခိုက်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လွမ်းဝေနဲ့ သန္တာ တကယ်မပေါင်း ကြဘူး၊ ဟန်ဆောင်ယာယီပဲ၊ ဒါဆိုအမွေတွေရမယ်၊ ဂျော့(ချ်)ကို သစ္စာဖောက်ရာလည်း မရောက်ဘူး၊ ဂျော့(ချ်) ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး မောင်လွမ်းဝေနဲ့ ပြန်လည်ကွာရှင်းလိုက်ပေါ့ သန္တာ”

သန္တာ၏မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည်။ မျက်လုံး လေးများ အရောင်တောက်သွားသည်။

“အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတာကို ဂျော့(ချ်)က ယုံပါ့မလား မမနွယ်”

“ကာယကံရှင် ကိုလွမ်းဝေ ကိုယ်တိုင်က ရှင်းပြစေမယ်၊ သက်သေအဖြစ် မမနွယ်၊ ဥမ္မာ၊ ကိုလွမ်းဝေတို့က ရှင်းပြ

မယ်၊ အဓိကက ဂျော့(ချ်)အပေါ်မှာ သန္တာဟာ ကာယကံ မြောက် သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ သိသာပေါ်လွင်စေရမယ်၊ ဒါနဲ့မှ သူ့ မယုံရင် ဘာဖြစ်လဲ၊ နဂိုကတည်းက သန္တာရဲ့ ရင်ထဲမှာ သစ္စာမဖောက်၊ ကတိမပျက်ချင်တာဟာ အဓိက ပဲဟာ၊ သန္တာကလည်း လိုလားတယ်၊ ဂျော့(ချ်)ကလည်း ယုံကြည်တယ်ဆိုပြီး သန္တာ ဂျော့(ချ်)ကို ပြန်လက်ထပ်လို လည်း လက်ထပ်၊ အဲ ... မယုံကြည်ပါဘူး၊ လက်မထပ် ချင်ပါဘူးဆိုလည်း ဂျောင်းပေါ့၊ အဓိက သန္တာ သစ္စာမ ဖောက်ဘူးဆိုတာ နတ်နဲ့သိကြား အများသိတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... သိပ်ဟုတ်တယ်၊ အံ့မာမင်း ... မမနွယ် အရမ်းဦးနှောက်ကောင်းတာပါပဲလား၊ ကောင်းတယ် ... သိပ်ကိုကောင်းတယ် မမနွယ်”

သန္တာသည် အားရပါးရပင် မမနွယ်အား ထဖက်ထား သည်။ မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာသည်အထိ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ် သွားသည်။

မမနွယ်ကလည်း သူမပေးသောအကြံကို လက်ခံ သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ သန္တာကို ပြန်ဖက်ထားသည်။

သို့သော် ...

“နေဦး မမနွယ်”

ဟုပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသလို ဖက်ထား ရာမှ နဂိုအတိုင်း ပြန်ထိုင်သည်။ မျက်နှာလေး တည်တည်ခပ်တုံ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သန္တာ”

“သန္တာတို့ စိတ်ကူးကတော့ သိပ်ကောင်းနေပြီ၊ အမွေတွေ ပြန်ရမယ်၊ သစ္စာဖောက် ကတိပျက် မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်ရယ်၊ ကြောင်ကြီးလည်ပင်း ဘယ်သူခေါင်းလောင်းဆွဲမလဲ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာရယ် ... အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ ... ကြွက်တွေဟာ ကြောင်ကြီးရန်ကို ကြောက်ရ လွန်းလို့ ကြောင်ကြီးလာတဲ့အခါ တင်ကြိုပြီး အသံကြားရ အောင် ကြောင်ကြီးလည်ပင်းမှာ ခေါင်းလောင်းဆွဲထားရ မယ်လို့ အစည်းအဝေးမှာ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ သူတို့အကြံသိပ် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ပျော်နေကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကြွက် အဘိုးအို ပညာရှိကြီးက အေး ... မင်းတို့အကြံအစည် သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကြောင်ကြီးရဲ့လည်ပင်း မှာ ခေါင်းလောင်းဆွဲဖို့ ဘယ်ကြွက်က သွားဆွဲမှာလဲလို့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ မမနွယ်၊ ကိုလွမ်းဝေကို အဲဒီအကျိုး အကြောင်း သွားဖွင့်ပြောဖို့ လွယ်မလား မမနွယ်”

“ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ”

“သန္တာတော့ သွားမပြောရဲတာ အမှန်ပဲ မမနွယ်”

“သန္တာကိုယ်တိုင်ပြောရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ သန္တာကို ချစ်နေတဲ့ပုံပဲလေ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ကိုယ်တိုင်က အကူအညီလာတောင်းတာ ဆိုတော့ ခက်ခဲစရာရှိတောင် မခက်ခဲတော့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... သန္တာ မပြောရက်ဘူး မမနွယ်”

“မပြောရက်ဘူး ... ဟုတ်လား”

မမနွယ်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ကာ သန္တာအား သေချာကြည့်လိုက်သည်။ သန္တာ၏မျက်လုံးအစုံကို သေချာကြည့် ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မျက်လုံးသည် အသည်းနှလုံး၏တံခါးပေါက်ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်လား။

သန္တာ နောက်ဆုံးသုံးလိုက်သော စကားမှာ “မပြော ရက်ဘူး”ဟု ဆိုခြင်းကြောင့် မမနွယ်က သေချာစူးစိုက်ကြည့်မိ ခြင်းဖြစ်သည်။

မပြောချင်ဘူး ဆိုသည်က အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး။

မပြောဝံ့ဘူး ဆိုသည်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး။

မပြောရက်ဘူးဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်ကျတော့ အကြင်နာ ပါနေပြီ။ ကရုဏာပါနေပြီကော။

“မမနွယ် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်ကျိုးသက် သက်အတွက် ခုတုံးလုပ်ရတာ၊ သန္တာ အမွေရဖို့၊ သန္တာ သစ္စာဖောက် မဖြစ်ဖို့အတွက် သူ့ကို အနစ်နာခံခိုင်းတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားဝင်လက်ထပ်ပါတယ်ဆိုတာဟာ သူ့ အတွက် လူပျိုဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ သန္တာ၊ တကယ်လို့သာ မောင်လွမ်းဝေက ဒီ ကိစ္စကို အလကားကူညီမယ်၊ စေတနာမေတ္တာနဲ့ ကူညီမယ် ဆိုရင်တော့ သန္တာပြောသလို သူ့အတွက် အရမ်းအနစ်နာ ခံပြီး သန္တာအပေါ်ထားရှိတဲ့ စေတနာမေတ္တာ တော်တော် ကြီးမားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်က သူ့ကို အလကား မကူညီခိုင်းဘူးလေ၊ ထိုက်သင့်သလောက် သူ့ ကို နစ်နာကြေးပေးပါမယ်လို့ ပြောမလားလို့”

“ရှင် ... ထိုက်သင့်သလောက် နစ်နာကြေး၊ ဟုတ်လား မမနွယ်”

“ဟုတ်တယ် သန္တာ၊ မမနွယ် စိတ်ကူးက အဲဒီလိုတရားဝင် လက်ထပ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုး၊ ယာယီဟန်ဆောင်ခ ငွေတစ်သိန်းလောက်ပေးမလားလို့”

“ဟယ် ... မဟုတ်တာပဲ မမနွယ်ကလည်း”

“ထောင်မြင် ရာစွန့်တဲ့ သန္တာ၊ ကိုယ်ရမယ့်အမွေ ဆယ် လေးငါးသိန်းလောက်အတွက် တစ်သိန်းလောက်တော့ စွန့် ရမှာပဲ”

“စွန့်ပါတယ်၊ စွန့်တာက ကျေကျေနပ်နပ် စွန့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုလွမ်းဝေလိုလူက ငွေပေးတိုင်း လုပ်မှာတဲ့လား မမနွယ်”

“လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မမနွယ် အကဲခတ်တယ်”

“သန္တာတော့ အကဲမခတ်တတ်ဘူး၊ ဖြူးတုန်းက ငွေရှစ်ရာ နဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းတာ၊ တစ်ပြားမှမဟူတာကို မမနွယ် စဉ်းစား ကြည့်လေ”

“ဟဲ့ ... ငွေရှစ်ရာလောက်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့သိက္ခာက ရှိသေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက တစ်သိန်း ပဲသန္တာ၊ လက်ရှိ မောင်လွမ်းထေကို မမနွယ် အကဲခတ် ကြည့်တယ်၊ သူဟာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေပုံပဲ၊ ဒီအချိန် ဟာ တက္ကသိုလ်တွေ အားလုံးဖွင့်ချိန်၊ ပိတ်ရက်မဟုတ်ဘူး၊ အေး သူလက်ရှိ လက်ထောက်ကထိကအလုပ်နဲ့သာဆိုရင် အခုလိုအချိန်မှာ အလုပ်ခွင်မှာ ရှိနေရမယ်”

“ခွင့်နဲ့ဆိုရင်ကော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခွင့်ယူထားတဲ့လူဟာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ အိပ်ရာတစ်လိပ်၊ သေတ္တာတစ်လုံး၊ ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ခြေ ဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေမလား၊ နောက်ပြီး မောင်လွမ်း ဝေဟာ လက်ရှိအခြေအနေမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ဓာတ် သိပ်ကျနေတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ထင်ရာသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ငွေလိုမှာပဲ သန္တာ၊ အဲဒါတွေထက် ပိုပြီးအရေးအကြီးဆုံးက မောင်လွမ်းဝေရဲ့သိက္ခာသမာဓိ အပိုင်းပဲ၊ တော်ကြာ လက်ထပ်စာချုပ်ကို တရားဝင်ချုပ် ပြီးမှ ဒါ ကျုပ်ရဲ့လက်ထပ်ဇနီးပဲဆိုပြီး ဇွတ်ကပ်နေတဲ့လူ ဆိုရင် ဒုက္ခ”

“ဟုတ်တယ် မမနွယ် ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အရေးအကြီး ဆုံးပဲ”

“မောင်လွမ်းဝေဟာ အဲဒီလိုလူ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ မမနွယ် လုံးဝယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားကိုးဆူမှာ တစ်ချိန် လုံး မမနွယ် သူ့ကိုအကဲခတ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒါမျိုးက မွေးဗီစိတ်ဓာတ်နဲ့ အများကြီးဆိုင်တယ် သန္တာ၊ ဘယ်လောက် ဥစ္စာပစ္စည်း ချမ်းသာပါစေ၊ ဘယ်လောက် ပညာတွေတတ်ပါစေ၊ ရက်စက်တဲ့ဗီစေ ယုတ်မာတဲ့ဗီပေါ လာတဲ့လူဟာ အခါအခွင့်ကြုံလာရင် ရက်စက်တတ်တာပဲ၊ ယုတ်မာတာပဲ၊ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲပါစေ ဗီစေကောင်းတဲ့ လူဟာ ဘယ်လိုအခွင့်ကြုံကြုံ မယုတ်မာဘူး၊ မရက်စက်ဘူး၊ ဖြူးကလာတုန်းက သန္တာရဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်လေ၊

သန္တာ နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သန္တာသေနတ် သူ့လက်ထဲရောက်နေပြီ။ သူ့ခွန်အားဗလက သန္တာလောက် တော့ လွယ်လွယ်လေး ကိုင်ပေါက်ပစ်နိုင်တယ်။ သူ့မှာ ယုတ်မာတဲ့ဗီဇကို မရှိလို့ ယုတ်မာတာမျိုး လုပ်ကိုမလုပ် တာ။ ဒီနေရာမှာ ဂျော့(ချ်)ဆိုရင်တောင် သန္တာကို အလွတ် ပေးပါ့မလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ။ စိတ်ချ သန္တာ၊ မောင် လွမ်းဝေက သဘောတူဖို့သာ အဓိက တွေးရတော့မယ်။ သဘောတူပြီးပြီဆိုရင် ဒီလူမညစ်ဘူးလို့ မမနွယ် တစ်ထစ် ချ ယုံကြည်တယ်”

“ဒါဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ မမနွယ်။ ဒီကိစ္စ မမနွယ်ပဲ စီစဉ်ပါ။ ကိုလွမ်းဝေကို မမနွယ်ပဲ သွားတွေ့ပြီး ပြောပေးပါနော်”

“ရပါတယ်။ အချိန်တွေအများကြီး ရှိသေးတာပဲ။ သန္တာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ဖို့ ငါးလ ခြောက်လ ကျန်သေးတာပဲ”

“ဟင့်အင်း မမနွယ်။ သန္တာ အသက်ပြည့်ဖို့ လိုသေးတာ မှန်ပေမယ့် ကိုလွမ်းဝေက ကြီးချည်ထားလို့ ရတာမှမဟုတ် တာ။ သူ ရန်ကုန်က ထွက်မသွားခင် ဒီကိစ္စ စိတ်ချရအောင် လုပ်ထားပါလား မမနွယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ထိုညအဖို့ သန္တာ ပျော်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ အိပ် ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် အိပ်မပျော်။

မီးသည် လေမပင့်လျှင် မတိုးပွား။

လောင်စာမဖြည့်လျှင် ထပ်မတောက်။

သို့သော် ...

လေကလည်းပင့်သည်။ လောင်စာတွေလည်း ထပ် လောင်းသည် ဆိုပါမူ ထိုမီးမာန်မီးအားသည် တဖွားဖွား တောက် လောင်တော့သည်သာ။

သန္တာ၏ရင်ထဲ နှလုံးထဲဝယ် ကိုလွမ်းဝေသည် မီးခဲလေးတစ်ခဲ ဖြစ်ခဲ့လေသလား။

ဖြူးမှ အတူလိုက်လာပြီးနောက် နှစ်ရက်တန်သည် သုံးရက်တန်သည် ကိုလွမ်းဝေအကြောင်းကို တွေးမိလိုက်သေးသည်။ လေးငါးရက်ကြာတော့လည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် သူ့ကိုသတိ မရပါလေတော့။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

ယခုတစ်ဖန် ဘုရားကိုးဆုမှာလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

မမနွယ်ကလည်း ကိုလွမ်းဝေဘက်မှ အကောင်းဆုံး ချည်း ပြောပြပြီး နောက်ဆုံး မိမိကိုယ်ကျိုးတွင် အသုံးပြုရန်အထိ ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့ကြသည်။

သည်တော့လည်း ကိုလွမ်းဝေအကြောင်းကို သန္တာ
မစဉ်းစားပဲ နေနိုင်ပါတော့မလား။

တွေးပြီး ဆိုတော့လည်း သူ့ရုပ်သွင်သည် မျက်စိထဲ
အလိုလိုထင်ပေါ်လာသည်။

နက်မှောင်သော ဆံပင်တွင် လှိုင်းတွေဝေနေသည်။
လိပ်နေသည်။ ထူထည်းသော နှုတ်ခမ်းစုံမှာ ယောက်ျားပီသသော
အလှကို မြီးဆောင်းပေးရုံမက၊ သူ့နှုတ်ခမ်းစုံကို သန္တာ ကြည့်မိ
တိုင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အသည်းယားမိသည်။ အပြုံးအရယ်
နည်းသောကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းစုံမှာ ပွင့်ခဲ့သည်။

ပွင့်ပြီးဆိုတော့လည်း သွားစွယ်နှစ်ချောင်း ထောင့်
ကွက်နှင့် ပုလဲဖြူတန်း သွားစိစိရှိတို့မှာ သူ့အား ပိုမိုနုပျိုစေသည်။
ကျက်သရေရှိလှသည်။

“သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က လက်ထောက်
ကထိက ကိုလွမ်းဝေပေါ့၊ ခုတော့ ...”

ကိုကျော်သူ မိတ်ဆက်ပေးစဉ်က အခုတော့ဆိုသည့်
နေရာတွင် ကိုလွမ်းဝေ၏လက်သီးစာ မိသွားသည်။ ကိုကျော်သူ
က စကားပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“အခုတော့ သူ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်” ဟု သန္တာသိချင်
စိတ်တွေ ပေါ်လာသည်။

“အမိတို့ မိန်းကလေးတွေက အေးစရာရှိလည်း သိပ်အေး
တတ်ပြီး ပူစရာရှိလည်း သိပ်ပူတတ်လွန်းလို့”

လမ်းတွင် မိုးတွေမိပြီး ဝဲသားကျာကင်ကြီး ထုတ်ပေး
စဉ်က သူပြောခဲ့သောစကားကို သန္တာ နားထဲပြန်ကြားမိသည်။

သူသည် မိန်းမတွေကို သိမ်းကျုံးအပြစ်တင်လိုသော
စကားဆိုသည်။ ကေန္တ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မိန်းမမုန်းသူ
ဖြစ်နေသလားမသိ။

“ဒီမှာအမိ၊ ကျုပ်အသားမှာ ဓားလည်းမပါဘူး၊ ဆူးလည်း
မပါဘူး၊ ကျုပ် နှုတ်ခမ်းစုံမှာလည်းမစွဲဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်
ဘက်ကိုတိုးထိုင်ပါ၊ ကျုပ်အသားနဲ့ မတော်တဆ ထိမိသွား
လည်း အမိရဲ့အသား ပဲ့မသွားပါဘူး”

ပြောပုံကတော့ အပေါက်ဆိုးသလိုပင်။ သို့သော်
မိမိ မိုးရေတွေ အပက်ခံနေသည်ကို မရှုရက်သဖြင့် စေတနာနှင့်
ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပြီး သူကပင် အသားချင်းမထိအောင်
ပေါင်တံရှည်ကြီး ကျုံ့ပေးလိုက်သေးသည်။

ပြီး မိမိသည် သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး သူ့ဘေး
တစ်ခြမ်းကို မိမိတစ်ကိုယ်လုံး မှီချကာ နာရီအတော်များများ
အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။

မိမိက အိပ်ပျော်သွားသူမို့၊ ဘာမှ မခံစားရဘူးပဲထား
ဦး၊ သူ့ဘက်က စဉ်းစားကြည့်လျှင် ...

ပထမ သူ့အတွက် ကားမောင်းရသည်မှာ ကသိ
ကအောင် ကတ်သီးကတ်သတ် ဖြစ်ရှာမည်။ မိမိနိုးသွားမည်ကိုစိုးပြီး
ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားမှုမဖြစ်စေရန် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်း
ထားရသည်မှာ မည်မျှပင်ပန်းရှာမည်နည်း။

မည်မျှညောင်းရှာမည်နည်း။

ထို့ထက်မှာမူ ပိုနှင့်မ အထိအတွေ့ကို ဘယ်လို
ဖြစ်ဖြစ် နိုးနေသော သူ့မှာ ခံစားရရှာမည်။

ဤသို့သော၊ ယင်းသို့သော တွေ့ဆုံကြုံခဲ့ရသည်များ
ကြောင့် သူသည် မိမိအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်သွားသည်လား
မပြောတတ်။

မမနွယ်၏ ဒက်ထီဟောစာတမ်းအရဆိုလျှင် ကိုလွမ်း
ဝေက မိမိအပေါ် မေတ္တာရှိနေပြီမှန်း သေချာသည်ဟု ဆိုသည်။

မမနွယ်က ပြောသေးသည်။ ရင်ထဲက မေတ္တာဆို
သည်မှာ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ တွေ့ဆုံကြပြီးမှ ချစ်ရမည်ဟု
ကန့်သတ်ချက်မရှိ၊ တွေ့ကြုံဆုံကြပုံပေါ် မူတည်ကာ နှလုံးသား
လှုပ်ရှားပြီး ပွင့်ထွက်သွားသည်နှင့် ချစ်မေတ္တာသက်ဝင်သွားခြင်း
မျိုးလည်း ရှိသည်ဟူ၍။

သူ့ခမျာ ဂျစ်ကားနှင့်လာစဉ်ကပင် သူ့နှလုံးသား
ပွင့်ထွက်ခဲ့လေသလား။

မနက်က ဂျူတီမဆင်းမီ မမနွယ်အား ငါးသောင်း
စာနဲ့ ချက်လက်မှတ်တစ်တစ်စောင် ရေးပေးခဲ့သည်။

ဘဏ်မှ ငွေထုတ်ယူခွင့်အမည်မှာ “ကိုလွမ်းဝေ”ပင်
ဖြစ်ပါ၏။

အမွေထိန်းဝတ်လုံဦးစိုးပိုင်က ရန်ကုန်ဘဏ်တွင်
အန္တရာအိမ်သုံးစရိတ်အတွက် အစဉ်အမြဲ ငွေတစ်သိန်း သွင်းပေး
ထားသည်မှာ ဖေဖေဆုံးကတည်းက ဖြစ်ပါ၏။

မမနွယ်က ယနေ့ပင် ကိုလွမ်းဝေထံသို့သွားမည်။
ချန်ငွေအဖြစ် ငွေငါးသောင်း ချက်လက်မှတ်ကို ကိုလွမ်းဝေအား
အပ်ခဲ့မည်။ ကျန်ငါးသောင်းကို ဦးစိုးပိုင် ရှေ့မှောက်တွင် လက်
ဆွတ်ထိုးသောနေ့ကျမှ ပေးမည်။

ကိုလွမ်းဝေသည် ယခုလက်ရှိ ရေကျော် ကိုကျော်သူ
အိမ်တွင် တည်းခိုနေမှန်းသိသည်။ ကိုကျော်သူသည် တက္ကသိုလ်
သောတွင် သူ့အတွက် ကွာတာရထားသည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာဝယ် လက်ထောက်ကထိက
ကျော်သူ၏ အိမ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းရသည်မှာ လွယ်လွယ်လေး။

သန္တာ တစ်နေ့လုံး ဂျူတီဝင်နေသော်လည်း စိတ်
တွေက မမနွယ်သွားရောက်ခဲ့သော အကြံအစည်အောင်မှ အောင်မြင်
ပါ့မလားဟု စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နေ့ခင်းဘက် မမနွယ် ပြန်ရောက်လောက်ပြီဟု
ခန့်မှန်းကာ ဆေးရုံမှဖုန်းဖြင့် အိမ်သို့ဆက်ကြည့်သည်။

မမနွယ်နှင့် အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

“မမနွယ်လားဟင် ... ဘယ်နှယ်လဲ၊ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

“အင်း ... အဆင်ပြေခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

“အို ... မမနွယ် ပြောပုံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သန္တာအား
မရလိုက်တာ၊ သူ ချက်လက်မှတ်ရော လက်ခံလားဟင်”

“သူ့လက်နဲ့တော့ လက်မခံဘူး သန္တာ၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်
စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့တယ်၊ ကဲ ... သန္တာ၊ အကျိုးအကြောင်း
အပြည့်အစုံကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့၊
ဖုန်းနဲ့ပြောလို့ မသင့်တော်ဘူးလေကွယ်”

သန္တာ ဖုန်းချလိုက်ရသည်။

ဂျူတီပြီးသည်နှင့် ခြောက်မိုင်ခွဲအိမ်သို့ တစ်ချို့

တည်း မောင်းပြေးလာခဲ့သည်။

မမနွယ်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းတို့

နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမနွယ်”

“ထိုင်ပါ သန္တာ၊ အနားမယူတော့ဘူးလား”

“ဟင့်ခင်း ... ပြောမှာ ပြောပါ”

မမနွယ်က သန္တာဘက်သို့ ကျကျနန မျက်နှာချင်း
ဆိုင်လိုက်သည်။

“မမနွယ် ရောက်သွားတာ လက်မတင်လေး မိလိုက်တယ်
လို့ ပြောရမှာပဲ သန္တာ၊ မောင်လွမ်းဝေက ဒီနေ့ပဲ ခရီး
ထွက်တော့မလို့”

“ဪ ... ဪ ... တော်သေးတာပေါ့”

“အင်း ... မိလိုက်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာတွေ ပြောလိုက်ရ
တာ၊ သူ့ဆီက ကတိရခဲ့တာတွေကတော့ တော်သေးတာ
ပေါ့လို့၊ မမနွယ်တို့ဘက်က ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

မမနွယ် စကားမဆက်သေးဘဲ ဒါပေမဲ့တွင် ဖြတ်
ထားကာ သန္တာကို ကြည့်နေရာမှ တခြားအဝေးသို့ မျက်စိလွှဲ
ချွတ်ကြည့်နေသေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မမနွယ်၊ ခြောက်မှာ ပြောစမ်းပါ၊
တကယ်တော့ ဆန့်တင့်ငဲ့နဲ့”

“ပြောမယ် သန္တာ၊ တကယ်တော့ မောင်လွမ်းဝေဆီ မမ
နွယ် သွားခဲ့ရတာဟာ ဆဒွန်ဆင်မင်း အစွယ်ဖြတ်ပေးခန်း
နဲ့ ဘာမှမခြားတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ဘာလို့ရမလဲ၊ မောင်လွမ်းဝေက ဆဒွန်ဆင်မင်း၊
သန္တာက မဟာသုဘဒ္ဒါ၊ မမနွယ်က သောနတ္တိရ်မုဆိုးပုံစံ
ပေါ့၊ ဆဒွန်ဆင်မင်းဟာ သာမန်အားဖြင့် ဆိုရင်တော့ သူ့
အစွယ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ပေးမတဲ့လား။ သောနတ္တိရ်မုဆိုးက
တစ်ဆင့် ဟိုဘဝဟောင်းက ကြင်ယာဇနီး မဟာသုဘဒ္ဒါ

က လိုချင်ပါတယ်ဆိုတာ သိရတော့၊ ဘဝဟောင်းကနေ အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့မေတ္တာနဲ့ သူ့အစွယ်ကို အပြတ်ခံပေး လိုက်တယ်လေ၊ မောင်လွမ်းဝေကလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ကွယ်၊ မမနွယ် သနားလိုက်တာ”

“ကဲပါ မမနွယ်ရယ်၊ ကကြီးကစပြီး ပြောစမ်းပါ”

“အေး ... ပြောမယ်၊ မမနွယ် ရောက်သွားတယ်၊ သူ့အိမ် မှာ သူတစ်ယောက်တည်း စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်စာရေးနေ တုန်း ရောက်သွားတာပဲ၊ မောင်ကျော်သူ မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှ မဟုတ်တာ၊ မောင်လွမ်းဝေက မမနွယ် ကို သန္တာရဲ့အစ်မမှန်း မှတ်မိတယ်၊ ပျာပျာသလဲ ကြိုရှာ တယ်၊ မမနွယ်လည်း အချိန်မဆွဲပါဘူး၊ တိုတိုနဲ့ လိုရင်း ကိုရင်းပြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစအဆုံး ပြောရတယ်၊ အဆွေ ကိစ္စရော ဂျော့(ချ်)နဲ့ သန္တာတို့အခြေအနေရော အားလုံးပဲ၊ မမနွယ် စကားအဆုံးမှာ ငါးသောင်းတန်ချက်လက်မှတ်ကို ပေးတယ် မောင်လွမ်းဝေက ချက်လက်မှတ်ကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်တယ်၊ လုံးဝမယူဘူး၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ အဲဒီနောက် အကြာကြီးဝိုင်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ် ဖက်နဲ့ အုပ်လိုက်တယ်၊ ပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ သူ့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ် သန္တာ”

“သူ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားတဲ့ပုံစံပဲ သန္တာ၊ မမနွယ် စိတ် ထင်တော့ သူ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး သူ့စိတ်ကို သူတည်ငြိမ် အောင် ထိန်းရှာ သိမ်းရှာတယ် ထင်တာပဲ၊ အကြာကြီးပဲ မမနွယ်လည်း သူ့ကိုပြန်စောင့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး”

ထိုင်ရာကထပြီး စောစောက သူ စာရေးနေတဲ့စားပွဲအိမ် လျှောက်သွားတယ်၊ သူရေးနေတဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်မိတယ်၊ အဲဒီစာကို မမနွယ် သန္တာ့ကို ပြချင်တာနဲ့ ကောကံယူပြီး ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တာ”

“ဟာ ... မမနွယ်ကလည်း အဲဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်း မလဲ၊ ကော်ယူဖို့ နေနေသာသာ ဖတ်ကြည့်တာတောင် ရိုင်းနေပြီ”

“သိသားပဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှလဲ သူများစာကို ဖတ်လည်း မကြည့်ဘူး၊ ယူလည်းမယူတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု မောင် လွမ်းဝေရဲ့စာကိုတော့ သန္တာ့ကို သိပ်ပြချင်တယ်၊ သန္တာ ဖတ်စေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် တမင်ယူလာတာ”

“အင်း ... ထားပါဦး၊ အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြော ပါဦး”

“မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမယ်ထင်တယ်၊ မောင်လွမ်း ဝေ ပြန်ထွက်လာတယ်၊ မျက်နှာသစ်လာတဲ့ပုံပဲ၊ မမနွယ် စိတ်ထင်တော့ သူ စိတ်ထိခိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ကျတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မျက်နှာကို လန်းဆန်းသွား အောင် ရေနဲ့မျက်နှာလောင်း၊ မျက်နှာသစ် လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ နောက်ပြီး သူက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးပဲ၊ ဒါလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်မှန်း ပြုံးမှန်း မမနွယ် သတိထားမိတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက နီနေတယ်၊ သူ့နှုတ် ခမ်းထောင့်လေးတွေဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာကို မမနွယ် သေချာမြင်လို့ပဲ၊ ပြီး သူက ပြောတယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်နွယ်နွယ်၊ ဒေါက်တာမသန္တာကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်၊ လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာသာ သတင်းစာက တင်ကြပြီ၊ ကျွန်တော်လာရမယ့်နေရာကို ‘လွမ်းဝေ-အမြန်လာပါ’လို့ ဒေါက်တာမသန္တာရဲ့အမည် တပ်ပြီး ခေါ်လိုက်ပါ၊ လက်ထပ်စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့၊ ဝတ်လုံတရားသူကြီးရှေ့မှာ တရားဝင်လက်ထပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ် ...

“သူက အဲဒီလိုပြောတယ် သန္တာ၊ ငါးသောင်းတန် ချက်လက်မှတ်ကလည်း မမနွယ်က သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ချထားပြီးပြီ၊ သူက လာပါမယ်၊ ကူညီပါမယ် ကတိပေးတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တကယ်လို့ သူမလာရင် ငါးသောင်းဆုံးမှာ မမနွယ်က စိုးရသေးတယ်၊ ငါးသောင်းဆုံးတာ အဆုံးခံနိုင်တယ်ထားဦး၊ အချိန်ကပ်ပြီးခေါ်မှ သူမလာရင် သန္တာ့အမွေကိစ္စတွေ အားလုံးသွားရော မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ မမနွယ်က ...”

“ဪ ... မောင်လွမ်းဝေကို အချိန်အခါမရွေး ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့လိပ်စာမျိုး ပေးထားပါလားကွယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်”

“သူ့ကို ငွေငါးသောင်း မယုံကြည်တဲ့သဘော ရောက်မနေဘူးလား မမနွယ်”

“ရောက်တာပေါ့ သန္တာ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သေချာခိုင်မာအောင် လုပ်ရတာကိုး၊ အဲဒီတော့ မောင်လွမ်းဝေက ပြီးပြန်တယ်၊ တကယ်ပါ သန္တာရယ်၊ သူ့အပြိုးက

သရော်ပြီးလေ၊ သူ့အပြိုးကိုကြည့်ပြီး မမနွယ် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်ရှက်မိတာ အရမ်းပဲ၊ အဲဒီနောက် မောင်လွမ်းဝေဟာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်သွားတယ်၊ ခဏပဲကြာပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဟောဒါလေး ပါလာတယ် သန္တာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မမနွယ်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ အနက်ရောင် နှစ်လက်မပတ်လည်၊ အမြင့်တစ်လက်မခန့်ရှိ သားရေဘူးလေးကို ထုတ်ယူကာ သန္တာ့လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်ပေသည်။

“ဘာလဲ မမနွယ်”

“ဖွင့်ကြည့်ပါ သန္တာ”

သန္တာသည် သားရေဘူးနက်လေး၏အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ဂွမ်းဖြူနုနုလေးတွေ အလယ်တွင် ပတ္တမြားကို စိန်ဝိုင်းထားသော လက်စွပ်တစ်ကွင်း ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း ပတ္တမြားက အနီရောင်ဟာ ဂွမ်းအဖြူမှာဟပ်ပြီး နီနေတယ်၊ စိန်လေးတွေ ရောင်ပြန်ဟပ်တာလည်း ဂွမ်းဖြူပေါ်မှာ မီးပွင့်လေးတွေ ကျနေသလား ထင်ရတယ်နော် မမနွယ်”

“ဟုတ်တယ် သန္တာ၊ မောင်လွမ်းဝေကပြောတယ်၊ ဒီလက်စွပ်ဟာ ကာလတန်ကြေး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ငွေကြေးတန်ဖိုးဖြတ်တာမျိုးကို သူဟာ ဘယ်ရာဖြတ်နဲ့မှ မဖြတ်ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ဘယ်တော့မှလဲ မဖြတ်ဘူးတဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ဟာ သူ့မိခင်ရဲ့ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လက်ခံလာတဲ့ အမွေလက်စွပ်တဲ့၊ သူ့အသက်ထက်မက တန်ဖိုးထားတဲ့ လက်စွပ်တဲ့၊ အဲဒါကို ဒေါက်တာမသန္တာ ခေတ္တ

သိမ်းပေးထားပါတဲ့၊ လက်ထပ်ဖို့ သူရောက်လာပြီး လက်ထပ်စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် သူ့လက်စွပ် ပြန်ပေးပါတဲ့၊ ဆယ့်လေးငါးခြောက်သိန်းခင်းလောက် အမွေတွေဆက်ခံရမယ့် ဒေါက်တာမသန္တာကို သူ့လက်စွပ် ခေတ္တပေးအပ်ထားဖို့ ယုံကြည်ပါတယ်တဲ့ ... သန္တာရေ”

သန္တာသည် လက်စွပ်သေတ္တာဘူးလေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားညှပ်ပိတ်ကာ ထိုလက်ခုပ်လက်ဝါးပေါ်မှာပင် သူ၏နဖူးလေးကို ထောက်တင်လိုက်ရင်း ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိလေတော့သည်။

“ကိုလွမ်းဝေဆိုတဲ့ အစ်ကိုဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲကွယ်” ဟုလည်း ရင်ထဲမှ အသံထွက် ကျိတ်ညည်းညူလိုက်မိလေတော့သည်။

“မမနွယ် ... သန္တာတို့လုပ်ပုံဟာ ကိုလွမ်းဝေအပေါ်မှာ သိပ်တင်စီးရာ ရောက်နေပြီလား မသိဘူးနော်”

“အင်း ... မမနွယ်တော့ မောင်လွမ်းခနဲ တွေ့ခဲ့ရပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မျက်ရည်လည်မိတယ် သန္တာ၊ မောင်လွမ်းဝေကို မမနွယ်ရင်ထဲမှာ သိပ်သနားမိတယ်၊ ကဲ ... ရော့ ... ဟောဒီ မမနွယ် အလစ်သုတ်လာတဲ့ သူ့စာကို သန္တာ ဖတ်ကြည့်စမ်း၊ ဖတ်ကြည့်ပြီးရင် ပိုပြီးရင်နာရမယ်”

သန္တာက စာကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျော်သူ”

စာထိပ်စည်းတွင် ကိုကျော်သူ၏အမည်ကို ရေးထားသဖြင့် မမနွယ်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒါ ကိုကျော်သူကိုပေးတဲ့စာပဲ မမနွယ်”

“အေးပါ၊ ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“ကျော်သူ ...

အိမ်ရှေ့က အန်တီမြဆီမှာ အိမ်တံခါးသော့ သွားယူတာနဲ့ ငါ မင်းကို မနှုတ်ဆက်တော့ဘဲ လစ်သွားပြီဆိုတာ သိပြီပေါ့ကွာ။

မင်းက ငါ့ကို “လေလွင့်နေတဲ့ သင်္ကေတသား” လို့ အမည်ပေးထားတာဟာ ကဗျာဆန်ပြီး ယဉ်နုနေတယ် သူငယ်ချင်း။

တကယ်တော့ ငါဟာ ဒိုက်ပန်းပါ။ တချို့က ဗေဒါပန်းလို့ တင်စားခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒိုက်ပန်းဟာ ဒိုက်ပန်းပဲ ကျော်သူ၊ ဘယ်သူမှ အမြတ်တနိုး ဘုရားမတင်ဘူး၊ ခေါင်းပေါ် မပန်ဘူး၊ သူ့ဘဝမှန်က ရေစုန်မျောမယ်၊ တင်ချင်တဲ့ကမ်းမှာ တင်မယ်၊ ရေတက်ရင်ဆက်မျောမယ်။

ငါလည်း ရေတက်ကြုံလို့ ဆက်မျောပြန်ပြီ သူငယ်ချင်း။

ညက ဘုရားကိုးဆူဟာ ငါ့အဖို့ မင်းအိမ်မှာ ကမ်းတင်နေရာက ရေစုန်ဆက်မျောဖို့ ဖြစ်လာတယ်လေ။

ဒေါက်တာမသန္တာပေါ့ကွာ။

ဘုရားကိုးဆူမှာ ငါနဲ့တွေ့ဆုံတာဟာ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံတွေ့ဆုံခြင်းပါ။

ဖြူးကနေ ရန်ကုန်အထိ မိုးထဲလေထဲ အကာလ ညကြီးမှာ ဒေါက်တာမသန္တာနဲ့ ငါ ခရီးအတူလာခဲ့တာကို ငါ မင်းကို ပြောဖူးသားပဲ။

အဲသည်ခရီးလမ်းမှာကတည်းက ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒုတိယမို့ ငါ့နှလုံးသားက မေတ္တာတောင်းခံလာတယ်။

မရယ်နဲ့ သူငယ်ချင်း။ မင်းလည်း ကျောင်းမှာတုန်းက ပထမဆုံးအကြိမ် ‘အေမီ’ အတွက် အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အခုကျတော့လည်း မင်းနှလုံးသားထဲမှာ ‘မခိုင်’ ‘မခိုင်’နဲ့ တစ်ခိုင်တည်းခိုင်အောင် ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ကို စွဲလမ်းနေတယ် မဟုတ်လား။

နှလုံးသားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာက အခက်သားလား သူငယ်ချင်း။ အပင်ကို ထက်ပိုင်းခုတ်ပေမယ့် ကြာတော့လည်း အငုတ်က အကိုင်းအခက်၊ အပွင့်အရွက်တွေ ထွက်ပြီး ဝေဆာတဲ့သဘောပဲ။

နာမည်ကလည်း ‘သန္တာ’တဲ့လေ။ မင်း သိပါတယ်နော်။ အေး ... ဒေါက်တာမသန္တာနဲ့ ငါ နာရီပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကလည်း ငါ့အဖို့ အသည်းလှုပ်စရာ၊ နှလုံးခုန်စရာတွေပဲ။ အဲသည်ကတည်းက ငါ့ကိုယ်ငါ မဟန်မှန်းသိတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့အိမ် သူရောက်၊ ငါ့လမ်း ငါသွား ဆိုတဲ့စိတ် ဇွတ်မွေးပြီး ဒေါက်တာမသန္တာကို ငါ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ညက ဘုရားကိုးဆူမှာ ထပ်ပြီး ဆုံလိုက်ရပြန်တယ်။

မရတော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ပြဒါးတိုင် ရေဆူမှတ်ကို ရောက်သွားပြီ။ ငါ မင်းဆီမှာဆက်နေရင် ဒေါက်တာမသန္တာကို ငါ့ရင်ထဲကမေတ္တာ ဖွင့်ပြောမိတော့မယ်။ အငုတ်က အကိုင်းအခက်၊ အပွင့်အရွက်တွေ ဇွတ်ထွက်လာတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်မတဲ့လား။

ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မသန္တာက ရုပ်ချောပညာတတ်၊ ကြွယ်ဝသူ၊ ခြောက်ပြစ်ကင်း။

ငါက နာမည်ပျက်နဲ့ ရေစုန်မျောနေတဲ့ ဒိုက်ပန်း။ ဖွင့်ပြောမိတာနဲ့ လမင်းကို ဒီနဲ့ခဲမှတ်ပြီး တပ်မက်စိတ်နဲ့ မိုးကိုမော့ပြီး အူနေတဲ့မြေခွေးလို၊ နောက်ဆုံး ငါပဲ ဒုတိယအကြိမ် ရင်ကွဲနာကျရမှာ မဟုတ်လား။

သည်တော့ ငါ့အနေနဲ့ မိုးပေါ်ကိုတော့ မော့မိပြီပေါ့ကွာ။

ဒါပေမဲ့ မအူမိခင် အဝေးကိုပြေးတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်တာမို့ ဝေးရာကို ပြေးပြန်ပြီ သူငယ်ချင်း။ လွမ်းဝေ”

သန္တာက စာဖတ်နေစဉ်မှာပင် မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေသည်။ စာဖတ်ရင်းကပင် သန္တာ၏နှလုံးသည် ဆတ်ဆတ်လေး ခုန်လာသည်။ စာဖတ်ပြီးဆုံးသည်နှင့် သန္တာ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးချောင်းလေး ကျဆင်းလာသည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မမနွယ်ရယ်”

“အေး ... မမနွယ်က သန္တာအရင် စိတ်မကောင်းခဲ့ရလို့ မျက်ရည် ကျပြီးခဲ့ပြီ သန္တာ”

“တကယ်လို့သာ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေက သန္တာကို တိုက် ရိုက်ကြီး မေတ္တာရှိတယ်လို့ ဖွင့်ပြောရင် သန္တာ အလေး အနက်ထားချင်မှ ထားမှာ၊ အခုတော့ သန္တာကိုတော့ ဘယ်တော့မှဖွင့်မပြောဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူ့ခံစားချက် ကို မမျိုသိပ်နိုင်လို့ ကိုကျော်သူကို ဖွင့်ဟတဲ့သဘောမို့ သန္တာ ပိုပြီး ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ရတယ် မမနွယ်ရယ်”

“ဘာတဲ့ ... အစ်ကို ... လွမ်းဝေ ... ဟုတ်လား”

“ဪ ... အရေးထဲမှာ မမနွယ်ကတစ်မျိုး၊ ဖြူးကလာတဲ့ တစ်လမ်းလုံးမှာ သူ့နာမည်လည်း မသိတော့ အစ်ကိုအရွယ် မို့ တစ်လမ်းလုံး သူ့ကို အစ်ကိုလို့ ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ညက ဘုရားကိုးဆူမှ သူ့နာမည် ကိုလွမ်းဝေလို့ သိရတာ”

“ကဲပါ ... သန္တာရယ်၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ တော့၊ သူက ငွေငါးသောင်းလက်ခံပြီး ကတိပေးထားပြီး ပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကိုစွဲ အေးရတာကိုပဲတွေးပြီး ဝမ်းသာတော့”

“သူပေးထားတဲ့လက်စွပ်က ငါးသောင်းမက တန်ချင်တန်နေ မှာပါ မမနွယ်၊ တွင်းထွက်ပတ္တမြားအစစ်ဆိုတာ သိပ်ရှား တာ၊ ဟိုတုန်းက ပတ္တမြား ‘ငမောက်’ ဆိုတာ တစ်ပြည်လုံး လောက် တန်တယ်လို့တောင် ဆိုခဲ့တာပဲ၊ သူ့စိန်တွေက လည်း ပထမတန်း ရှေးစိန်တွေနဲ့တူတယ် မမနွယ်”

“အေး ... ဟုတ်ပါ၊ အဲဒီလက်စွပ်ထုတ်ပြီး သန္တာ ဝတ် ကြည့်စမ်း”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ မမနွယ်ကလည်း”

“ဟဲ့ ... ဝတ်ကြည့်စမ်းပါဆိုနေ၊ ပေး ... သန္တာ ဝတ်မ ကြည့်ရင် မမနွယ် ဝတ်ကြည့်မယ်”

မမနွယ်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပင် သန္တာ ချထားသော သားရေနက်ဘူးလေးကိုဖွင့်၊ လက်စွပ်ကိုထုတ်ယူကာ သူမ၏ လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ကြည့်သည်။

“မရဘူးဟဲ့၊ ကွင်းကသေးပြီး မမနွယ် လက်ချောင်းက တုတ်နေတယ်၊ ရော ... သန္တာလက်မှာ ဝတ်ကြည့်စမ်း”

မိန်းမသည် မိန်းမသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ သန္တာ ဆရာဝန်မကြီးသည် စောင့်စည်းချင်သည့် ကြားကပင် ဝတ်ကြည့် ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူမ၏လက်ဝဲလက်သူကြွယ်တွင် လက်စွပ်လေး ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ သန္တာလက်နဲ့ကျတော့ ကွင်းတိုင်း ပြီးခတ်ထားတာ ကျနေတာပဲ၊ လက်လေးနဲ့လက်စွပ်လေး ကလည်း လိုက်လိုက်တာဟယ်၊ တကယ်”

သန္တာကိုယ်တိုင် လက်ချောင်းလေး အပေါ်မြှောက် ထောင်ကာ လက်နှင့် လက်စွပ် လိုက်ဖက်ခြင်းကို မြင်တွေ့ပြီး ဇင်ထဲတွင် ပီတိတွေ ဖြစ်ရသည်။

“သန္တာရယ် ... တကယ်လို့သာ သန္တာနဲ့ မောင်လွမ်းဝေ ဟာ တကယ်ချစ်ကြပြီး လက်မထပ်သေးခင် မောင်လွမ်းဝေ က ဒီလက်စွပ်လေးကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း အထိမ်းအမှတ် နဲ့ပေးတဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်လေးသာ ဖြစ်သွားရင် ကြားလဲ က မမနွယ်တောင် အရမ်းပျော်မိမှာပဲကွယ်”

သန္တာသည် မြောက်ထားသော လက်ချောင်းလေးကို
ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချသည်။

ပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သန္တာ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ
မျက်ရည်လေးများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလာ
ပေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

သည်နေ့ သန္တာ တစ်ယောက် နေတော်တော်မြင့်မှ
အိပ်ရာက နိုးလာသည်။

ညက အိပ်ရာဝင်ဝင်ချင်း ဟိုတွေးသည်တွေးနှင့်
ဖြန်းခနဲ အိပ်မပျော်။

တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့လည်း
ဘာတွေမှန်းမသိ ပေါက်ကရအိပ်မက်တွေ မက်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဂျော့(ချ်)လည်း ပါသည်။

ကိုလွမ်းဝေလည်း ပါသည်။

သန္တာကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ညက ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်
တွင် ဇာတ်သဘင်ထစ်ခု ကပြသွားသည်ကို သန္တာ စိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်မိသည်။ ယင်းစိတ်အစွဲက အိပ်မက်ထဲသို့ ပါဝင်လာသည်
ထည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဂျော့(ချ်)က အိပ်မက်ထဲတွင် ရှင်ဘုရင်ကြီး။

ဂျော့(ချ်)သည် ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် ရွှေရောင်မှန်ရောင်
ထိတ်ထိတ်လက်နေသော ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် သန်လျက်ဓားကြီး
ဆိုင်ကာ စတိုင်နှင့် ရှိပေသည်။ ရာဇပလ္လင်အောက်တွင် မျိုးကျွေ၊
ဇော်တွေ၊ ကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမမိသံတွေ ပွစိတက်နေသည်။

ကျော(ချ်)ကတော့ ဘယ်သောအခါဖြစ်စေ နေရာ
ကောင်း ရတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် သူက ဘုရင်။

သန္တာလည်း ရွှေမင်းသမီးလေးဖြစ်နေပါ၏။ သို့သော်
ထီးလယ်၊ နန်းလယ်တွင် စံပယ်နေရသော ရွှေမင်းသမီးအဖြစ်
နှင့်မဟုတ်။

တောကြီးမြက်မင်း တကယ့်တောနက်ကြီးထဲရောက်
နေသည်။ အချိန်ကာလကလည်း အကာလ ညကြီးသန်းခေါင်
အမှောင်ထုကြားတွင်ဖြစ်သည်။

ရွှေမင်းသမီးလေး ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ။
မျက်စိသူငယ်နှင့် မျက်စိလည် လမ်းမှားနေသည်။

ရှေ့လည်းမတိုးဝံ့။ နောက်လည်း မဆုတ်ဝံ့။ ဘာ
လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အလွန်အားငယ်နေသော ရွှေမင်းသမီးလေးမဟုတ်
တစ်ယောက်ထီးတည်း တောနက်ကြီးထဲဝယ် ငိုပွဲဆင်ရတော့သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ...

လေးတွေ၊ မြားတွေကိုင်းထားသော ကျေးတောသား
တစ်ယောက် ဘွားခနဲ ရောက်လာသည်။ ကျေးတောသားမှာ
အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ ဖြစ်နေပြန်ပါ၏။

ကျေးတောသားက ရွှေမင်းသမီးလေးကို ရိုက္ခိုးပေး
စွာနှင့်ပင် အရှင်ရွှေမင်းသမီး ... မပူပါလင့်၊ စိတ်တော်မညှိုးပါ
လင့်၊ ရွှေမင်းသမီးလေး၏ ဘူမိနက်သန် ရွှေနန်းတော်သို့အရောက်
ကျွန်တော်မျိုး ပို့ဆောင်ပေးပါမည်၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ပရံးထက်တွင်
ရွှေမင်းသမီးလေး ငြိမ်းချမ်းစွာ ထိုင်တော်မူပါဟု လျှောက်တင်ပြီး
ရွှေမင်းသမီးလေးအား ပရံးထက်တွင် ထိုင်စေတော်မူသည်။

ထို့နောက် ကျေးတောသားသည် ရွှေမင်းသမီးကို
ပရံးထက်တွင်တင်ကာ ဝေဟင်ခရီး တိမ်လိပ်တိမ်ကြားတွေကြား
သို့ ဖြတ်သန်းခရီးနှင့်တော့သည်။

မကြာမီ ရွှေနန်းတော်ရာပေလွင်ပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်ကြီး
ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

ရှင်ဘုရင်ကြီးရှေ့မှောက်သို့ရောက်ပြီး ရွှေမင်းသမီး
လေးကို ပရံးထက်မှ ဆင်းသက်စေပြီးနောက် ကျေးတောသား
အစ်ကိုလွမ်းဝေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ခြေဖျားမှဦးခေါင်း
တိုင်အောင် အခိုးအငွေ့တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး ရွှေနန်းတော်
၏လေသာပြတင်းမှ အခိုးအငွေ့များ အပြင်သို့ ရွေ့လျားသွားကာ
နောက်ဆုံး လေမုန်တိုင်း သယ်ရာနောက်သို့ အခိုးအငွေ့များလိုက်
ပါပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မသန္တာသည် အိပ်ရာမှန်းလာပြီး အိပ်မက်အကြောင်း
ပြန်တွေးသည်နှင့်ပင် တဆတ်ဆတ် ရင်ခုန်ရတော့သည်။

အိပ်ရာမှ မသန္တာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။

ခုန်လှသောရင်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ဖိထားမိသည်။

ဤအိပ်မက်ဝယ် သန္တာ ဘာကြောင့်ရင်ခုန်ရသနည်း။

ဘေးအန္တရာယ်တွေမှ ကင်းလွတ်ကာ ဘုရင်ကြီး

ကျော(ချ်)ထံသို့ ပြန်ရောက်ရသည်ကိုပဲ ရင်ခုန်ရတာလား။

သို့မဟုတ် မျက်စိအောက်မှာပင် အခိုးအငွေ့တွေဖြစ်
တာ မုန်တိုင်းနှင့်အတူ လွင့်ပါးသွားသော အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ
ကြောင့် ရင်ခုန်ရတာလား။

သန္တာ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ အိပ်ရာဘေး
စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ရသည်။

“သန္တာရေ ... သန္တာ၊ နီးပါလား။”

မမနွယ် အသံပေးရင်း တံခါးတွန်းဖွင့် ဝင်လာပေ
သည်။

“ဟဲ့ ... ငုတ်တုတ်ကြီး၊ နီးနေတာတောင် အပြင်ထွက်
မလာပါလား သန္တာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား။”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမနွယ်၊ နေကောင်းပါတယ်။”

“ကဲ ... နေကောင်းတယ်ဆိုရင် ရှေး၊ မမနွယ် ခြံတံခါး
စာတိုက်ပုံးထဲက သတင်းစာ သွားယူရင်း အဲဒါကိုပါတွေ့
ခဲ့တာပဲ”

မမနွယ် လှမ်းပေးသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့်
ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်မှန်း သိသာထင်ရှားသည်။ သန္တာက
ချက်လက်မှတ်ကိုယူရင်း မျက်နှာပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါ အစ်ကိုလွမ်းဝေကို မမနွယ် ပေးခဲ့တဲ့ ချက်
လက်မှတ်ပါလား။”

“ဟုတ်ပါ၊ ကျောဘက်မှာ သူရေးထားတဲ့စာကိုလည်း
လှန်ပြီးဖတ်ကြည့်ဦး သန္တာ”

သန္တာက ကပျာကယာပင် ချက်လက်မှတ် ကျော
ဘက်သို့ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာမသန္တာ

ကျွန်တော် ငွေမငတ်ပါ။

မေတ္တာငတ်နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

လွမ်းဝေ”

သန္တာသည် စာကြောင်းတိုတိုလေးကို အကြာကြီး
ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုလွမ်းဝေ ရေးသော စာအရှည်ကြီးကို
ဖတ်ခဲ့ဖူး၍ ဤလက်ရေးသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ၏လက်ရေးမှန်း
သေချာပေသည်။

“ကဲ ... ဘယ်နှယ်ရှိစ သန္တာ၊ ငွေငါးသောင်း မမက်တဲ့
အပြင် သူ့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမွေခံလက်စွပ်
တောင် သန္တာကို ပေးထားခဲ့သေးတယ်”

“အို ... မမနွယ်ရယ်”

တကယ်ပင် သန္တာ ငိုချလိုက်ပေတော့သည်။ ညက
အိပ်မက်ကြောင့် အစ်ကိုလွမ်းဝေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ်
မှပင် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေသည် သူ၏တည်ကြည်မြင့်မားလှသော
ဇာတိစိတ်ကို ချက်လက်မှတ် ပြန်ထားခဲ့ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်
စေပြန်သည်။

ချက်လက်မှတ်နောက်ကျောတွင် သူရေးထားခဲ့သော
စာကလည်း တိုတိုလေးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံလှသည်။ သန္တာ့ခမျာ
သည်းပွတ်နှလုံးကို ဆုတ်ချေခြင်း ခံရသည့်နှယ် ရင်ထဲတွင်နာကျင်
သွားစေတော့သည်။

“မမနွယ်ရယ် ... သန္တာတို့ဟာ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်
လိုက်ပြီ၊ စေတနာမေတ္တာနဲ့ လမ်းပြပေးတဲ့ ဘုရားလောင်း
မျောက်မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် ရိုက်ခွဲတဲ့
ပုဏ္ဏားယုတ် ပုဏ္ဏားမိုက်လို သန္တာတို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သန္တာ
အရမ်း သူ့ကိုသနားတယ် မမနွယ်၊ သူ့ကို သန္တာ ကိုယ်
ကျိုးအတွက် ယာယီဟန်ဆောင် လက်မထပ်ချင်တော့ဘူး၊
အမွေတွေ မရရင်လည်း နေပါစေတော့”

“လွယ်ပါတယ် သန္တာရယ်၊ ယာယီဟန်ဆောင်လက်မထပ်ချင်ရင် တကယ် အတည်လက်ထပ်လိုက်ပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ် သူ့ဆီက တောင်းခဲ့တဲ့ အကူအညီကို သန္တာ ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းချင်တယ် မမနွယ်”

“လွယ်မလား၊ သူ့စာအုပ်ကြီးထဲမှာ သူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးထားတာပဲ၊ နောက်ပြီး သူက ခြေဦးတည်ရာသွားမယ့် လူ”

“သန္တာတို့အိမ်ရှေ့တော့ သူ ရောက်ခဲ့သေးတာ အမှန်ပဲ နော်၊ ဒီချက်လက်မှတ်ကို သူကိုယ်တိုင် သန္တာတို့ခြံတံခါး စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်သွားတာ နေမှာပါနော်”

“အင်းပေါ့ သန္တာ၊ ဒါဆို သူ ထွက်သွားပြီမှန်း ပိုသေချာတာပေါ့၊ မမနွယ်တို့အိမ်က မန္တလေးလမ်းသွားသွား၊ ပြည်လမ်းကိုသွားသွား ဖြတ်သွားရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒုက္ခပဲ၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး သန္တာအကူအညီကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်တယ်၊ သူ့ကို တောင်းပန်ချင်တယ် မမနွယ်”

မမနွယ်က မေးစေ့ လက်ညှိုးထောက် စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် သန္တာ၊ မောင်ကျော်သူဆီကို သန္တာလိုက်သွား၊ သူတို့ သိမ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ်ရှိမှာပဲ၊ မောင်ကျော်သူကတော့ မောင်လွမ်းဝေ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာကို သိနိုင်မယ်၊ မောင်လွမ်းဝေရောက်နေတဲ့ နေရပ်

လိပ်စာကို သိရရင် ဖုန်းရှိလည်း ဖုန်းနဲ့ပေါ့၊ ဖုန်းမရှိလည်း သန္တာ တောင်းပန်စာ ရုပ်သိမ်းစာရေးပြီး ထည့်လိုက်ပေါ့”

မမနွယ်၏စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်ပေးချက်ကို မျက်ရည်တွေကြားမှပင် သန္တာက ခေါင်းညိတ်လက်ခံလေတော့သည်။

“ဟော ... လာ”

ဆရာကိုကျော်သူက ကလပ်(စ်)နားချိန် ဖြစ်နေ၍ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၏ ရုံးခန်းတွင် တွေ့ရသည်။

အမှန်တော့ သန္တာအဖို့ မမခိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘုရားကိုးဆူညက ဆရာကိုကျော်သူကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းနှင့် သိက္ခန်းရဖူးခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လူချင်းအတန်ငယ်စိမ်းနေသေးသည်။

ဆရာကိုကျော်သူက သူ့စားပွဲဆီသို့ သန္တာ ရောက်လာသည်နှင့် ဖော်ရွေစွာပင်၊ ဟော ... လာ ... ဟု ဆီးကြိုပေသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာက လှပအမျိုးကျသော အပျိုစင်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် လူပျိုကြီး ဆရာကိုကျော်သူထံ ရောက်လာခြင်းကို စားပွဲအသီးသီးမှ ရုံးအမှုထမ်းတွေက အကဲခတ်မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြပေသည်။

“ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ”

ကိုကျော်သူကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ရိပ်မိနားလည်စွာ မသန္တာ၏အမည်ကိုပင် မခေါ်ဘဲ ဒေါက်တာဟု ခေါ်လိုက်ပေသည်။

“ဆရာမှာ အချိန်အားရှိနေလား ဆရာ”

“ရှိပါတယ်”

ဆရာကျော်သူက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“နာရီပြန်တစ်ချက် ကျွန်တော်ကလပ်(စ်)ပြန်ဝင်ပေးရမှာဆိုတော့ နှစ်နာရီနီးပါး အချိန်ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ကားတစ်ပတ် လျှောက်မောင်းရင်း စကားပြောခွင့်ပေးပါလား ဆရာ”

ကိုကျော်သူ အံ့သြသွားပုံရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဒေါက်တာမသန္တာသည် မိမိနှင့် ပရိုက်ဗိတ်စကားတစ်ခုခု ပြောချင်နေမှန်း သတိထားမိသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာမသန္တာ တကူးတက ရောက်လာပြီး ဘယ်လိုပရိုက်ဗိတ်စကားမျိုး ပြောမည်ကိုတော့ ကိုကျော်သူ မခန့်မှန်းတတ်။

“ရပါတယ်၊ ဒါဖြင့် သွားစို့လေ”

သန္တာက ရှေ့မှထွက်သည်။ ဆရာကိုကျော်သူက နောက်မှလိုက်ပါလာ၏။ မသန္တာကပင် ဆရာကိုကျော်သူအတွက် သူမ၏ကားရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

“ရှေ့မှာပဲထိုင်ပါ ဆရာ၊ ဒါမှ မောင်းရင်း ပြောလို့အဆင်ပြေမှာ”

မသန္တာ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ပြည်လမ်းကြီးအတိုင်း မောင်းထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာကိုကျော်သူက နားစွင့်ထားသည်။ ပရိုက်ဗိတ်စကားပြောချင်သူမှာ မသန္တာ ဖြစ်နေ၍ သူမ၏အဖြောကိုသာ ကိုကျော်သူ စောင့်သည်။

“ဆရာကတော့ ကျွန်မကို တော်တော်အံ့သြနေမှာပဲ။ ဘုရားကိုးဆူမှာ တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မက ဆရာဆီ ရောက်လာပြီး ပရိုက်ပိတ်စကား ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ လေ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မကို အထင်များ သေးလားပဲ”

“အဲ့တော့ အဲ့တယ်၊ အထင်တော့ မသေးပါဘူး၊ ခိုင်က မသန္တာရဲ့အကြောင်း စပ်မိလို့ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အထင်ကြီးစရာတွေသာ ပြောတတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ပြောမှာက အစ်ကို၊ အဲ ... ကိုလွမ်းဝေရဲ့အကြောင်း မို့ပါ၊ မိန်းမသားအနေနဲ့ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းတာဟာ အထင်ကြီးစရာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ လေ၊ ပထမဆုံး ကျွန်မမေးချင်တာက အခု ကိုလွမ်းဝေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဆရာ သူ့လိပ်စာသိရင် ကျွန်မကို ပြောပြပါလို့”

“ဆောရီးပဲ မသန္တာ၊ လွမ်းဝေက ကျွန်တော့်ကို မဆက်သွယ် သရွေ့ သူ့လိပ်စာကို ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါဘူး၊ သူက ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ လိမ့်ချင်ရာ လျှောက်လိမ့်နေတာကိုး။ အဲ ... သူက ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်တဲ့အခါ မသန္တာကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါထက် ကိုလွမ်းဝေဟာ အခုလို စိတ်လေနေတာ ဘာလို့လဲဆိုတာ ကျွန်မ သိခွင့်ရှိ မလား၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ဇာတိဇာစ်မြစ်ကိုကော ပြောနိုင် မလား ဆရာ၊ သူဟာ လက်ထောက်ကထိအနေနဲ့ အခုလို ကျောင်းတွေဖွင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘာလို့ အလုပ်ခွင်မဝင် တာလဲ”

သန္တာ၏အမေးတွေကို ကိုကျော်သူက ပြီးလိုက် သည်။ ကိုကျော်သူအား တစေတစောင်း ကြည့်နေသော သန္တာက ကိုကျော်သူ၏ တစ်မျိုးတစ်မည် အပြုံးကို မြင်သွားပေသည်။

“ဆရာ ပြီးတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာပြုံးပုံက တစ်မျိုးပါလား ဆရာ၊ ကျွန်မက မိန်းမပျိုလေးတန်မဲ့ သိပ်စပ်စုရာရောက် နေပြီလား ဆရာ”

“မဟုတ်ပါဘူး မသန္တာ၊ ကျွန်တော်ပြုံးတာက ဟိုကောင် လွမ်းဝေနဲ့ မသန္တာဟာ စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်လွန်းလှချည် လားလို့ ပြုံးမိတာပါ”

“ဘယ်လို တိုက်ဆိုင်တာလဲ ဆရာ”

“ဪ ... ဟိုကောင်ကလည်း မသန္တာရဲ့အကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်တာ တကတဲ စုံရော၊ ခိုင်တို့အိမ် က ဘုရားကိုးဆူပွဲသက အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မသန္တာ အကြောင်း တဂျီဂျီမေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွား တောင် ပခုံးပုတ် အတင်းနှိုးပြီး မေးတာကို သတိရလို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုလွမ်းဝေကလည်း ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စား တယ်ပေါ့နော်”

သန္တာက ဘာမျှသတိမထားမိသော အသွင်ဆောင် ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုလွမ်းဝေအနေနဲ့ မသန္တာ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ နယ် နိမိတ်ကိုတောင်ကျော်နေပြီ သန္တာ”

“ကျွန်မ သိပါရစေလားရှင်”

“အင်း ... သိရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အောင်သွယ်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အောင်သွယ်ဆိုတာက ကာယကံရှင်နှစ်ဦး သဟဇာတတည်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လွမ်းဝေဟာ မသန္တာအပေါ်မှာ မေတ္တာသက်ဝင် နေပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားတစ်ယောက်နဲ့ဖြစ် ဖြစ် သူမေတ္တာရှိကြောင်း ဖသန္တာ ဘယ်တော့မှဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်လို့ပဲ”

တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင် အဆောက်အအုံ၏ အနောက်ဘက်လမ်းသို့ သန္တာသည် ကားကိုချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ပြီး ... အင်းလျားကန်ဘက်ဝင်သော လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာ ကာ၊ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါ ဆရာ”

“ကျွန်တော်က မောင်လွမ်းဝေကို ပြောပါသေးတယ်၊ မင်း မေတ္တာရှိနေရင် ခိုင်ကို ငါပြောလိုက်မယ်၊ ခိုင်ကတစ်ဆင့် မသန္တာကို ပြောစေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က လက်ဝါးက ပြတယ်၊ မပြောစေနဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့၊ လုံးဝမပြောပါနဲ့တဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်ချစ်နေတာ ကောင်းတယ် တဲ့၊ ဒေါက်တာမသန္တာရဲ့အချစ်ကို သူ လုံးဝမတောင်းဘူးတဲ့”

မသန္တာသည် တွေ့တွေ့ငေးငေးအကြည့်ဖြင့်အင်းလျား ရေပြင်ကျယ်ကို လွမ်းကြည့်နေသည်။

“ဆရာဆီကို ကျွန်မ နှစ်ခုထပ်မေးချင်တယ်”

“မေးပါ၊ ကြိုက်သလောက်မေးပါ၊ ခုနက မေးတာတွေလည်း ကျွန်တော်က အားလုံးဖြေမှာပါ”

“ပထမတစ်ခုက ကိုလွမ်းဝေဟာ ကျွန်မကို မေတ္တာရှိတယ် ဆိုရင် သူ့မေတ္တာဟာ လေးနက်စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာ ဖြစ်နိုင် ပါ့မလား ဆရာ၊ ဘုရားကိုးဆူမှာ တွေ့လိုက်တာနဲ့ မေတ္တာ ရှိသွားရောတဲ့လား၊ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက မိန်းကလေးတစ် ယောက်အကြောင်းကို ဂဃနဏမသိရသေးဘဲ မေတ္တာရှိ တာကို ဆိုလိုတာပါ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... မသန္တာက ထိန်ချန်ချင်တယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်မက ဘာကိုထိန်ချန်တာလဲ ဆရာ”

“ဖြူးကနေ ရန်ကုန်အထိ ညကြီးမည်းမည်း မိုးလေသံသဲထဲ မှာ နာရီတွေအများကြီး လွမ်းဝေနဲ့ မသန္တာ အတူတူလာခဲ့ တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ... အဲဒီအကြောင်းကို ဆရာ သိနေသလား”

“ပထမ မသိပါဘူး၊ ဒီကောင်ကလည်း မပြောပါဘူး၊ ဘုရားကိုးဆူညက အပြန်ကျမှ ခိုင်တို့အိမ်မှာ မသန္တာကို ထပ်တွေ့ပြီးမှ သူနဲ့ မသန္တာနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာတွေ၊ သူ့ရင် ထဲမှာ ခံစားရတာတွေ အားလုံး ပြောတာပါ”

“ထားပါတော့၊ ဖြူးကလာတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ဘုရားကိုး ဆူမှာတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တွေ့တာနဲ့ မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ စောလွန်းမနေဘူးလား”

“စိတ်နှလုံးသားဆိုင်ရာပေါ့ မသန္တာ၊ မသန္တာက ဆရာဝန် ဆိုတော့ နှလုံးသားကို ဆရာဝန်ရဲ့အမြင်၊ သိပ္ပံရဲ့အမြင်နဲ့ပဲ

မြင်မလားတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝိဇ္ဇာအမြင်နဲ့ကြည့်ရင် နှလုံးသားမေတ္တာဆိုတာ အင်မတန် လေးနက်သလောက် ဆန်းလည်းဆန်းပါတယ် မသန္တာ”

“ဘယ်လိုလေးနက်ပြီး၊ ဘယ်လိုဆန်းတာလဲ သရာ”

“နှလုံးကြည်နူးတယ်၊ နှလုံးနာတယ်၊ နှလုံးညှိုးနွမ်းတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့ မသန္တာ၊ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း၊ ထိတ်လန့်၊ အံ့သြ၊ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်၊ အချစ်၊ အမုန်း အားလုံးကိုနှလုံး သားက ခံစားတယ်၊ အဲဒီအထိ မသန္တာ လက်ခံသလား”

မသန္တာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပြောရရင် သုံးနှစ်သုံးမိုး နေ့စဉ်တွေ့ဆုံ ကြပေမယ့်၊ နှလုံးသားမှာ ခံစားချက်မရှိရင် မေတ္တာဆိုတာ မပေါ်ပေါက်ပါဘူး မသန္တာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နေ့စဉ် လူပျိုက အပျိုဆီလာတယ်၊ ပဝါတစ်ကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်း မှာထိုင်တယ်။ အလာပသလ္လာပ စကားတွေ ပြောကြတယ်၊ အချိန်တန် အိမ်ပြန်တယ်၊ ဘယ်မှာ နှလုံးသားခံစားချက် ပါသလဲ၊ ဘယ်မှာ နှလုံးသားရဲ့လှုပ်ရှားမှုပါသလဲ၊ အဲ ... ဥပမာဆိုပါတော့၊ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ရေနစ်တယ်၊ တစ်ခါ မှမသိကျွမ်းဖူးသေးတဲ့ လူပျိုလေးက ကယ်ဆယ်တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ အဲဒီလူပျိုအပျိုဟာ လက်ဝယ်ချစ်သူ မရှိသေးကြဘူး ဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဇာ အတွင်း ချစ်သွားကြမှာပဲ၊ သူတို့ တွေ့ဆုံရပ်က စိတ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပါနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ နှလုံးသားရဲ့ချစ် ခြင်းမေတ္တာ ပေါက်ဖွားလာတယ်ဆိုတာ၊ တွေ့ဆုံခြင်းအကြိမ်

ပေါင်း အရေအတွက်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ တွေ့ဆုံတဲ့နေရာမှာ ရင်ခုန်အောင် လှုပ်ရှားသွားရတာနဲ့ ဆိုင်တတ်ပါတယ် မသန္တာ၊ ကန်ရေပြင်ဟာ သူ့ဟာသူတော့ သင်ဖြူးခင်းငြိမ် လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လေပြည်ဝင်ခတ်သွားရင် လှိုင်းသေးသေး လေးတွေ ထမယ်၊ လေပြင်းတိုက်ရင် လှိုင်းကြီးကြီးထမယ်၊ ဒီသဘောပါ၊ အကြိမ်ပေါင်းများများ တွေ့ကြရမယ်၊ အချိန် တွေ့ ကြာရမယ်ဆိုတာကတော့ အိမ်ထောင်ရေးပိုင်း ရောက် သွားပြီ၊ အကျင့်ကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်သဘောထားကောင်း ရဲ့လား စတဲ့အရည်အချွေဝိုင်းကို အချိန်ယူ ဆန်းစစ်တာ လေ”

မသန္တာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိသည်။ ဆရာ ကိုကျော်သူသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ သင်ပြဆရာမို့ လားမသိ။ နှလုံးသားမေတ္တာ ပေါက်ဖွားလာပုံ ပြောပြရာတွင် တစ်ဖက်သား လွယ်ကူစွာ သဘောပေါက်ရပါ၏။

“ဒီမယ် မသန္တာ၊ ခံစားမှုကို နှလုံးသားက ခံစားပြီး ဆင် ခြင်မှုကို ဦးနှောက်က စိစစ်ပေးနေတာပါ၊ အဲဒီနှစ်ခုကို ဆွေချာမခွဲခြားရင် ရောထွေးနေတတ်ပါတယ်၊ ချစ်တယ်ဆို တာဟာ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်တတ်ပေမယ့် လက်ထပ်ရေး ကျတော့ ဆင်ခြင်ရပါတယ်၊ လွမ်းဝေဟာ ပထမအကြိမ် မသန္တာနဲ့ တွေ့ကတည်းက ဘွားခနဲ ချစ်စိတ်ပေါ်ရှာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသန္တာကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောဘူး၊ လက်မ ထပ်ဘူး ဆိုတာကျတော့ သူ့ဦးနှောက်က စိစစ်ဆင်ခြင် လိုက်တာလေ”

ဆရာကိုကျော်သူ စကားပြောရင်းပင် တစ်ချက်ရယ်
သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ ရယ်ပုံ ရယ်နည်းက တစ်မျိုးမို့ မသန္တာ
ဆရာကျော်သူကို ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

“မေးရမှာတော့ အားမှာစရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေးရမှာပဲ၊ ကျွန်
တော်က ကျောင်းဆရာလေ၊ သူများမေးသမျှကို ဖြေပေး
သလို ကိုယ်မေးချင်တာလည်း အားမနာတမ်း မေးတဲ့အကျင့်
ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင် လွမ်းဝေက မသန္တာအကြောင်း
တွေ စုံစမ်းတာရော၊ မသန္တာက ဒီကောင့်အကြောင်း လာ
စုံစမ်းတာရော တိုက်ဆိုင်နေတယ်၊ ဘာကယ်တော့ ဒီကောင်
ဟာ ဘုရားကိုးဆူရဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ လစ်သွားတာမို့
မသန္တာနဲ့ သူနဲ့ဟာ နောက်ထပ် ဘယ်လိုမှ တွေ့ဆုံမသွား
ပါလျက်နဲ့ မသန္တာက သူ့အကြောင်းကို ဘာလို့ လာမေး
တယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် အံ့သြတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ရှိတာကို မေးချင်တာပါ”

“မေးပါ ဆရာ၊ အမှန်အတိုင်း ကျွန်မ ဖြေမှာပါ”

“အဲဒီ ဖြူးက ရန်ကုန်ခရီးမှာ လွမ်းဝေနဲ့ ဆုံစည်းတွေ့ကြို
ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပေါ်မှာ မသန္တာ တစ်စက်လေးမှစိတ်
မလှုပ်ရှားခဲ့ဘူးလား”

သန္တာက ချက်ချင်းမဖြေ။ ကားရှေ့မှန်ကိုထွင်းဖောက်
ပြီး အင်းလျားရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ နေ့ခြည်ဖြာနေသော
ကြောင့် ရေပြင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ လေညင်းတိုက်ခတ်
သဖြင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ ရောင်ပြန်နေခြည်တွင် လက်လက်
ထနေသည်။

“ဪ ... ဆရာကိုကျော်သူ ပြောသလို လေညင်း
ကြောင့် ကန်ရေပြင်လှိုင်းလေးတွေ ထနေပါလား။

သန္တာက ဖြည်းလေးစွာပင် ပြန်ဖြေပါ၏။

“မငြင်းပါဘူး ဆရာ၊ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မစိတ်တွေ လှုပ်
ရှားခဲ့ပါတယ်၊ အိမ်ရောက်ပြီးတဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်အထိ
တောင် စိတ်လှုပ်ရှားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းခရီးအတွေ့
အကြံကြောင့် မေတ္တာရှိသွားပါလေရောဆိုတဲ့ အထိတော့
မဖြစ်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါ ဆရာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ မသန္တာက အဲဒီတုန်းက
နာရီတော်တော်များများ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာကိုး၊ အိပ်ပျော်
သွားတဲ့လူမှာ ခံစားချက်ရယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲဗျာ၊ နီးနေတဲ့
လူမှာသာ ခံစားချက်ရှိတာပေါ့”

“အို”

ယင်းစကားစုအတွက်တော့ မသန္တာရှက်မိပါ၏။
ဦးခေါင်း ငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် မိမိသည်
ကိုလွမ်းဝေပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှီကာ အိပ်ခဲ့သည်ကိုး။

“ဒီကောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေး ခံစားလိုက်ရတယ်လေ၊
သူက နီးနေသူ မဟုတ်လား။ ဒီကြားတည်း မသန္တာနီးလာ
တော့ သန္တာရဲ့နာမည်ကို အမှတ်မထင် သူသိသွားတယ်၊
‘မသန္တာ’ဆိုတဲ့ နာမည်က ထပ်ပြီး ဒီကောင့်နှလုံးသားကို
ကိုင်လှုပ်လိုက်ပြန်တော့တာပဲ”

“ရှင်”

မသန္တာ ရှက်ရာမှ အံ့သြမှုပြောင်းကာ ခေါင်းပြန်
မော့လိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည်ကို သန္တာမှန်း သိလို့ ဟုတ်လား၊ အဲဒါက
ဘာအဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သွားလို့လဲ ဆရာ”

“လွမ်းဝေရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားစေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့
နာမည်လည်း ‘သန္တာ’တဲ့လေ”

သန္တာ ပြန်မှတ်မိသည်။ ကားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်ခဲ့
ရာမှ အစ်ကို့ကိုလွမ်းဝေနှိုး၍ ပြန်နိုးရာတွင် ကမူးရှူးတိုးနှင့်
ကျွန်မကိုယ်စား သန္တာဟု ဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့် အစ်ကို ကိုလွမ်း
ဝေ အံ့သြသွားပုံ။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ သန္တာဆိုတဲ့
နာမည်တွေက များသားပဲ၊ တချို့ သန္တာတွေလည်း ကျုပ်သိတယ်
ပေါ့”ဟု နာကြည်းဆွေးမြည့်သော လေသံဖြင့်ပြောပုံ။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာက ကရွတ်ပေါ်မှာ ကင်းလျှောက်
သလို စက်ဝိုင်းပတ်လည်သဘောမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်
မသန္တာ၊ မသန္တာ မြင်ဖူးမှာပါ၊ မမြင်ဖူးတောင် ကြားဖူးမှာ
ပါ၊ တချို့ အမျိုးသားဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုးသမီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်စွဲ
လမ်းချစ်ခင်တဲ့ ချစ်သူနဲ့ သေကွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ကွဲဖြစ်ဖြစ်၊
ကွဲပြီးတဲ့နောက် တခြားထပ်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူဟောင်းနဲ့
ရုပ်ချင်းတူသူဖြစ်ဖြစ်၊ နာမည်တူသူဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရရင်
နဂိုအချစ်ဟောင်း အစွဲအလမ်းကြောင့် အလိုလိုပဲ နောက်ထပ်
ဆင်တူ တွေ့သူအပေါ်မှာ မေတ္တာသက်ဝင်သွားတတ်တာ
မျိုးလေ”

“ကြားဖူးပါတယ် ဆရာ”

“ဒါပဲပေါ့ မသန္တာ၊ ဒီကောင် လွမ်းဝေ ပေါက်ကွဲသွားရ
တာတွေဟာ တွေ့ကြုံဆုံစည်းရပ်က နှလုံးသားလှုပ်ရှားနေ
တာရော၊ သူ့ချစ်သူဟောင်းနဲ့ နာမည်တူနေတာရောဟာ၊
သူ့နှလုံးသားမေတ္တာ ဘွားခနဲ ပေါက်ဖွားသွားတာပဲပေါ့၊
ဒါဆိုရင် မသန္တာနဲ့ နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ ဆုံစည်းတာနဲ့ ဒီကောင်
မေတ္တာရှိသွားတာ၊ စောလွန်းတယ်၊ မစောလွန်းဘူးဆိုတာ
မသန္တာ ဆက်ပြီးစဉ်းစားနိုင်လောက်ပါပြီ”

သန္တာ ငြိမ်သွားရပြန်လေပြီ။ ဆရာကိုကျော်သူ
ပြောပြခဲ့သော နှလုံးသားမေတ္တာ၏ လေးနက်မှု ဆန်းကြယ်မှုတွေ
ကို သန္တာ စောဒကမတက်နိုင်လေတော့ပြီ။

“ဪ ... ကျွန်တော် စကားတွေအများကြီးပြောရလို့
ခံတွင်းချဉ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်က ဆေးတံသမားလေ၊
မသန္တာ ဆေးငွေမခံနိုင်ရင် ကျွန်တော် အောက်ဆင်းဖွာ
မယ်”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဆေးရုံမှာ အင်မတန်အနံ့ပြင်းတဲ့
ဆေးဝါးတွေရဲ့အနံ့ကိုတောင် သန္တာနာခေါင်းယဉ်နေတာပဲ
ဖွာပါ ဆရာ”

ကိုကျော်သူက အပေါ်အင်္ကျီအောက် ခါးကြားတွင်
ထိုးထားသော ဆေးတံကိုထုတ်ယူသည်။ အိတ်ထဲမှ ဆေးဘူးပြား
ပြားလေးကိုယူကာ ဖွင့်ပြီး ဆေးများကို ဆေးတံဆုံထဲ ထည့်သည်။
ပြီး ဆေးတံခဲကာ သစ်သားမီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိပါလေ၏။ ဆေးသား
တို မီးစွဲသောအခါ ဆေးသားမီးခိုးများသည် တလူလူ တလွင့်လွင့်
ထွက်လာပေသည်။

အနံ့မဆိုးရုံမက ဆေးခိုးငွေသည် နှစ်လိုဖွယ်မွှေးရနံ့ ထွက်ပေသည်။

မသန္တာက ငေးကြည့်ရင်း ဆရာကိုကျော်သူ၏ စကားများနှင့် ဆက်စပ်တွေးကြည့်သေးသည်။

ဆေးသားသည် ဖို။

မီးခြစ်မှ မီးတောက်လေးသည် မ။

ဖွာရွှိက်သော အင်အားသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု။

ဤသုံးခုပေါင်းစပ်သဖြင့် တလူလူလွင့်တက်လာသော မီးခိုးသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် တူသေးတော့သည်။ လွင့်တက်လာသော မီးခိုးသည် တည်မတ်ခြင်းမရှိ။ လိမ်တိလိမ်ကောက် ဝေ့တိဝေ့တိုက်ဖြင့် တက်နေသည်။

ဪ ... နှလုံးသားမေတ္တာဆိုသည်မှာလည်း တည်မတ်ခြင်းမရှိဘဲ လိမ်တိလိမ်ကောက်၊ ဝေ့တိဝေ့တိုက်တိုက်ပါပဲလား။

ကိုကျော်သူက ဆေးတံကို နှစ်ရွှိက်သုံးရွှိက်ဖွာပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“စောစောက မသန္တာက နှစ်ခုမေးချင်တယ် ပြောတယ်၊ လွမ်းဝေရဲ့မေတ္တာဟာ စောလွန်းနေသလား ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဖြေပြီးပြီ၊ ကဲ ... နောက်တစ်ခု ဆက်မေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခု ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာကလည်း ခုတိယမေးခွန်းကို ဆက်မေးသင့်ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ကိုယ်တိုင်က အဖြေကို သိသင့်တယ်ထင်ရင် မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းဆိုတာ မရှိပါဘူး မသန္တာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကိုလွမ်းဝေဟာ ကျွန်မကိုမေတ္တာရှိသွားပြီ ထားပါဦး”

“မထားပါနဲ့၊ ဒီကောင် မသန္တာကို တကယ်မေတ္တာရှိသွားတာ သေချာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူက ကျွန်မကို ဘာလို့ဖွင့်မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တာလဲ ဆရာ၊ သူ့မေတ္တာကို ဘာလို့မဖော်ထုတ်တာလဲ”

“ပြောရရင် ရှည်မယ် မသန္တာ၊ နောက်ပြီး စောစောက မသန္တာမေးတဲ့ သူ့စာတိစာစိမြစ် အတိတ်အကြောင်းတွေပါ တစ်ခါတည်း ပြောပြပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်”

“ကျွန်မ အားလုံးသိချင်တာပါ ဆရာ”

“လွမ်းဝေကတော့ သူ့နောက်ကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောစေချင်ဘူး၊ နောက်ကြောင်းက ကောင်းမှမကောင်းခဲ့တာကိုး၊ သူ့အနေနဲ့ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်ပဲ ထားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ လျှို့ဝှက်စေချင်တာက အဖုံးပွင့်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးပါ၊ သူ့ဖတ်ဝန်းကျင်၊ သူနဲ့ရင်းနှီးသူ အားလုံး သိထားကြတာပဲ၊ ဒီတော့ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မသန္တာကို ကျွန်တော် ပြောသင့်ပါတယ်”

“အမှန်ပဲ၊ သန္တာ စိတ်ဝင်စားပါတယ် ဆရာ”

ဆရာကိုကျော်သူက ဆေးဆုံထဲမှ ပြာများကို လက်ဝါးပေါ် ပုတ်ထုတ်ကာ လက်ဝါးထဲကျလာသော ဆေးပြာများကို ကားပြတင်းမှ အပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်သေးသည်။

“ဒီကောင် လွမ်းဝေက ဟိုက်စကူး ကျောင်းသားဘဝက တည်းက ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး စတဲ့ စာပေဘက်မှာ

ဝါသနာပါတယ်။ စာလည်း သိပ်ဖတ်တယ်။ လေ့လာတယ်။ ကြိုးစားတယ်။ ဇွဲရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ သူ့ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ကဗျာလေးတွေဟာ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံမှာ ပါစပြုနေပြီ။ မဟာဝိဇ္ဇာအောင်ပြီး ကျူးတာဘဝမှာ သူဟာဝတ္ထုလုံးချင်းလောကထဲ ဝင်တယ်။ ပါရမီလို ဆိုရမလားပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင် သိပ်တော်တယ်လို့ ချီးကျူးရမလားပဲ မသန္တာ၊ ဝတ္ထုလုံးချင်း သုံးအုပ်ထွက်ပြီးတာနဲ့ ဒီကောင့်ကလောင်ဟာ တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ထိုးတက်လာတယ်လေ။

“သူ့ကလောင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ ဆရာ၊ သူရေးတဲ့လိုင်းကကော”

“လေးနက်တဲ့ မေတ္တာဘွဲ့တွေကို ရေးတယ်လေ၊ သူ့ကလောင်နာမည်က မောင်ကြေးမုံတဲ့”

“ဟယ် ...”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သန္တာ၊ မောင်ကြေးမုံ ဆိုတာနဲ့ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဘာလဲ ... မသန္တာလည်း တော်တော်များများ မိန်းကလေးပရိသတ်လို မောင်ကြေးမုံ ဝတ္ထုတွေကို အသည်းစွဲတစ်ယောက်လား”

“ဟင့်အင်း ... မောင်ကြေးမုံရဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ ဝတ္ထုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မှတ်မှတ်ရရ ဖတ်ဖူးတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကြေးမုံဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ကိုတော့ ကျွန်မ နားရည်ဝအောင် ကြားနေရတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အစ်မ မဥဗ္ဗာဆိုရင် မောင်ကြေးမုံဝတ္ထုကို အသည်းစွဲလေ၊ မောင်

ကြေးမုံ ထွက်သမျှဝတ္ထုတွေကိုဝယ်ပြီး သူ့အိမ်ကစာကြည့်ခန်း မှန်စီရိတ်မှာ တရိုတသေ သိမ်းထားတဲ့အထိပဲ။ မမဥဗ္ဗာရဲ့ ပါးစပ်ကလည်း မောင်ကြေးမုံ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ တဖွဖွပြောသံ ကျွန်မ ခဏခဏကြားနေရပြီး စိတ်ထဲမှတ်မှတ်ရရ ရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောပါဆရာ”

“ဆက်ပြောရရင် သူ လက်ထောက်ကထိကရာထူး တက်တယ်၊ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းအောင်မြင်တယ်၊ ဒီကောင် အရမ်းစန်းထတယ်၊ အင်း ... မေတ္တာသရုပ်ဖော်အချစ်လိုင်းဆိုတာက များသောအားဖြင့် အမျိုးသမီးပရိသတ်က နှစ်သက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ ဒီကောင်က လူပျို၊ တက္ကသိုလ်က ဆရာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က ဖြည့်စွက်ထားပြန်တော့ ဒီကောင့်ကို မိတ်ဆက်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ သောက်သောက်လဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ချစ်သူခိုင်းခိုင်းလည် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအထဲမှာ အနီးကပ်ဆုံးနဲ့ အလွယ်ဆုံးမိတ်ဆက်နိုင်တာက မန်းတက္ကသိုလ် အချောအလှ ကျောင်းသူတွေလေ၊ ဒါပေမဲ့ လွမ်းဝေ စောင့်ထိန်းပါတယ်၊ ဒီကောင့်နဂိုဗီဇကိုကလည်း မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် အလွန်စောင့်စည်းတတ်ပါတယ်”

“သူ့မိဘတွေကကော ဆရာ”

“အဲ ... ဟုတ်ပါ၊ အဲဒါပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဒီကောင်က တောင်ငူဇာတိ၊ သူ့မိဘတွေက အထည်ကြီးပျက်တွေ့ဆိုပါတော့၊ ဒီကောင့် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တွေက မင်းရိုးမင်းနွယ်

ဆိုလားပဲ။ လွမ်းဝေကတော့ အဲဒီ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ ဘာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူတဲ့သဘော မရှိတူး။ တောင်ငူ မက္ကမာလမ်းထဲမှာ သူတို့ခြံဝင်းနဲ့ပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှိတယ်။ သူ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ သူ့အဖေဆုံးသွားတယ်”

သန္တာသည် ဖျတ်ခနဲ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ ပေးထားခဲ့သော လက်စွပ်လေးကို သတိရမိသည်။ လက်စွပ်ကို သေချာကြည့်ကတည်းက ယနေ့ခေတ် လက်ရာမဟုတ်မှန်း သိသာသည်။ ပတ္တမြားနှင့် စိန်မှာလည်း တကယ့်တွင်းထွက်ပတ္တမြားအစစ်နှင့် ရှေးခေတ် လက်ရွေးစဉ်စိန်တွေ ဖြစ်ရပေမည်။ ယခု အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က မင်းမျိုးဆက်တွေဟူသော စကားနှင့် ရှေးလက်စွပ်သည် ဆက်စပ်နေပါ၏။

“လွမ်းဝေက တစ်ဦးတည်းသောသားလေ၊ တစ်ခါ သူ ဘီအေအောင်တဲ့နှစ်မှာ သူ့အဖေ ဆုံးပြန်တယ်။ သူ့အဖေ ဆုံးပြီးတဲ့ လေးနှစ်လောက်အတွင်းမှာ သူ့အမေရောဂါကုတာနဲ့၊ သူ ကျောင်းနေတာနဲ့ ထိုင်စားသက်သက်ဆိုတော့ သူ့အမေ ဆုံးသွားစဉ်အချိန်မှာ သိပ်ပြီး အထုပ်အထည်ကျွန်ခဲ့ပုံ မရတူး။ ကျန်ခဲ့သလောက်နဲ့ မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်၊ ကျူတာလုပ်ရင်း နောက်ဆုံး ဝတ္ထုတွေ အောင်မြင်မှ ဒီကောင် ပြန်ထောလာတယ်။ အခုဆိုရင် သူ့လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဝေသူက သုံးသောင်းခွဲနဲ့ လေးသောင်းချော်ကြားမှာ ပေးတယ်”

“သော် ... ဒါကြောင့်ကိုး”

ဟု သန္တာ မှတ်ချက်ပြုရပြန်သည်။ သန္တာ ပေးခဲ့သော ငွေငါးသောင်းသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအဖို့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်စာပင်မရှိ။ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေက ဒါကြောင့် “ကျွန်တော် ငွေမဝတ်ပါ”ဟု ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“လွမ်းဝေဟာ သူ့သိက္ခာကို အင်မတန် ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းတဲ့ကြားကပဲ မန်းတက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာတန်း မြန်မာစာအမိက တတိယနှစ်တက်နေတဲ့ တရုတ်ကပြားမလေး မသန္တာနဲ့ မေတ္တာရှိသွားတယ်။ ဒါလည်း ကောင်မလေးက လွမ်းဝေကို ကြည့်ညိုလွန်း၊ ခင်မင်လွန်းရာက အတင်းဝင်ကပ်လို့ ဒီကောင် ဈာန်လျောသွားတာပါ”

ကိုကျော်သူက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ဆေးတံကို ခါးမှာပြန်ထိုးထားပြီး ဆေးဘူးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။

“ကျွန်တော် ကလပ်(စ်)ပြန်ဝင်ဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ တိုတိုပဲ ပြောကြစို့၊ တရုတ်ကပြားမလေး မသန္တာ ကလည်း အခု ဒေါက်တာမသန္တာလိုပဲ တော်တော်လှတယ်”

မသန္တာက ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“သူ့မိဘက စီးပွားရေးသမား၊ သက်သက်ဆိုတော့ တော်တော်လည်း ချမ်းသာတယ်။ သူတို့သမီးကို လွမ်းဝေလိုကောင်နဲ့ ဘယ်သဘောတူမှာလဲ၊ သူတို့ပေးစားချင်တာက သူတို့လိုပဲ စီးပွားရှာကောင်းပြီး ချမ်းသာတဲ့ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ ပေးစားချင်နေတာ၊ သူတို့သမီး သန္တာကို တက္ကသိုလ်မှာထားတာဟာ ဂုဏ်ရှိအောင်ထားတဲ့သဘောပဲ၊ လွမ်းဝေရဲ့

ပညာအရည်အချင်းနဲ့ အနုပညာကို သန္တာ တစ်ယောက်ကသာ တန်ဖိုးထားတာ၊ လေးစားတာ၊ သူ့မိဘအမြင်နဲ့ ကျတော့ တစ်လ ငါးရာခြောက်ရာသာ ဝင်ငွေရှိတဲ့ လွမ်းဝေဟာ အရာသွင်းစရာ၊ မက်စရာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ လွမ်းဝေနဲ့ ဖြစ်နေမှန်း သတင်းကြားတာနဲ့ ကောင်မလေးကို သူတို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ တရုတ်သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်တော့တာပဲ”

“အဲဒီ မသန္တာက မိဘစီစဉ်တာကို လက်ခံလိုက်သလား ဆရာ”

“အင်း ... လက်ခံလိုက်တယ်လေ”

ဆရာကိုကျော်သူ နာရီကြည့်ပြန်သည်။ ကလပ်(စ်)

ကို အချိန်မီ ဝင်နိုင်ရန် စိတ်စောနေဟန်တူပါ၏။

“ဒီလိုလုပ်စို့ မသန္တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်စို့လား၊ ကားမောင်းရင်း ကျွန်တော် ဆက်ပြောသွားမယ်၊ ကလပ်(စ်)ဝင်ဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ကလပ်(စ်)မှာ တပည့်တွေက နေရာယူထားပြီး ဆရာကို တမျှော်မျှော် စောင့်ရတာမျိုး ကျွန်တော် မလိုလားဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မသန္တာက ကားကိုချက်ချင်းစက်နှိုး၊ နောက်ပြန်ကွေ့

ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“လွမ်းဝေအဖို့ သူ့တစ်သက်မှာ အဲဒီ မသန္တာတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ဖူးတဲ့ကောင်ပဲ၊ အဲ ... တစ်နေ့မှာ ဒီကောင်ကလပ်(စ်)အားပြီး ရုံးခန်းပြန်ထိုင်တဲ့အချိန် မသန္တာက

သူ့ရုံးခန်းစားပွဲမှာ သွားတွေ့တယ်၊ မိဘစကား မပယ်ရှားနိုင်တာမို့ မိဘသဘောတူသူကိုပဲ လက်ထပ်တော့မယ့် အကြောင်းပြောတယ်၊ ဒီမှာတင် ဒီကောင် ဘာမှအဆင်အခြင်မရှိတော့အောင်မွန်ပြီး မသန္တာကို စားပွဲပေါ်မှာအသင့်ရှိနေတဲ့ စက္ကူဖောက်တဲ့ ဓားဦးချွန်လေးနဲ့ သုံးချက်ဆင့်ထိုးပစ်လိုက်တယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်၊ မသန္တာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားသလား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ စက္ကူဖြတ်တဲ့ဓားဆိုတာ ပြတ်တော့ပြတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေးသေးလေးပဲ၊ ဆေးရုံတောင်မသွားဘဲ သူတို့ဆရာဝန်နဲ့ပဲ ချုပ်တယ်၊ ကုသတယ်”

“အဲမှမဖြစ်ဘူးလား ဆရာ”

“မသန္တာတို့ဘက်က အမှုမလုပ်ဘူး၊ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ရင် လက်ထပ်တော့မယ့် မသန္တာပဲ နာမည်ပျက်မယ် မဟုတ်လား၊ တက္ကသိုလ်မှာတောင် နီးစပ်တဲ့အသိုက်အဝန်းကပဲ သိလိုက်တယ်၊ မန်းတက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးတောင် ပျံ့ပျံ့နှံ့နှံ့ မသိလိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က သူ့ဟာသူပဲ၊ လက်ထောက်ကထိ ရာထူးက နုတ်ထွက်စာတင်တယ်၊ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က သူ့ကို နုတ်ထွက်ခွင့်ပေးတယ် မပေးဘူး ဆိုတာတောင် မစောင့်တော့ဘဲ၊ ဒီကောင် မန်းတက္ကသိုလ်က တစ်ချိုးတည်း လစ်သွားတယ်၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီကောင် ဂျစ်ကားတစ်စီး၊ အိပ်ရာတစ်လိပ်၊ သေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ လွင့်ချင်ရာလွင့်နေတာပဲ မသန္တာ၊ အခု

လည်း အမှုန်တော့ ကျွန်တော့်ဆီကို ဒီကောင်လာဖို့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိဘူး”

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၏ ရုံးအဆောက်အဦရှေ့သို့ မသန္တာကားရပ်လေပြီ။ ဆရာကိုကျော်သူက ကားတံခါးဖွင့်သော်လည်း မဆင်းသေးဘဲ စကားကို ဆုံးအောင်ဆက်ပြောသည်။

“သူ သွားဖို့ ရည်ရွယ်တာက ညောင်လေးပင်က ကိုသော်ဆိုတဲ့လူဆီကို သွားဖို့ထွက်လာတာ၊ အဲ... ပြူးမှာ မသန္တာနဲ့ တွေ့ပြီး အကူအညီတောင်းတာကို သူ လက်ခံပြီး ရန်ကုန်ထိ ရောက်လာတာပဲ၊ လမ်းမှာ မသန္တာ သံသယကင်းအောင် ငွေရှစ်ရာပေးလို့ပဲ လိုက်ပို့တဲ့ဟန် ဆောင်လာတာတဲ့လေ”

မသန္တာမှာ ဦးခေါင်းညိတ်မိပြန်သည်။ ဆရာကိုကျော်သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလေပြီ။

“ဪ... ဆရာ၊ ကိုလွမ်းဝေ အဲဒီလို စိတ်လေပြီး သွားချင်ရာသွားနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆရာ”

ဆရာ ကိုကျော်သူ တစ်ခဏ ဦးခေါင်းမော့ စဉ်းစားရသေးသည်။

“အင်း... ရှိရော... ရှစ်လ ကိုးလလောက် ရှိရောပေါ့၊ ဪ... ကျွန်တော် တစ်ခုသတိရတယ်၊ လွမ်းဝေနဲ့တရုတ်ကပြားမလေး မသန္တာ အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်ရင် ဒီကောင် လေလေလွင့်လွင့် ကြားကပဲ သူ့ခံစားချက်တွေကို ရေးထုတ်တဲ့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် ထွက်လာတယ်၊ ပထမအုပ်က ‘ဝေးရာသို့ ပြေးပါလေတော့’၊ ဒုတိယအုပ်က

‘ရွက်ဝါကြွ လေရွေးရွေး’တဲ့၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်တိုင်းမှာ ဒီကောင်စာအုပ်တွေရှိတယ်၊ ငှားဖတ်ကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ သိပ်ဖတ်ချင်ပါတယ်”

ဆရာကိုကျော်သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ မသန္တာကို နှုတ်ဆက်သည်။

နှုတ်ဆက်ရင်းပင် ဆရာကိုကျော်သူက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောလိုက်သေးသည်။

“လွမ်းဝေက မသန္တာကို မေတ္တာရှိနေပြီ ဆိုတာ ရင်ဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ မသန္တာကလည်း ဒီကောင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ခိုင်ဟာ လွမ်းဝေနဲ့ မသန္တာကို ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း လုပ်ပါရစေလား မသန္တာ”

မသန္တာက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ဆရာကိုကျော်သူကို ပြုံးပြလိုက်ပေသည်။

ယနေ့ည မိုးတွေလေတွေ သည်းကြီးမဲကြီး နိုင်လှသည်။

ဆေးရုံကြီးခြံစည်းရိုးတွင် ရှိနေကြသော ကုက္ကိုပင်တွေ ဗာဒံပင်တွေ ယိမ်းထိုးကာ သစ်ကိုင်းများပွတ်သံ၊ သစ်ရွက်များရိုက်ခတ်သံတို့ပင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံ ထွက်နေသည်။

မသန္တာသည် ယနေ့ ညဂျူတီ။

လူနာဆောင်ထိပ်ရှိ ဆရာဝန်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ မိုးအေးအေးနှင့် စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေသည်။

မောင်ကြေးမုံရေးသော စာအုပ်ဖြစ်ပါ၏။

“ဝေးရာသို့ပြေးပါလေတော့”တဲ့။

ဤစာအုပ်ကို မသန္တာ ကြိုးစားပမ်းစား အငှားဆိုင်တွေတွင် လိုက်ငှားရသည်။ စိတ်ဆိုင်မေးလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ငှားသွားတယ်၊ နောက်တစ်ဆိုင်မေးလည်း အဲသည်မောင်ကြေးမုံစာအုပ်တွေက ငှားသွားပြီး ဆိုင်ပေါ်ပြန်ရောက်ရင် နာရီဝက်ပဲ၊ နောက်လူ ငှားသွားပြန်ရောဆိုသည့် စကားများဖြင့် သုံးလေးဆိုင်အထိ ဆက်ငှားသော်လည်းမရ။

မသန္တာ စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် စာအုပ်အရောင်းဆိုင်တိုက်တွေတွင် သွားဝယ်သည်။

“ဟာ ... မောင်ကြေးမုံ စာအုပ်တွေက ထွက်ပြီးသုံးလေးရက်အတွင်း လက်ကျန်မရှိ ပြတ်သွားတာချည်းပဲ၊ ရောင်းစရာမရှိတော့ဘူးဗျာ”

ဟု ဆိုင်တိုင်းလိုလိုက ဆိုပြန်သည်။

နောက်ဆုံး မသန္တာမမျှာ မျက်မှန်းတန်းမိသော အငှားဆိုင်သို့ ကျသင့်သလောက် မိုက်ဆံပေးပါမည်။ စာအုပ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပါဟု မှာထားခဲ့ရသည်။

မမနွယ်ကိုလည်း ထပ်ဆင့် ပြောထားရပါသေး၏။ ယင်းစာအုပ်ဆိုင်က ဖုန်းဆက်ချိန် မိမိမရှိလျှင် မမနွယ် အမြန်ပြေးယူပေးထားပါဟူ၍။

ဒါတောင် မှာထားပြီး သုံးရက်ကြာမှ စာအုပ်ရပေတော့သည်။ နောက်တစ်အုပ်ဖြစ်သော “ရွက်ဝါကြွေ လေရူးရူး”က မရသေးကြောင်း ပြောသေးသည်။

မသန္တာသည် စာအုပ်ထဲတွင် နစ်မြောနေမိသည်။ စာရေးသူ မောင်ကြေးမုံသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေပါလားဆိုသည့် ဓာတ်ခံကြောင့်ရော၊ အစ်ကို ကိုလွမ်းမိ၏အဖြစ်အပျက်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သိထားနှင့်သောကြောင့်ရော စာရေးသူ၏ အရေးအသား ပီပြင်မှုကြောင့်ရော ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း စာရေးသူခံစားရသလို မသန္တာလိုက်ပြီးခံစားရသည်။

မမနွယ် မရောက်လာသေးသောကြောင့်လည်း သန္တာမှာ စာဖတ်ရ လွတ်လပ်နေသည်။

မမခိုင်လည်း ယနေ့ည သန္တာနှင့်အတူ ညဂျူတီ
ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ည(၈)နာရီပွဲ ရပ်ရှင်ကို အဆက်ကြီး ဆရာ
ကိုကျော်သူနှင့်အတူ ကြည့်မည်။ ရပ်ရှင်ပြီးမှ ဂျူတီဝင်မည်ဟု
သန္တာအား ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။

ဝင်းခန့် လက်သွားအောင် လှုပ်ပြက်ပြီး တဝန်း
ဝန်း ဖုံးခြိမ်းသံကြောင့် စာအုပ်ဖတ်ရာမှ မသန္တာ ခေါင်းထောင်
ကြည့်သည်။ ဖုံးသံလေသံတွေကြောင့် လူနာတွေ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်လေသလား။ မသန္တာ လှမ်းပြီးကြည့်သည်။

အထိတ်တလန့် မဖြစ်ကြပါလေ။

သူနာပြုဆရာမလေး သုံးယောက်က ခြင်ထောင်
မထားဘဲသေးသော လူတွေကို ထောင်ပေးနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်
ရသည်။

မသန္တာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

မှန်ပြင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ပြုပြု
မွှေးအောင် ရွာချနေသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။

ဪ ... ဒီလို မိုးလေ သည်းသည်းညကြီးမှာပဲပေါ့၊
လူ့ခွစာကိုလူထွားကြီး အစ်ကိုလွမ်းဝေနှင့်အတူ ဂျစ်ကားဖြင့်
မသန္တာ လိုက်လာခဲ့သည်။

ကိုလူထွားကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မိုးအစိုခံကာ
ဂျစ်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့ဆွေတာအဖေမှ ဝဲသားဂျာကင်ကြီးထုတ်
ပေးသည်။ သူ့မျက်နှာပေးကြီးက စင်းမာသော်လည်း သူ့အသည်း
နှလုံးက ယုယကြင်နာတတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လှသည်။

သူ့ဂျာကင်ကိုဝတ်လိုက်တော့ ပထမဆုံး သူ့ကိုယ်နဲ့
ကို မသန္တာ ရှုမြှိုက်မိသည်။

မသန္တာ တစ်သက်တွင် ယောက်ျားဆို၍ ကျော(ချုံ)နှင့်
သာ ပထမဆုံး နီးနီးကပ်ကပ် နေဖူးသည်။

ကျော(ချုံ)နားရောက်လျှင် အကောင်းစားရေမွှေးနံ့ကို
သာ ရှုမြှိုက်ရတတ်သည်။ ကျော(ချုံ)သုံးသော ရေမွှေးထက် နှိုနှို
အမျိုးကောင်း အနံ့ကောင်း ရေမွှေးမျိုး မသန္တာတွင် တစ်ပုံကြီး
ရှိသည်။ ရေမွှေးနံ့မည်မျှကောင်းကောင်း မသန္တာအဖို့ မထူးဆန်း။

ဟော ... အစ်ကိုလွမ်းဝေရဲ့ ကိုယ်နံ့ကျတော့ တစ်
မျိုးလေ။

ပရတ်နဲ့နှင့် အစ်ကိုလွမ်းဝေ၏ ကိုယ်နံ့သည် မသန္တာ
အဖို့ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်စေခဲ့မှာအမှန်။

သို့သော် ... ထိုစဉ်က အမှတ်မထင်သာ။

ယခု စေ့စေ့တွေးကြည့်မှ ယင်းအနံ့လေးသည်
နာခေါင်းထဲပြန်ဝင်လာသလိုလို ရှိလာသေးသည်။

ဂျာကင်ကြီးကလည်း မသန္တာအဖို့ ပွမှပွ၊ စောင်
တစ်ထည်ခြုံလိုက်ရသလို နွေးထွေးသွားသည်။ နွေးထွေးသွားတော့
လည်း မသန္တာက မမူနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ငိုက်ရင်း သူ့အပေါ်မှိုကျ
သွားသည်။

“အိပ်လျော်သွားတဲ့လူမှာ ခံစားချက်ရယ်လို့ ဘယ်ရှိ
လေ့မျှ၊ နီးနေတဲ့သူမှာသာ ခံစားချက်ရှိတာပေါ့” ဟု ဆရာကိုကျော်
သူ ပြောခဲ့သည်ကို မသန္တာ ပြန်လည်အမှတ်ရပြန်သည်။

ဟုတ်ပါ။ အစ်ကိုကိုလွမ်းစေက နိုးနေတဲ့ လူပေပဲ။ သူ့အထိအတွေ့ကို ခံစားရပြီပေါ့။

“ဟယ် ... ငါ ဘာတွေ တွေးနေမိပြန်တာလဲ” ဟု မသန္တာသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ငေးနေတွေးနေရာမှ ဦးခေါင်းကို ပြန်လှည့်ကာ ဖတ်လက်စ မောင်ကြေးမုံ၏ ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ မြတ်စွာဘုရား ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ မိုးတွေရွာပြီး လေပြင်းကျတာကိုး၊ တို့များရဲ့ မသန္တာတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ဝတ္ထုဖတ်ဖူးဘူးတဲ့ ဒီညမှာ ဘာစိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဝတ္ထုဖတ်နေတာလဲဟရီ။”

မမခိုင် ပြန်လာပြီ။ လာသည်နှင့် ဝတ္ထုဖတ်နေသော မသန္တာကို မေးပေးဝါးဝါးအသံဖြင့် နောက်ပြောင်တော့သည်။

“မှန်းစမ်း ... ဘာဝတ္ထုလဲ”

“ကိုလွမ်းဝေရေးတဲ့ဝတ္ထုမို့ ဖတ်ကြည့်နေတာပါ မမခိုင်”

“ဪ ... ဪ”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်၏မျက်နှာသည် ပျော်စေပျက်စေမှ အတည်အတံ့သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ အကြောင်းမူကိုလွမ်းဝေသည် ကလောင်ရှင် မောင်ကြေးမုံဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်လည်း သိထားပြီးလေပြီ။

ဆရာကိုကျော်သူက မန်းတက္ကသိုလ်ဝယ် တရုတ်ကပြားမလေးနှင့် ကိုလွမ်းဝေ၏ ဇာတ်ကြောင်းတွေ ကိုလွမ်းဝေလေလွင့်နေရာမှ ပြူးတွင် ဒေါက်တာမသန္တာနှင့် တွေ့ဆုံ ရန်ကုန်အတူလာခဲ့ပုံတွေ။

လွမ်းဝေ၏ရင်ထဲတွင် ဒေါက်တာမသန္တာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ဖြင့် မေတ္တာပေါက်ဖွားလာပုံတွေ၊ လွမ်းဝေထွက်ခွာသွားမှ ဒေါက်တာမသန္တာက သူ့ဆီလာပြီး လွမ်းဝေအကြောင်း မေးမြန်းပုံတွေ၊ အားလုံး ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်အား ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်သည် တာဝန်အထူးကျပြီး အနီးရှိ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေသော သူနာပြုဆရာမလေး သုံးယောက်ဆီကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... တစ်ဆောင်လုံး လူနာတွေလည်းငြိမ်လို့၊ အိပ်လို့၊ နန်စီတို့၊ မေဝင်းဝါတို့၊ မြင့်မြင့်တို့ တစ်ချောင်ချောင်မှာ သွားပြီး အနားယူရင်း အိပ်ငိုက်ကြပါလားတဲ့၊ အရေးကြီးရင် ဆရာမတို့ကို ဒေါက်တာ လာခေါ်မယ်”

“နန်စီတို့အားလုံး အိပ်မငိုက်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် ပါးစပ်ပြဲသွားသည်။

တကယ်တော့ သန္တာနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောလို၍ အလိမ္မာနှင့် နှင်လွှတ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟွန်း ... တော်တော်မပါးတဲ့ ကောင်မလေးတွေပဲ၊ ဒီမှာ ဆရာဝန်အပျိုမနစ်ယောက် အတင်းပြောချင်လို့ဟေ့ ... ဒါကြောင့် ဆရာမတွေကို ခဏရှောင်နေကြပါလို့ ပြောတာကဲ ... မှတ်ကရော”

“အာ ... မမခိုင်ကလဲ၊ ဆရာမလေးတွေကို အားနာစရာ”

“အားမမှာပါနဲ့ဒေါက်တာ၊ နန်စီတို့၊ မေဝင်းဝါတို့၊ မြင့်မြင့်တို့က အဲဒီလို တည့်တည့်ကြီးပြောမှ ရိပ်မိတာ၊ လာဟော့ ... ကော်ရစ်တာထောင့် သွားပြီး လက်ဖက်သုပ်စားကြမယ်၊ ဒေါက်တာအဖျိုမနစ်ယောက် သူတို့ဘာသာ လင်ယူဖို့ ဆွေးနွေးပါစေ”

မသန္တာ ရယ်မိသည်။

မယဉ်ခိုင်က အရယ်သန်သူပီပီ ပို၍ ရယ်လိုက်

တော့သည်။

နန်စီသည် ကုလားကပြားမလေးဖြစ်သည်။

မြင့်မြင့်က ကရင်အမျိုးသမီးလေး။

မေဝင်းဝါက ဂျင်းဖောသူ။

သူမ၏ ဂျင်းဖောမှာမည်မှာ အခေါ်ရခက်လှသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ အသားအရေလေးတွေကလည်း ဝင်းဝင်းဝါဝါလေးမို့ သူမအား ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ကပင် မေဝင်းဝါဟု သူမအား စတင်ခေါ်သည်။ အားလုံးက လိုက်ခေါ်ရင်းဖြင့် မေဝင်းဝါ အမည်တွင်သွားသည်။ ဂျင်းဖောမလေးကလည်း မေဝင်းဝါအမည်ကို လွန်စွာနှစ်ခြိုက်ပါ၏။

သုံးယောက်စလုံး ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး ပရိယာယ်တွေ၊

ဟန်ပန်တွေ မရှိသူများဖြစ်ကြသည်။

သုံးဦးသား ရယ်ရယ်ပြီးပြီးနှင့် ထွက်သွားကြပေသည်။

“ကဲ ... ပြောတော့ သန္တာ”

“သန္တာ ဘာပြောရမှာလဲ မမခိုင်”

“ကိုလွမ်းဝေရဲ့အကြောင်းပေါ့၊ ဟောဒီ မောင်ကြေးမုံရဲ့ အကြောင်းပေါ့ သန္တာ၊ အေး ... မမခိုင်ကို ကိုကျော်သူ ပြောပြလို့ အားလုံးသိထားပြီးပြီ၊ နောက်ဆုံး ကိုလွမ်းဝေဟာ သန္တာကို ရင်ထဲက ချစ်မိလို့ပဲ ကိုကျော်ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ တိတ်တိတ်လေး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ကိုကျော်က ပြောတယ်”

“အို ... မမခိုင်ရယ်”

သန္တာ မျက်ရည်လည်လာသည်။ ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ခံစားနေရချိန် မမခိုင်က စီးလောင်ရာလေပင်၊ ငိုချင်တုန်းလက်တို့ စကားမျိုးပြောလာသည်မို့ သန္တာ မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်ဝရတော့သည်။

“သန္တာအနေနဲ့ မမခိုင်ကို အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်တယ်၊ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် ဖြစ်သင့်တယ် ဆိုရင်တော့ သန္တာရဲ့ရင်တွင်းခံစားချက်တွေ၊ ဖြစ်ရပ်အမှန်တွေကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်သင့်တယ်၊ ကိုကျော် ပြောပြသမျှအရ မမခိုင် ကောက်ချက်ချရရင်တော့ သန္တာရဲ့အသည်းနှလုံးက ကိုလွမ်းဝေအပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ် တန်ပြန်နေပြီလို့ ကောက်ချက်ချမိတယ်၊ မမခိုင်ရဲ့ကောက်ချက်ဟာ မှားရင်လည်း မှားမယ်ပေါ့လေ”

“မမှားပါဘူး မမခိုင်၊ မမှားပါဘူး၊ သန္တာ ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောပြမယ် မမခိုင်၊ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို စတွေ့တုန်းက တည်းက ကြည့်ညှိမိတယ်၊ လေးစားမိတယ်၊ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေဟာ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ ဝန်ကြည်ကိုးစား

အားကိုးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မမခိုင်လည်း မျက်မြင်မို့ ငြင်းနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး မမခိုင်”

“လုံးဝ မငြင်းဘူး သန္တာ၊ ကိုကျော်ရဲ့ ပြောပြချက်တွေအရ ဆိုရင် အမြင်ထက်တောင် အများကြီးပိုသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို စတွေ့တုန်းကရော၊ ဘုရားကိုးဆူမှာ ထပ်တွေ့တုန်းကရော သန္တာမှာ ချစ်တယ်၊ မေတ္တာရှိတယ် ဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ အဲဒီနောက် ဖြစ်ပျက်လာပုံက အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအပေါ်မှာ သန္တာလုံးဝ မတရားတော့ဘူး မမခိုင်၊ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေရဲ့ သဘောထားကြီးမားမှု၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် လိုက်လျောတတ်မှုတွေကို တွေးပြီး သန္တာဟာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို ခုတ်းလုပ်ဖို့ ကြံလည်း ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ လက်တွေ့လည်း လုပ်လိုက်မိတယ်”

“ဟဲ့ ... အဲဒါကျတော့ မမခိုင် ဘာမှမသိပါလား၊ ကိုကျော်ကလည်း အဲဒီ ခုတ်းလုပ်တာတွေဘာတွေ တစ်ခွန်းမှ မပြောပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမခိုင်၊ အဲဒီ ခုတ်းလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ဆရာကိုကျော်သူကိုယ်တိုင် မသိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စကိုသိတာ သန္တာရယ်၊ မမနွယ်ရယ်၊ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေရယ် သုံးဦးတည်းပါ။ အခု မမခိုင်ကို ခုတ်းလုပ်တဲ့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောပြပါမယ်၊ ပြောပြီးရင် မမခိုင်က သန္တာကို ဒီလောက် မိုက်လုံးကြီး ရလားလို့ ပါးရိုက်ပြီးဆုံးမလိုက်စမ်းပါ မမခိုင်”

သန္တာသည် ပြောရင်း ငိုချတော့သည်။ ငိုချလျက်ပင် အမွေကိစ္စအကြောင်း၊ တောင်ကြီး မမဥမ္မာဆီက သေဒဏ်သင့်သူကို လက်ထပ်သည့်ဝတ္ထုအကြောင်း၊ မမနွယ်က ကိုလွမ်းဝေကို လက်ထပ်ဖို့အကြောင်းတွေ ဆက်စပ်ပြီး ငွေငါးသောင်းပေးကာ သူမ ကြံစည်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံတွေကို ဖွင့်ပြောတော့သည်။

ပြီး ကိုလွမ်းဝေက ကိုကျော်သူ့ထံ ရေးထားသော စာ တိတ်တိတ်ယူလာပုံ၊ ခြံတံခါးစာတိုက်ပုံးတွင် ကိုလွမ်းဝေက ချက်လက်မှတ်ကျောတွင် စာရေးပြီး ပြန်ထည့်ထားပုံတွေကိုလည်း တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“အဲဒီမှာတင် သန္တာ သိပ်မှားသွားပြီ၊ သန္တာဟာ နိပါတ်တော်ထဲက ကိုယ့်ကို ဓေတနာ မေတ္တာထားတဲ့ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းရဲ့ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲတဲ့ ပုဏ္ဏားယုတ်ဖြစ်သွားပြီလို့ အရမ်းယူကျွေးမရဖြစ်ရတယ်၊ ယူကျွေးမရဖြစ်ရလေ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို သနားလေပဲ”

“အဲဒီတော့မှ ကိုလွမ်းဝေအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်သွားမိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား သန္တာ”

“ဘယ်ခန့်တော့မှာလဲ မမခိုင်ရယ်၊ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ဦးအပေါ်မှာ လေးစားတယ်၊ ကြည်ညိုတယ်၊ ကြင်နာသနားမိတယ် ဆိုတဲ့ ဓာတ်ခံရှိနေတဲ့အထဲ မယ် အဲဒီယောက်ျားသားက သူ့အတွက် ဘာအကျိုး သာ အမြတ်မှမယူဘဲ သူ့ဘဝအပျက်ခံပြီး ကိုယ့်ကိုကျင့်တယ်၊ ကိုယ်ကသာ သူ့အပေါ် သက်သက်မဲ့ကြီး ခုတ်းလုပ်အမြတ်

ထုတ်မိတယ်။ ဒီကြားထဲ သူက ကိုယ့်ကို မေတ္တာရှိနေတဲ့ အကြောင်း သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောတာမဟုတ်ဘဲ သွယ် သွယ်ဝိုက်ဝိုက် သိရပြန်တယ်ဆိုတော့ အဲဒီမိန်းမသားရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ဘာခံနိုင်တော့မှာလဲ မမခိုင်၊ မေတ္တာ တံခါးဟာ အရှိန်အဟုန်နဲ့ပဲ ပွင့်သွားရပြီပေါ့၊ သန္တာကို ပါးရိုက်လိုက်စမ်းပါ မမခိုင်၊ အတ္တဆန်လွန်းလို့ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်လွန်းလို့”

“သန္တာကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွယ်၊ အခု သန္တာလုပ်ခဲ့ တာတွေဟာ ဟူးမင်းဆိုင်ကော်လော်ကျီနဲ့ကြည့်ရင် အပြစ် မတင်ထိုက်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ အတ္တဆန်တတ်တာပဲ၊ ရာခိုင် နှုန်း တော်တော်များများ လူတွေဟာ ပထမ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကြည့်ကြစမြဲပဲ၊ ဒီအထဲမှာ မိန်းမသားတွေက ပိုပြီး အတ္တဆန်သေးတယ်၊ ကိုလွမ်းဝေလိုလူမျိုးတော့ လူအများ ထဲမှာ တော်တော်နည်းပါးတဲ့ အရေအတွက်ပါ၊ ကဲလေ ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ သန္တာရဲ့ပစ္စာက အဖြေထွက်နေ ပြီပဲဟာ၊ အဲဒီအဖြေအတိုင်း လုပ်ရုံပေါ့”

“ဘယ်လိုအဖြေလဲ မမခိုင်”
“ပထမတုန်းက ကိုလွမ်းဝေကို သန္တာ မချစ်မိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျိုးအတွက် ယာယီ လက်ထပ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်၊ အခုတော့ သန္တာရင်ထဲ နှလုံးထဲက ကိုလွမ်းဝေကို ချစ်နေပြီ ဟုတ်ရဲ့လား သန္တာ”
“သန္တာ ခင်ဗျားမီးဘူး မမခိုင်”

“ဒါဆို သူပြောထားတဲ့အတိုင်း သတင်းစာကနေပြီး ကိုလွမ်းဝေ အမြန်လာပါလို့ကြော်ငြာ၊ သူလာတာနဲ့ တောင် ကြီးက ဦးစိုးပိုင်ဆီသွားပြီး တကယ်လက်ထပ်လိုက်၊ တကယ်ညားလိုက်ပေါ့၊ ဒါဆို အမွေတွေလည်းရရော ကိုယ့် တကယ်ချစ်နဲ့လည်း ပေါင်းရရော၊ ဒီမယ် သန္တာ ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လောကကြီးမှာ သူချစ် ကိုယ်ချစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတာဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံး၊ စိတ် အကြည်နူးဆုံးပဲ သန္တာ”

သန္တာသည် တွေ့စေ့ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

“အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး မမခိုင်၊ ကျော(ချုံ)အပေါ်မှာ သန္တာက ပြောင်ပြောင်ကြီး သမ္မာဖောက်သလိုဖြစ်သွားပြီ”
“တစ်ခါထပ်မေးမယ်၊ သန္တာရင်ထဲနှလုံးထဲက ကိုလွမ်းဝေ ကို တကယ်ချစ်နေမိတာ သေချာပါတယ်နော်”

သန္တာ ခေါင်းညီတ်ပြန်သည်။
“သန္တာတစ်သက်မှာ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို ချစ်မိသလို ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး မမခိုင်၊ ဆေးကျောင်းသူဘဝကလည်း မမခိုင် သိသားနဲ့၊ စာတွေ ပီနေတယ်၊ စာမေးပွဲအကျမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တခြား ဘာအာရုံမှမထားခဲ့ဘူး၊ အင်းပေါ်လေ ... သန္တာရင်ထဲကကို ချစ်စိတ်မပေါ်ခဲ့သေးလို့ ချဉ်းကပ်လာသမျှကို ခေါင်းခါ ငြင်းနိုင်တာလည်းဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲ ... ကျော(ချုံ)ကို ပက်ခံ လိုက်တာက အမွေကိစ္စ အဓိကထားပြီး အချိန်လည်းကိုက်

တယ်၊ အခြေအနေအရ ကျော(ချုံ)လိုလူကို အိမ်ထောင်ဘက် ပြည့်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လက်ခံလိုက်တာ။ ဆရာ တို့ကျော်သူရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် ကျော(ချုံ)ကို နှလုံးသားနဲ့ လက်ခံတာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးနှောက်နဲ့ လက်ခံလိုက်တာပါ။ ဒါဆိုရင် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို သန္တာ ပြန်ချစ်မိတာ သေချာနေပြီနော် မမခိုင်”

“ဒါဆို ပြီးတာပဲ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ ဟစ်တလာက ကမ္ဘာသိ စာချုပ်ကိုပြုဆိုတဲ့ပြီး စစ်ကြေညာလိုက်တာ ကမ္ဘာ နိုင်ငံအားလုံး လက်တွေ့အမြင်ပဲ၊ ဟစ်တလာဘက်က ကြည့်ရင် သန္တာပြောသလိုပဲ အခြေအနေနဲ့ အချိန်ကာလကို ဟစ်တလာအနေနဲ့ သစ္စာဖောက်ရမယ်လေ၊ သန္တာအနေနဲ့ ကျော(ချုံ)နဲ့ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ စာချုပ် စာတမ်းပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကတိပေးခဲ့တာမဟုတ် ဘူး၊ နှုတ်ကတိလောက်လွန်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်အင်း ... သန္တာဘက်က ကတိပျက်တာမျိုး၊ သစ္စာမဲ့ တာမျိုးမဖြစ်ချင်ဘူး မမခိုင်၊ မမခိုင် စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျော(ချုံ)ဟာ အရပြန်လာရင် သမားတော်ကြီးဘွဲ့ ယူလာမှာ ပါ၊ သန္တာတို့ရဲ့ ဆေးလောက၊ ဆရာဝန်လောကမှာ သူဟာ အကျော်အဆော် နာမည်ကြီးလာမယ်လို့ပါ၊ သူ့မိဘကလည်း လူရှိသေရတဲ့ ရာထူးအဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါ၊ သူ ပြန် ရောက်လာလို့ သန္တာက ကိုလွမ်းဝေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးသား တွေ့ရရင် သူက ဆရာဝန်လောကကြီးတစ်လုံးမှာ သတင်း လွှင့်တော့မယ်၊ သန္တာ ကတိပျက်တယ်၊ သစ္စာဖောက်တယ်၊

“ငန်းငန်းတက် ယောက်ျားယူတယ် စတဲ့ စကားမျိုးတွေ ပြောလာရင် ဆရာဝန်လောကမှာ သန္တာမျက်နှာကို ဓားနဲ့ လှီးပစ်ဖို့ပဲရှိတော့မယ် မမခိုင်”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် ဇွတ်မပြောတော့ဘဲ သန္တာ တင်ပြချက်ကို အလေးအနက်ထားတော့သည်။ ပြီး ကတိသစ္စာ အင်မတန်တည်သူကို မတည်လေနဲ့ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောရ သည်မှာလည်း မိမိအတွက် သိပ်မကောင်းလှဟု မယဉ်ခိုင် တွေး မိပြန်သည်။

“အင်း ... သန္တာက အင်မတန်ရိုးပြိုး စိတ်ဓာတ်ပြင်းလှ သကိုး၊ ဒါဖြင့် သန္တာအနေနဲ့ ကိုလွမ်းဝေကို ယာယီဟန် ဆောင်လက်ထပ်တာလည်း မလုပ်ဘူးနော်”

“ဘယ်မှာလုပ်ရက်ပါတော့မလဲ မမခိုင်ရယ်၊ ဟိုတုန်းက မချစ်မိသေးလို့ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော စိတ်နဲ့ လုပ်တာပဲ၊ အခုလုပ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ကပဲ အနာတရဖြစ်အောင်လုပ်သလို ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

“ငါလည်း မှန်တာပဲ၊ ဒါဆို အမွေတွေ အဆုံးခံမလား သန္တာ”

“ခံမယ်၊ သန္တာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အမွေကို လုံးဝ သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပြီ”

“နမ္မောစရာကြီးဟယ်၊ အမွေတွေ ဆုံးပြီးမှ ကျော(ချုံ) ပြန် ရောက်လာတဲ့အခါ ကတိသစ္စာအတိုင်း ကျော(ချုံ)ကို သန္တာ က လက်ထပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ သန္တာရယ်၊ မမခိုင်မျက်စိလည်နေပြီ၊ ဒါဖြင့် သန္တာက ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ ဆုံးဖြတ်လိုက်လဲ သန္တာ”

သန္တာက မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်သည်။ စိတ်ကို တင်းမာလိုက်သလို ရင်လေးကော့လိုက်သည်။ သန္တာ၏အပျိုရည် ပြည့် ရင်ညွန့်လေးမှာ စိုစိုပိုပို မိုမိုဝန်းဝန်းလေးဖြင့် ကြည့်ကောင်း လှသည်။

“ကျွန်း(ချုံ)ပြန်ရောက်တဲ့အထိ သန္တာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ စောင့် မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာပဲ အမွေတွေလည်း ဆုံးသွားတဲ့ သန္တာ အသက်အစိတ်ပြည့်ချိန်ရောက်လာမယ်၊ သန္တာက အမွေ တွေ လက်မလွှတ်ခင် မမဥမ္မာဆီက ငွေသုံးသိန်းချေးမယ်၊ ဝတ်လုံ ဦးစိုးပိုင်ကို အသနားခံမယ်၊ သန္တာရဲ့ခြောက်မိုင်ခွဲ က အမွေဆိုင်တိုက်နဲ့ ခြံရယ်၊ အခုလက်ရှိ စီးနေတဲ့ ကား ရယ်ကို ဖေဖေ ဝယ်ယူစဉ်တုန်းကချေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး သန္တာကို ပြန်ရောင်းပါလို့၊ ဒီလောက်တော့ ဦးလေးဦးစိုးပိုင် က လိုက်လျောမှာပဲ၊ ဖေဖေဆန္ဒထဲမှာ အမွေဆက်ခံခွင့်ပစ္စည်း တွေကို တန်ဖိုးဖြတ်ပေးခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ ဦးလေးဦးစိုးပိုင် က ဖေဖေဆန္ဒနဲ့ကိုက်ညီရင် သန္တာအပေါ် ကရုဏာထားပြီး သွားပါ၊ ဒါဆို တော်ပြီ မမခိုင်၊ သန္တာအနေအထိုင် အခြေ မပျက်တော့ဘူး၊ သန္တာလခနဲ့ရော အပြင်ဆေးခန်းဖွင့်ရင် ရော သန္တာဝင်ငွေနဲ့ သန္တာထိန်းနိုင်ပြီ၊ အဲဒီနောက် ကျွန်း(ချုံ) ပြန်လာတဲ့အခါ သန္တာဟာ သူပြန်လာတဲ့အထိ ကတိတည် စွာ စောင့်ပါ့မယ်ဆိုတာ သူ့အမြင်ဖြစ်စေရမယ်၊ ပြီးမှ သန္တာက လက်ထပ်ဖို့ပေးထားတဲ့ ကတိကို ပြန်ရုပ်သိမ်း မယ်”

“ဟဲ့ သန္တာ၊ အာကသတ္တိပါလား”

“တကယ်ပြောတာ မမခိုင်၊ အမွေတွေလည်း ဆုံးပြီးပြီပါ၊ သန္တာ သူ့အပေါ်မှာ ကတိမပျက် အပျိုကဝနဲ့ စောင့်နေတာ သန္တာ ကတိတည်တယ်၊ တာဝန်ကျေနပ်စာယ်မဟုတ်လား မမခိုင်”

“သိပ်ကျေ၊ အရမ်းကျေပေါ့ သန္တာ၊ သတင်းတွေထဲမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတိအလင်း စေ့စပ်ကြောင်းစမ်းလို့ တိုင်း သိပြည်သိ ဖြစ်ပြီးမှတောင် ယောက်ျားလေးဘက်ကဖြစ် ဖြစ် မိန်းကလေးဘက်ကဖြစ်ဖြစ် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ကို ရုပ်သိမ်းနိုင်သေးတာပဲ သန္တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သန္တာ ကတိတည်တာကို ပြပြီးရင် ပြီးရောပဲ၊ ကျွန်း(ချုံ)ကို သန္တာလက်မထပ်ဘူး၊ နဂိုကတည်းက သန္တာ ချစ်လို့လက်ခံတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ မမခိုင်က ပြောပြတော့မယ်၊ ကျွန်း(ချုံ)အကြောင်းလေ”

“ပြောပါ မမခိုင်”

ဒေါက်တာ မယဉ်ခိုင်က မပြောသေးမီ သူနာပြု ဆရာမလေးတွေများ ပြန်ရောက်နေပြီလား၊ ရာစိုက်ကြည့်မိသေး သည်။ သမားတော်ကြီးဘွဲ့ ယူလာမည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ စကောင်းသတင်းကို လူမှုရေးအရ ဆေးလူများ မကြားစေချင်။ ကောင်းသည် မကောင်းသည်အပတ်အဝန်း၊ လူမှုရေးအရ စောင့်စည်း ရပေမည်။

ကောင်မလေးသုံးယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့။ ဘယ်ချောင်သွားကာ ဘာတွေ စားနေသလဲ မသိ။

တစ်လက်စတည်း ဒေါက်တာမယဉ်နိုင်သည် လူနာ ဆောင်တစ်ခုလုံးကို ဝေဝံ့ကြည့်ပြန်သည်။ လူနာတွေ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာပင် အိပ်မောကျနေပါ၏။ လူနာတစ်ဦး ရောဂါသည်းနေ စဉ် ဆရာပြုဆရာမလေးတွေလည်းမရှိ။ ဆရာဝန်ကလည်း မသိဆို သည်မျိုးမဖြစ်စေကောင်းပေ။ ယခုမူ လူနာအားလုံး ငြိမ်နေသည်မို့ စိတ်ချမ်းသာရပါ၏။

သန္တာဘက်သို့ မမခိုင် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ တိုးတိုး ပင်ဆက်ပြောပါ၏။

“ဆုရားတိုတူညီညီ မမခိုင်ပြောခဲ့တဲ့ အင်္ဂလန်သံရုံးပါတီပွဲ မှာ ကျုံးရဲ့ ခြေသလုံးကို ကုန်းနမ်းတဲ့ပညာတော်သင်ဟာ ကျော(ချ်)ဘဦးပဲ သန္တာ”

“ဪ ... ဪ ... ကျော(ချ်)တဲ့လား”

“ဒီလိုဖွင့်ရပြောတော့ ကျော(ချ်)ဘဦးရဲ့ သိက္ခာကျတာပေါ့ လေ။ ကျလည်းမတတ်နိုင်ဘူး။ ကျော(ချ်)ဘဦးက မမခိုင် ထက် ပိုပြီးစိန်ယာကျတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းတက်နေတုန်း ကလည်း အမူအကျင့်တွေကို မမခိုင်တို့မျက်စိနဲ့ မြင်တာ တွေလည်းရှိတယ်။ နားနဲ့ကြားတာတွေလည်းရှိတယ်။ အထူး သဖြင့် ကျော(ချ်)ဘဦးဟာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်ဘက်ကူးပြီး ပွေလေ့ရှိတယ်။ ငွေလည်းသုံးနိုင်တယ်။ ကိုယ်ကားကိုယ် မောင်းပြီး ကျောင်းတက်တယ်။ ရုပ်ကလည်းချောတယ်ဆို

တော့ ထိတဲ့ကျောင်းသူတွေလည်း တော်တော်ထိသွားစာထိ တဲ့။ မမခိုင် အပိုတွေပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ယုံပါတယ် မမခိုင်၊ တောင်ကြီးက မမဥဗ္ဗာကလည်း ဒီအတိုင်း ပြောဖူးပါတယ်”

“အင်းပေါ့ သန္တာ၊ မမခိုင်တို့ ရောက်ရှိနေတဲ့ နေရာနဲ့ သူ တစ်ပါးရဲ့မကောင်းသတင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်သိထား ထား တခြားလူကို အတင်းမပြောသင့်မှန်း မမခိုင် နားလည် ပါတယ်။ တကယ်လို့ သန္တာအနေနဲ့ ကျော(ချ်)ဘဦးကို ဘာပဲဖြစ်နေနေ ပြန်ရောက်လာရင် လက်ထပ်မှာပဲဆိုရင် လည်း မမခိုင် ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါဘူး။ အခုတော့ သူပြန်လာလည်း သန္တာက လက်မထပ်တော့ဘူး ဆိုလို့ ဖွင့်ပြောတာပါ။ မမခိုင်အနေနဲ့ကတော့ ရှေ့နေကောင်းတစ် ယောက်လိုပေါ့ကွယ်။ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ကိုယ့်အမှုသည် ဘက်က နိုင်စေချင်တဲ့စေတနာမျိုးပါ။ သန္တာကို တကယ်ပါ ညီမလေးလိုချစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ညီမဘက်ကပဲ နိုင်စေချင် တယ်။ ကောင်းစေချင်တယ်လေ”

“အို ... မမခိုင်ရယ်၊ သန္တာကလည်း မမခိုင်ကိုချစ်တာပဲ။ မမခိုင်ရဲ့စေတနာကိုလည်း သန္တာ ကျကျနန သဘောပေါက် ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် မမခိုင်ရယ်”

“ဒါဆို မမခိုင် မေးဦးမယ်၊ အမွေတွေလည်း အဆုံးမယ်။ ကျော(ချ်)ဘဦးကိုလည်း လက်မထပ်ဘူးဆိုရင် သန္တာရင်ထဲ ကချစ်နေတဲ့ ကိုလွမ်းဝေကို လက်ထပ်မှာလား”

မမခိုင်၏မေးခွန်းကြောင့် သန္တာသည် ငိုမဲ့မဲ့လေး
ဖုတ်ဖုတ် ငြိုးတုံ့တွဲလေးမျက်နှာသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

“ဒါကတော့ သန္တာက မိန်းမသားပါ မမခိုင်၊ မြင်းကမလုပ်
အဲဒါတော့ ခုံကမလုပ်ဘူး၊ ယုန်ကမတိုးဘဲဒါတော့ ပိုက်က
မတိုးဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ မျှီသိပ်ကျိတ်မှိတ်နေလိုက်မယ်၊
အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ လုပ်ပုံကြီးက တရားခွင်မှာ တရားခံ
ကိုမစစ်၊ တရားလိုကိုမစစ်၊ သက်သေကိုမစစ်ဘဲ သူ့ဟာ
သူ စီရင်ချက်ချသွားတဲ့ တရားသူကြီးနဲ့ ဘာထူးသေးလဲ၊
သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်မှန်တယ်ပဲထား လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမှ
မဟုတ်တာ၊ ပုံစံအဝင်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟဲ့ ... ဒါကတော့ သူ့ခမျာ စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်သွား
ရှာတာပါဟယ်၊ သူ့ဘက်ကြည့်ရင် သန္တာက သိပ်မြင့်ပြီး
သူ့ဘက်က နိမ့်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲပါဟယ် လုပ်
ထုံးလုပ်နည်းဟုတ်စေရမယ်၊ ပုံစံအဝင်အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်၊
မမခိုင်ရဲ့တပည့်ကြီး ဆရာကျော်ကတစ်ဆင့် သူ့ကို ရှာဖွေ
အကြောင်းကြားစေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သန္တာရှေ့မှာ ဒူးထောက်
ပြီး သန္တာမေတ္တာကို တောင်းခံစေရမယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...
မမခိုင် ပျော်လိုက်တာ”

ထိုစဉ်မှာပင် စုတ်စမြုပ်စ ပျောက်နေသော နန်စီ၊
မေဝင်းဝါနှင့် မြင့်မြင့်တို့ ဆရာမလေးသုံးယောက်သည် မိုးပေါ်က
ကျလာသလားထင်ရအောင် ရှေ့သို့ ဘွားခနဲ တန်းစီရောက်လာကြ
သည်။ သူတို့သုံးယောက်လုံး အမူအရာမှာလည်း ပျာယိုးပျာယာလေး
တွေရှိနေကြသည်။

မြန်မာစကား သိပ်မကျင်လည်သေးသော ကျင်းတော
လေး မေဝင်းဝါက သတင်းစကား ပြောကြားလိုက်ပါ၏။

“ဟေး ... ဒေါက်တာ၊ ပျော်မနေနဲ့တော့၊ ဟိုမှာ အင်မာ
ကျင်စိတဲ့၊ အင်ကွာရီမှာ ရောက်နေတယ်၊ လူနာက အမျိုးသမီး
လူနာတဲ့၊ အဲဒါ ဒေါက်တာနှစ်ယောက်လုံး မြန်မြန်လာပါ
တဲ့”

ညဂူတီတွင် အရေးပေါ်မလာလျှင် အလွန်အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်သည်။

အရေးပေါ်အင်မာဂျင်စီ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် ဆရာဝန်တွေ မစားသာ။ ပျာယာခတ် အလုပ်များတော့သည်။

အမှန်တော့ ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က လုပ်သက်အရ ဤအဆောင်တွင် အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ မသန္တာက လက်ထောက်သာဖြစ်ပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က တာဝန်ပေးသည့်အတိုင်း သန္တာက လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ အခြားလက်ထောက်ဆရာဝန်ဆိုလျှင် ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က တာဝန်ပိုင်းညွှန်ကြားချက် ပေးခိုင်းသည်။

မသန္တာနှင့်ကျတော့ သိပ်ချစ်သူများဖြစ်နေကြသည်။ လုပ်စရာရှိလျှင် နှစ်ယောက်ပူးတွဲဆောင်ရွက်သည်။

ယခုလည်း နှစ်ယောက်သား အင်မာဂျင်စီသို့ အတူဝင်ခဲ့ကြသည်။

အခန်းတွင်းအိပ်စင်တွင် လည်ပင်းအထိ ပိတ်ဖြူအုပ်ထားသော အမျိုးသမီးလူနာကို တွေ့ရသည်။ လူနာ အိပ်စင်ဘေး

တွင် အသားဖြူဖြူ ရုပ်သန့်သန့် လူရွယ်တစ်ဦးလည်း ရပ်နေသည်။ လူရွယ်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွှံ့ရွှံ့စိုနေပေသည်။

“လူနာမှာလည်း အဝတ်တွေ ရွှံ့စိုနေတယ် ဒေါက်တာ၊ နမိုးနီးယားဝင်သွားမှာစိုးလို့ အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ကာဗာအုပ်ပေးထားတယ်”

တာဝန်ကျဆရာမလေးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

လူနာမှာ လုံးဝ သတိလစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”ဟု ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က လူနာရှင်လူရွယ်ကို မေးလိုက်သည်။

“မိုးတွေသိပ်ရွာတော့ မော်တော်ကား ဘီးချော်ပြီး လမ်းဘေးထိုးကျသွားတယ်ဗျာ၊ အဲဒီမှာတင် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သန္တာ လွင့်ကျသွားတယ်”

“သန္တာ ဟုတ်လား၊ လူနာရဲ့နာမည်က သန္တာတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သန္တာက ကျွန်တော့်ဇနီးပါ။ မန္တလေးက ရန်ကုန်ကိုမောင်းလာရင်း ထောက်ကြံ့အဝင်မှာ ဖြစ်တာပါ။ သန္တာဟာ လွင့်ကျတာနဲ့ သတိမရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့တာပါ”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က ‘သန္တာ’ဆိုသည့် အမည်ကြောင့်ရော၊ မန္တလေးက လာသည်ဆိုခြင်းကြောင့်ရော ဒေါက်တာမသန္တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမသန္တာကလည်း ယင်းအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပင် မမခိုင်ကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ ... ရှင် အပြင်မှာထွက်စောင့်ပါ၊ ကျွန်မတို့ စမ်းသပ်မလို့”

“စမ်းသပ်တာကို ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေ၊ သန္တာအတွက် သိပ်စိတ်ပူလို့ပါ”

အမျိုးသားသည် တရုတ်သံဝံသသည်။ စမ်းသပ်ဟု ပြောရာတွင် ‘သပ်’ကို မပီဘဲ ‘သတ်’ဟု အသံထွက်နေသည်။ ကိုယ့်ဇနီးသည် သန္တာကိုလည်း ‘တန်တာ’ဟုထွက်သည်။ မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်များ၏ ပြောဆိုမှုကို နားရည်ဝနေသောကြောင့် ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ရော သန္တာပါ ‘သ’နှင့်‘တ’ မကွဲခြင်းကို နားလည်ပြီးသားဖြစ်ရသည်။

“မရဘူးရှင်၊ အမျိုးသမီး လူနာကို စမ်းသပ်တဲ့အခါ ဘယ်အမျိုးသားမှ အနားမှာ မရှိရဘူး”

“ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမပဲ ဒေါက်တာ”

“ရော ... ခက်ပါလား”ဟု ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ မျက်နှာထား တင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင့်မိန်းမကို ရှင့်အိမ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီး ထိုင်ကြည့်ချင်ကြည့်၊ ဒါ ဆေးရုံ၊ ဆေးရုံမှာ ဆေးရုံစည်းကမ်းကို လိုက်နာပါ၊ ကျွန်မ ထပ်ပြောမယ်၊ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးဆရာဝန်နှစ်ယောက် အမျိုးသမီးလူနာကို စမ်းမလို့၊ ဆေးရုံစည်းကမ်းအတိုင်း အမျိုးသားရှင် အပြင်ထွက်နေပါ၊ မထွက်ရင် အစောင့်တွေခေါ်ပြီး ရှင့်ကို ဆွဲထုတ်ပစ်မယ် ဒါပဲ”

မကျေနပ်သော မျက်နှာနှင့်ပင် ကိုရွှေတရုတ်လူရွယ်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်ကာ မင်းတုပ်ထိုးထားလိုက်သည်။

“သူ့ မိန်းမအတွက် သိပ်စိတ်ပူရှာနေတယ်ထင်ပါရဲ့ မမခိုင်ရယ်”

“ဟဲ့ ... ပူတာတော့ပူပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နားလည်မှုတော့ရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ပြောရဆိုရ တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့လူ၊ ဒီလိုလူကျတော့ ဒီလိုပဲ ကြမ်းကြမ်းပြောရတယ် သန္တာရေ၊ လျှော့ပြောရင် ပတ်ကျိခွဲခြားပြီး ခွတ်ကပ်နေမယ့်လူမျိုး”

ထို့နောက်တော့ ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ကပင် ဦးဆောင်စမ်းသပ်သည်။

လူနာ၏ချိုစောင်းတွင် ဆီးဖြူသီးခန့် ဖူးယောင်နေသည်။ ကွဲတော့ မကွဲသွား။ ထိုဦးခေါင်းထိခိုက်မှုကြောင့် သတိလစ်နေပုံရသည်။ မိန်းကလေးက အသည်းငယ်တတ်သည်ထင်ပါ။ ရှော့(မ်)ဖြစ်ပြီး သတိလစ်မေ့ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကို စမ်းသပ်ရန် ပိတ်ဖြူအုပ် ဆီးစပ်အထိ ခွာချလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း သန္တာ”

“သန္တာမြင်ပါတယ် မမခိုင်”

လူနာအမျိုးသမီး၏ ဖြူဆွတ်ဝင်းမွတ်နေသော ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာသုံးခု၏ အမာရွတ်နီနီလေးသုံးခုကို ကြည့်ရသည်။

အမျိုးသမီးက တစ်ကိုယ်လုံး အသားဖြူဝင်းပြီး နှုတ်ရောင်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော တော်တော်လှပါ၏။

“ဒါဆို သေချာတာပေါ့နော် သန္တာ၊ ကိုလွမ်းဝေကြီးကို ခြေစုံကန်သွားတဲ့ မန္တလေးကံ တရုတ်ကပြားမလေး မသန္တာ မှန်းလေ”

ဒေါက်တာမသန္တာက ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နားကြပ်ထောက်စမ်းသပ်ခြင်းကို ဒေါက်တာမသန္တာကပင် ကျင်လည်စွာ လုပ်ဆောင်သွားပေသည်။

အဆုတ် အသည်းနှလုံး ကျောက်ကပ် အားလုံး ကောင်းမွန်ပကတိ ရှိနေသည်ကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်။

“နှလုံးခုန်နှုန်းလေး နည်းနည်းပိုမြန်နေတာကလွဲရင် အင်တာနယ်(လ်)အော်ဂင်တွေ အားလုံး ကောင်းတယ် မမခိုင်”

“ဒါဆို ရှော့(စ်)ဖြစ်သွားတာလောက်ပါ။ လိုလိုမယ်မယ် သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်စမ်း သန္တာ”

သန္တာက သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာဖြင့် ချိန်ကြည့်သည်။

“အပေါ်တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ အောက်ရှစ်ဆယ်ငါး ရှိတယ် မမခိုင်၊ အောက်သွေး နည်းနည်းများတယ် ထင်တယ်”

“အင်း ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကားပေါ်ကလွင့်ကျတုန်းက အထိတ်တလန့်ဖြစ်ခဲ့တာ ဒီလောက်တော့ သွေးပေါင်တက် နိုင်တယ်”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်က ပိတ်စကို လှပစွာ ဝန်းမှီခိုင်းစက်နေသော ရင်သားဖြူဝင်းဝင်းလှအောင်အထိ အုပ်ပေးလိုက်သည်။

“သန္တာအနေနဲ့ ဒီလူနာကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားမှာပဲနော်”

သန္တာက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံသည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ သန္တာပဲ ဒီလူနာကို တာဝန်ယူ၊ သတိပြန်ရတဲ့အထိ ဒီမှာပဲ သန္တာစောင့်ပေး၊ မမခိုင်က အဆောင်လူနာတွေဆီပြန်ပြီး တာဝန်ယူပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမခိုင်”

“မောင်ကြေးမုံရဲ့ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်ရင်း စောင့်ပေါ့ သန္တာ၊ အဲဒီစာအုပ်နဲ့ သန္တာရဲ့ တိုလီမိုလီ ဆွဲခြင်းလေး ဆရာမတစ်ယောက်ယောက်ကို ပို့ခိုင်းပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ ... မမခိုင် သွားမယ်”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် မင်းတုပ်ဖြုတ် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝတွင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ရေစိုအဝတ်နှင့် လူနာရှင်လူရွယ်နှင့် ပက်ပင်းကြီးတိုးနေပါ၏။

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဟွန်း ... သည်းကိုသည်းတယ်၊ ကဲ ... ရှင်မိန်းမ ဘာမှမဖြစ်ဘူး စိတ်ချ၊ လန့်ပြီးမနေတာ၊ တော်ကြာသတိပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ရှင် ဓဏဝင်ကြည့်ပြီး ပြန်တော့၊ ရှင်ရေစိုအဝတ်တွေလည်း အမြန်လဲ၊ တော်ကြာ မိန်းမက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရှင် အအေးမိဖျားပြီး ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ကို သူ လမ်းဖယ်ပေးသည်။

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ကိုတော့ သူလန့်သွားပုံရပါ၏။

ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် ထွက်သွားပြီးမှ သူ ဝင်လာသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာကို သူ ပြီးပြောင်း သူ ဇနီးဘေးတွင် ရင်သည်။ ဇနီး၏နဖူးကို လက်ဝါးအုပ်စမ်းသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာစောင့်နေလို့ မရဘူးလား ဒေါက်တာ”

“မရပါဘူး၊ ဒါ အမျိုးသမီးဆောင်ပါ”

“ဒါဖြင့် စပါယ်ရှယ်နာ(စ်)ငှားပြီး ထားခဲ့လို့ရမလား ဒေါက်တာ”

“စပါယ်ရှယ်နာ(စ်)ဆိုတာ အခုငှား အခုရတာမဟုတ်ဘူး၊ အဆောင်အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆရာဝန်က တစ်ဆင့် စီစဉ်ရတာ၊ အခုထွက်သွားတဲ့ဆရာဝန် ဒေါက်တာဒေါ်ယဉ်ခိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မနက်ကျမှ ငှားချင်လည်းငှားပေါ့”

“ဒါဆို ဒီညအတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ခုထိ သတိမရသေးဘူး၊ ကျွန်တော် စောင့်ပါရစေဆိုလည်း မစောင့်ရဘူး၊ စပါယ်ရှယ်နာ(စ်)ထားပေးပါဆိုတော့လည်း မနက်ကျမှတဲ့”

“ဒီမှာ ... ခုန ဆရာဝန်မကြီးက ကျွန်မကို အမိန့်ပေးသွားတယ်၊ ဒီလူနာ သတိရတဲ့အထိ ကျွန်မ ထိုင်စောင့်ပေးရမယ်တဲ့၊ ကဲ ... ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ရှင့်ဇနီးကို သတိရတဲ့အထိ စောင့်ပေးနေမှတော့ ရှင် ဘာပူစရာရှိလဲ၊ လူနာရှင်က ကိုယ့်လူနာကို စောင့်ချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ရှင်စောင့်တော့ကော ရှင်က ကုသမှုအပိုင်း ဘာတတ်လို့လဲ၊ နောက်ပြီး ဆရာဝန်မကြီး ရှင့်ကို ရှင်းပြသွားပြီမဟုတ်လား၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့၊ စိုးရိမ်စရာ ရှိတယ်ဆိုရင် ဘာယာကြော်ရောင်းတဲ့

ကုလားမဖြစ်ပါစေ ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန်ကုသတယ်၊ ကဲ ရှင်ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်မိန်းမကို စောင့်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ချပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်သည်။ ပြန်ဆွဲထုတ်ရာတွင် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးပါလာသည်။ ဘယ်လောက်မှန်းမသိနိုင်ပေ။ ယင်းငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ဒေါက်တာမသန္တာရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒေါက်တာအတွက်ပါ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဂရုစိုက်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

“ရှင့်ငွေကို ရှင်လက်နဲ့ ချက်ချင်းပြန်ကောက်ယူပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဟို ... ကျွန်တော့်ဇနီးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးပေါ့”

“ဘာ ... ဒါ ပြည်သူ့ဆေးရုံရှင်၊ ပြည်သူ့အားလုံးအတွက် အခမဲ့ကုသပေးတဲ့ ဆေးရုံ၊ နားလည်လား၊ ဆေးရုံမှာအဆင်သင့်မရှိတဲ့ ဆေးမျိုးဆိုရင်သာ လူနာရှင်ကို အပြင်ကဝယ်ပေးခိုင်းတာ၊ ဘာလဲ ... ရှင့်အကျင့်ကိုက နေရာတကာမှာ ငွေပေးတိုင်းရတယ်၊ ငွေနဲ့အနိုင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကျင့်လား၊ ရှင့်ငွေကို ချက်ချင်းပြန်ကောက်ယူ၊ မယူရင်”

ဒေါက်တာမသန္တာက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရဲစခန်းကို ကျွန်မဖုန်းဆက်ပြီး ပြည်သူ့ဆရာဝန်တစ်ဦး
ကို အတင်းလာဘ်ထိုးနေတယ်လို့ တိုင်လိုက်မယ်၊ ရှင်
အချုပ်ထံ ရောက်သွားချင်လား”

ဂန္ဓာလရာဇ်လူရွယ်သည် ကပျာကယာပင် သူ့ငွေ
စက္ကူတွေကို ပြန်ကောက်ယူပေသည်။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်
နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း ထွက်သွားပေတော့သည်။

ဒေါက်တာမသန္တာက လူရွယ်ဆင်းသက်သွားရာသို့
မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပြင်ပတွင် မိုးစဲစပြုလေပြီ။

လူရွယ်တက်ရောက်မောင်းနှင်သွားသော ကားလေး
မှာ ကာလတန်ကြေး သုံးသိန်းအောက်မယိုသော တိုယိုတာအမျိုး
အစား ဆလွန်းကား နို့နှစ်ရောင်ဖြစ်ပါ၏။ စလစ်ဖြစ်ပြီး လမ်း
ဘေးထိုးကျသွားသည် ဆိုသော်လည်း မော်တော်ကားတွင် အပျက်
အစီး ရှိဟန်မတူပေ။

ဒေါက်တာမသန္တာသည် မျက်စိပြန်လွှဲကာ အတွေး
ပေါက်ရပြန်သည်။

ယခုအမြင်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူရွယ်သည်
ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်မှာ သေချာသည်။ တရုတ်ကပြားမလေး
မသန္တာကို ကိုလွမ်းဝေလက်မှ ငွေနှင့်အနိုင်ယူသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဒါဆိုလျှင် ...

ကိုလွမ်းဝေ အပေါ်သို့ ထားရှိသော လူနာမသန္တာ၏
မေတ္တာသည် အဘယ်သို့နည်း။

ကိုလွမ်းဝေ အပေါ်တွင် ယခုအချိန်အထိ လူနာ
မသန္တာ မည်သို့သဘောထားသေးသနည်း။ ဒါကိုလည်း ယခုတစ်
ဆက်တည်း စူးစမ်းမည်ဟု ဒေါက်တာမသန္တာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဒီမှာ”

တံခါးဝမှ အသံကြားသဖြင့် ဒေါက်တာမသန္တာ
လှည့်ကြည့်သည်။

ဆရာမလေးနန်စီသည် မသန္တာ၏ဆွဲခြင်းနှင့် မောင်
ကြေးမုံဝတ္ထုစာအုပ် လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

မသန္တာက ယူလိုက်သည်။

နန်စီပြန်ထွက်သွားလေမှ မသန္တာသည် မောင်ကြေးမုံ
၏ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ဆွဲခြင်းထဲတွင် တိုလီမိုလီအပြင်
မိုးတွင်းမို့ ပိုမိုလိုလို ဆောင်ယူလာသော ထဘီအင်္ကျီများဆီ
မျက်စိရောက်သွားသည်။

လူနာ မသန္တာ သတိရလာလျှင် သူမ၏ထဘီအင်္ကျီ
များ ပေးဝတ်ထားမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးလိုက်သည်။

လူနာဘေးတွင် ကုလားထိုင် ရွှေချပြီး လူနာကို
စောင့်ရှင်း မသန္တာသည် မပြီးသေးသော မောင်ကြေးမုံ၏ဝတ္ထုကို
ဆက်ဖတ်သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် အကြာတွင် လူနာ၏လူးလွန်သံ
ကြားရသည်။

မသန္တာက စာအုပ်ကိုချကာ လူနာကို ထကြည့်သည်။

လူးလွန်သော်လည်း သတိမရသေး။ မျက်စိမဖွင့်

သေး။

ဒေါက်တာမသန္တာက အဖျားဝင်မဝင် စမ်းသပ်သည်။
လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကိုထောက်ခါ သွေးတိုးနှုန်းမှန်မမှန်
စစ်ဆေးသည်။

အားလုံးကောင်းနေပါ၏။

ဒေါက်တာမသန္တာက လူနာ မသန္တာ၏မျက်နှာလေး
ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

သိက္ခာကြီးလှပါသည် ဆိုသော စာရေးဆရာကြီး
မောင်ကြေးမုံတစ်ယောက် ဤတရုတ်ကပြားမလေး မသန္တာအပေါ်
တွင် ဈာန်လျော့မည် ဆိုကလည်း လျော့လောက်ပါပေ၏။

အသက်အားဖြင့် ဒေါက်တာမသန္တာထက် သုံးနှစ်
လောက်ပို၍ ငယ်ပေလိမ့်မည်။

ဖခင်တရုတ်သွေးပါသောကြောင့် အသားမှာ ဖြူဝင်း
နေသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါက်လေးသည် တရုတ်အမျိုးသမီး
မျက်နှာပေါက်မျိုး မဟုတ်ပါလေ။ မျက်ခုံးလေးထူပြီး မည်းနက်ခါ
သဘာဝအတိုင်း စင်ရော်တောင်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေသည်။ မျက်တောင်
မှာလည်း အတုတပ်ထားသလား ထင်ရအောင်ရှည်ပြီး အထက်
လန် ကော့ကော့လေးရှိနေသည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသဖြင့် မျက်
တောင်၏အလှ ပိုပြီးပေါ်လွင်သည်။

မျက်လုံးအလှမှု ပိတ်ထားသဖြင့် မမြင်သာသေး။

နာတံမှာ ယေဘုယျ တရုတ်အမျိုးသမီးများလိုမပြား။
မျက်လုံးနှစ်ခုကြား ချိုင့်ပြီးမှ မချွန်လွန်း မလုံးလွန်းဖြင့် အလွန်
ကြည့်ရှုတင့်တယ်သော နာခေါင်လေးဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းစုံကလည်း မထူမပါးဖြင့် နဂိုပန်းနုရောင်
လေး လျှမ်းနေသည်။

တော်တော်လှသော မိန်းကလေးပါပေ။

သူမ၏ဝမ်းဗိုက်မှ အမာရွတ်ရသောဒဏ်ရာ လုံးဝ
ပျောက်ကင်းမှ လက်ထပ်သည်ဆိုလျှင် သည်မိန်းမလှလေး လက်
ထပ်သည်မှာ ခြောက်လ ခုနစ်လဟု ခန့်မှန်းနိုင်မည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ခြောက်လ ခုနစ်လကြာမြင့်
သွားသည့်တိုင်အောင် သူမ၏ ရင်မှအစ တစ်ကိုယ်လုံး ခန္ဓာအဆစ်
အပိုင်းတို့သည် အပျိုစင်လေးလို တင်းတင်းမိုမို အချိုးကျလှပဆဲ
ရှိနေသေးသည်။

လူနာအချောအလှမလေး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
နေစဉ်မှာပင် အင့်ခနဲညည်းသံလေး ပဏာမပျိုးလာသည်။ မျက်ခွံ
လေး လှုပ်ရှားကာ မျက်စိဖွင့်ရန် အားယူနေသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာသည် စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း
မောင်ကြေးမုံ၏ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ လူနာမလေး၏
ပက်လက်ရင်ညွန့်ပေါ် စာအုပ်ကို တင်ထားလိုက်သည်။

ပြီး ဒေါက်တာမသန္တာက ခုတင်ခေါင်းရင်းသို့သွား
ကာ ပုန်းသလို နေလိုက်ရင်း လူနာမသန္တာကို အကဲခတ်ရန် ငြိမ်
သက်စွာ ရပ်နေလိုက်သည်။

ခုတင်တွင် ပက်လက်ရှိနေသူသည် ခြေရင်းနှင့်အေး
နှစ်ဖက်သို့ ဖြန့်ခနဲမြင်သည်။ ခေါင်းရင်ကို ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်။

လူနာ မသန္တာ မျက်လုံးဖွင့်လာလေပြီ။

ပထမတော့ သူမသည် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို ချက်ချင်း သတိရဟန်မတူသေးဘဲ ခုတင်၏ ဝဲယာခြေရင်းသို့ ဟိုကြည့်သည် ကြည့် ကြည့်သည်။

အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းတွေကို မြင်တွေ့ရပြီး ဆေးရုံမှန်း သူမ သိရှိသွားပုံရသည်။

မျက်လုံး ပြန်မှိတ်သွားသည်။

တစ်ခဏအတွင်း မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကာ ပက်လက် အနေအထား ကြာပြီမို့ ကျောပူဟန် တူရှာသည်။ လက်ဝဲဘက် သို့ စောင်းလိုက်စဉ်မှာပင် ရင်ညွန့်ပေါ်မှ မောင်ကြေးမုံ၏ ဝတ္ထု စာအုပ်လေး ဖုတ်ခနဲ သူမဘေးသို့ ကျသွားသည်။ ဒါကို သူမ ထားမိဟန်ဖြင့် လူနာ မသန္တာသည် စာအုပ်လေးကို လက်ဖြင့် စမ်းယူပြီး စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာလေး သွေးရောင်လွမ်းလာသည်။ ချက်ချင်း ပင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝလာသည်။ နှုတ်မှလည်း တိုးတိုးလေးရွတ် ဆိုသံကို ဂရုစိုက် နားစွင့်ထားသော ဒေါက်တာမသန္တာ ပီသစွာ ကြားရပါ၏။

“ဪ ... ဆရာရယ်၊ ကိုလွမ်းရယ်၊ ဘယ်တော့မှဆို ဆရာကိုလွမ်းဟာ မိသန့်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာရှိတတ်ပါလားကွယ်”

ရွတ်ဆိုရင်းပင် ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကို တယုတယ ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

သေချာပြီပေါ့၊ ဤလူနာမိန်းကလေးသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ၏ ချစ်သူဟောင်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်က တရုတ်ကပြာ မလေး။

ဤမိန်းမချောလေးသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအပေါ် တွင် နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ၊ တက္ကသိုလ်၏ လက်ထောက်ကထိက စသည့် ဝိသေသတွေကြောင့် အပျော်တမ်း ချစ်ခဲ့သည်မဟုတ်။

သူမလေးကိုယ်တိုင်က အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ အပေါ် တွင် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ပြီးမှ မလွဲသာမရှောင်သာ တရုတ်လူ ရွယ်ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ယခုထိ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို ဆရာဟု ခေါ်လိုက်၊ ကိုလွမ်းဟု ခေါ်လိုက် ရှိနေသေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ခဲ့စဉ်အခါ က ခေါ်သည့်အတိုင်း ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ ကလည်း သူမအား ချစ်စနိုး “မိသန့်”ဟု ခေါ်ခဲ့ပုံရသည်။ မိသန့် က အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေထက် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်ပေဦး မည်။

ဒေါက်တာမသန္တာသည် ခြေကိုဖွနင်းကာ လူနာ မသန္တာ၏ ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ သက်သာရဲ့လား ညီမ”

အသံကြားမှ လူနာမလေး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့် သည်။

ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူ ဝတ်ထားပြီး နားကျပ်လည်ပင်း ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဆရာဝန်မလေးမှန်း သူမ သိရသည်။

“ဪ ... ဒေါက်တာ၊ သန္တာ သက်သာသွားပါပြီ”

“အေးလေ ... ဒဏ်ရာက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ညီမ အကြောက်လွန်၊ အထိတ်လွန်ပြီး ချိုးစောင်းမှာ

လည်း ထိခိုက်သွားတာမျိုး ရှေး(ခ)ဖြစ်ပြီး အကြာကြီး သတိလစ်တာပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် ညီမ လူကောင်းဖြစ်သွားပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမသန္တာ တစ်ခုတော့ အံ့ဩရပါသေး၏။

လူနာမသန္တာသည် သတိရလာပြီဖြစ် ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ ခင်ပွန်းယောက်ျားဘယ်မှာလဲဟု ယခုထိ တစ်ခွန်းမှမမေးပေ။

“ဪ ... ညီမရင်ခွင်ထဲမှာ ကိုလွမ်းဝေရေးတဲ့ ဝတ္ထုစာ အုပ်ပါလား၊ ညီမက ကိုလွမ်းဝေရဲ့ ပရိသတ်ထင်တယ်”

“ဟင်း ... ဒေါက်တာက ဆရာကိုလွမ်း ... အဲ ... အဲ ... ဆရာဦးလွမ်းဝေနဲ့ သိနေလားဟင်”

မေးသံလေးမှာ အားတက်မာန်တက် ရှိနေပါ၏။

“အင်း ... ကိုလွမ်းဝေနဲ့ မမ သိကျွမ်းခင်မင်ကြပါတယ်၊ ဪ ... ဒါထက် ညီမရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ ညီမအတွက် တော်တော်စိတ်ပူနေတယ်၊ အမျိုးသမီးဆောင်မို့ မမတို့က သူ့ကို စောင့်ခွင့်မပေးနိုင်လို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်ရတယ်၊ သူ့ဆီကို ညီမ သတိရပြီ၊ နေကောင်းပြီဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ချင်ရင် မမဆက်ပေးမယ်၊ ညီမတို့ ရန်ကုန်မှာတည်းခိုတဲ့အိမ်မှာ ဖုန်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“သန္တာတို့တည်းခိုတဲ့အိမ် ဟုတ်လား၊ မမက ညီမတို့ရပ် ဝေးကလာမှန်းလည်း သိနေတာပဲနော်”

ဒေါက်တာမသန္တာက ခုတင်ဘေး ကုလားထိုင်တွင်

ထိုင်လိုက်သည်။

“ညီမရဲ့ ခင်ပွန်းက မန္တလေးကလာတဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောတယ်၊ ညီမနာမည်ဟာ သန္တာလို့လည်း ပြောတယ်၊ ညီမဝမ်းမိုက်မှာလည်း ဒဏ်ရာအမာရွတ်သုံးခုတွေ ရတယ်၊ ညီမသတိရလာလာချင်း မောင်ကြေးမုံရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို တွေ့တာနဲ့ မျက်ရည်လည်ပြီး ရွတ်ဆိုလိုက်တာလည်း မမ ကြားတယ်၊ ဒီတော့ ညီမဟာ မန္တလေးက မသန္တာလေး ပါလားလို့ သိရတယ်ပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆို မမသိသလောက် သန္တာကို အားလုံးပြောပြပါလား မမ၊ သန္တာ သိပ်နားထောင်ချင်လို့ပါ”

ဒေါက်တာမသန္တာကိုယ်တိုင်က ညီမဟုခေါ်ပြီး သူမ ကိုယ်ကို ‘မမ’ဟုဆိုသဖြင့် လူနာမလေးကလည်း လိုလိုလားလား ပင် ဒေါက်တာမသန္တာကို ‘မမ’ဟု တုံ့ပြန်ခေါ်ဝေါ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာက ကလေးငယ်ကို ပုံပြောသလို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောပြလိုက်သည်။

“တစ်ရံရောအခါကပေါ့ ညီမရယ်၊ မန်းတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ လက်ထောက်ကထိက ကိုလွမ်းဝေ ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သတဲ့၊ သူက ကလောင်အမည် မောင်ကြေးမုံနဲ့ မေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထုတွေလည်း ရေးတယ်၊ သူ့အရေးသားနဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေကို တော်တော်လူကြိုက်များပြီး တော်တော်ကျော်ကြားလာတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကြေးမုံ ကတော့ လူရိုးလူအေး လူတည်ကြီးအဖြစ် တော်တော်သိလို့ စောင့်စည်းတယ်ပေါ့ ညီမရယ်”

လူနာ မသန္တာသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေပေသည်။ နားထောင်ရင်းလည်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်ကလေးတွေ ပြန်မြင်လာဟန်တူသည်။ သူမ၏မျက်လုံးလေးများ အရောင်တောက်ခါ မျက်နှာလေး ပိုမိုဝင်းပလာသည်။

“ဪ ... ကြားဖြတ်ပြောရဦးမယ်၊ ညီမခင်ပွန်းဆီ ဖုန်းဆက်မလား၊ ဟောဒီမှာဖုန်း”

“နေပေစေ မမ၊ သူ့ဟာသူ မနက်ကျရင် လာမှာပါ။ အခုလို ညီမဖြစ်တာလည်း သူကားမောင်းကြမ်းလို့ ဖြစ်သွားတာ၊ ရန်ကုန်အဝင် သိပ်မိုးချုပ်မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်မောင်းတာလေ၊ ကဲ ... မမရဲ့ပုံလေးကို ဆက်ပြောပါ မမ”

ဒေါက်တာမသန္တာက ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်မိသည်။ ယခု လောလောဆယ် လူနာမလေးသည် ပြောလက်စပုံ ဝတ္ထုလောက်မျှ သူ့ယောက်ျားကို စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်သောကြောင့် ခေါင်းညိတ်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အနုပညာသမားတစ်ယောက် အောင်မြင်လာတယ်ဆိုရင် ပရိသတ်က ချစ်ခင်ကြတယ်၊ ရင်းနှီးချင်ကြတယ်ဆိုတာ အစဉ်အလာပဲပေါ့၊ မောင်ကြေးမုံကိုလည်း ပရိသတ်က ချစ်ကြတယ်၊ ရင်းနှီးချင်ကြတယ်ပေါ့ကွယ် ...

“အဲဒီပရိသတ်တွေထဲမှာ မန်းတက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံက တတိယနှစ် တက်နေတဲ့ မသန္တာဆိုတဲ့ ကျောင်းသူလေးကလည်း မောင်ကြေးမုံကို ဆရာသမားအသွင်နဲ့ လေးစားတယ်၊ ကြည်ညိုတယ်၊ စာရေးဆရာမောင်ကြေးမုံ

အနေနဲ့ချစ်တယ်၊ ဒီတော့ မောင်ကြေးမုံနဲ့ ရင်းနှီးမိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်လေ၊ မောင်ကြေးမုံကလည်း အနုပညာသမားဆိုတော့ ကိုယ့်ပရိသတ်ကို အစဉ်လေးစားရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မသန္တာရဲ့မိတ်ဆွေဖွဲ့မှုကို လက်ခံရှာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသန္တာလေးက သိပ်ချော သိပ်လှတယ်လေ၊ ဇွတ်လည်း ချဉ်းကပ်တယ်၊ မောင်ကြေးမုံကလည်း ဒီအချိန်ထိ ချစ်သူရယ်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မထားခဲ့ရှာဖူးဘူးတဲ့၊ အင်း ... ဆိုကြပါစို့ ညီမရယ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် ဖိုနဲ့မလည်း ဖြစ်တယ်၊ သွေးသားလည်း မတော်စပ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက်နေသူတွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း လွတ်လပ်တဲ့လူပျိုအပျို ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတော့ နိယာမအတိုင်း သဒ္ဓါလွန်ပြီး တဏှာကျန်တွေဖြစ်ပြီး သူချစ်ကိုယ်ချစ် ချစ်သွားကြတယ်လေ”

“မမရဲ့ပုံလေးထဲမှာ မခြေမငံ အပိုအလို အမှားအယွင်းများ ရှိနေသလား ညီမ”

“လုံးဝမရှိပါဘူး မမ၊ ဆက်ပြောပါနော်”

“ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွယ်၊ မောင်ကြေးမုံက သူတစ်ဦးချင်းအနေနဲ့သာ ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာ၊ သိက္ခာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်ကဆရာ ဆိုပေမယ့် မောင်ကြေးမုံက မိဘနှစ်ပါးမရှိဘဲ အထည်ကြီးပျက်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲ ... ကျောင်းသူမသန္တာလေးရဲ့မိဘကျတော့ ကျိကျိတက်ချမ်းသာတယ်၊ မိဘအစုံအလင်လည်း ရှိတယ် ...

“နောက်ဆုံးတော့ ရွှေမင်းသမီးနဲ့ စောင်းအိုလုလင် ဆင်းရဲသားဆံဆံလေး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ ... ရွှေမင်းသမီး နဲ့ စောင်းအိုလုလင် ဇာတ်မှာတော့ ရွှေမင်းသမီးလေးကိုယ် တိုင်က သူ့ချစ်သူ စောင်းအိုလုလင်နဲ့ ဝူပိတ်အသတ်ခံ အသေခံတယ်။ အခု မမ ပြောတဲ့ပုံမှာတော့ ရွှေမင်းသမီး ကိုယ်တိုင်က ဆင်းရဲသားလေးကို စွန့်ခွာပြီး မိဘသဘောတူ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူနဲ့ လက်ဆက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ပရိ သတ်အများစုလိုလားတဲ့ ဇာတ်သိမ်းမှာ ပေါင်းကြလေ သတည်း ဖြစ်မလာဘူးပေါ့ကွယ်”

“နေဦး မမ၊ မမပြောတဲ့ပုံလေးကို သန္တာ ဖြည့်စွက်စရာ ရှိနေတယ်”

လူနာမလေးသည် ဘာဆေးမှ မသောက်ရပါဘဲ လျက် ဒေါက်တာမသန္တာ ပြောပြသောဇာတ်လမ်းပုံလေးကပင် အစွမ်းထက် ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်သွားသည့်နယ် ပကတိနေကောင်း သောအသွင်ဖြင့် ထူထူထောင်ထောင် ထထိုင်လိုက်တော့သည်။

“အများအမြင်မှာရော၊ မန္တလေးတစ်မြို့လုံး အမြင်မှာရော သန္တာက ငွေမက်ပြီး ဆရာကိုလွမ်းဆက် သစ္စာဖောက်သွား တယ်လို့ မြင်ကြပါတယ် မမ၊ ဆရာကိုလွမ်းကို မေတ္တာ ထားကြတိုင်း သန္တာဟာ မိန်းမဆိုး မိန်းမကြမ်းကြီးကို ဖြစ်လို့၊ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင် သန္တာကို တွေ့ရင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြတယ်။ လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တာတောင် ပြောင်းပြောင်းကြီး မျက်နှာလွဲလျှောက်သွား ကြတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မန်းတက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး

အဖွဲ့က လူကြီးပိုင်းတချို့ကတောင် သန္တာကြောင့် သူတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတယ် လို့အထိ အပြောခံရပါတယ် မမ၊ နောက်ဆုံး သန္တာဟာ မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ လမ်းတောင်မထွက်ရဲတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် လည်း သန္တာတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ဖို့အတွက် စီစဉ်ဖို့ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတာပါ။ သန္တာအမျိုးသားက မန္တလေးမှာ စီးပွားရေးအောင်မြင်နေတော့ ရန်ကုန်ကိုမ ပြောင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သန္တာဆန္ဒကို သူ မငြင်းပယ် နိုင်ပါဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်မယ်၊ ညီမရဲ့အံ့မျိုးသားဟာ တခြားလူတွေ အပေါ်မှာတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ ညီမကို ချစ်ခင် တဲ့နေရာမှာတော့ မမတို့ ခဏတဖြုတ် မြင်လိုက်တာတောင် တော်တော်သည်းတဲ့လူလို့ ဆိုစရာဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါက တော့ ထားပါလေ၊ ညီမ ဖြည့်စွက်စရာရှိတာကိုပဲ ဆက် ပြောပါဦး”

“လူအများနဲ့ မန္တလေးတစ်မြို့လုံး မြင်တာက မြင်နိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ကြတာပါ မမ၊ သန္တာမှာက အများဘယ် လိုမှ မမြင်နိုင်တဲ့ အိမ်တွင်းပြဿနာတွေ ကျိတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါ တယ်”

“ဪ ... ဪ”

“သန္တာ တယ်တယ်က တရုတ်အစစ်ပါ၊ မေမေကတော့ ရှမ်းအမျိုးသမီးပါ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ညီမက သိပ်လှတာကိုး”

“သိပ်လှလို့ သိပ်ဒုက္ခရောက်တာပဲ မမ၊ အခုလက်ထပ်တဲ့ အမျိုးသားဟာ သန္တာ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ရောက်ကတည်းက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတယ်၊ သူမိဘကိုဖွင့်ပြောတယ်၊ သူ့အဖေနဲ့ သန္တာအဖေက စီးပွားဘက်လေ၊ နောက်ပြီး သန္တာတို့ချမ်းသာလာတဲ့အထိ သူ့အဖေကပဲ ငွေအား ထောက်ပံ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေက ငွေကြေးတွေ ထောက်ပံ့ခဲ့ဖူးလို့ ဒီလိုပြောတာလို့ အထင်မခံချင်ဘူး၊ ဒီတော့ မြို့ခံတရုတ်လူကြီးအဖွဲ့ကို ချဉ်းကပ်ပြီး ပြောခိုင်းတယ်၊ တရုတ်တွေမှာ မြို့ကြီးတိုင်း လိုလို တရုတ်လူကြီးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာရှိတယ် မမ -

“အဲဒီလူကြီးအဖွဲ့က တရုတ်အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေရဲ့ စီးပွားရေးအကူအညီ၊ လူမှုရေးအကူအညီတွေကို အများဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့အဖွဲ့ပဲ၊ တကယ်လည်းကူညီတယ်၊ တကယ်လည်း ဩဇာရှိတယ်၊ တရုတ်အမျိုးသား အမျိုးသမီး အားလုံးကလည်း ဒီလူကြီးအဖွဲ့ကို ကြည်ညိုတယ်၊ လေးစားတယ်၊ နာခံတယ်၊ အဲဒါ သန္တာအမျိုးသားရဲ့အဖေက လူကြီးအဖွဲ့ကို ချဉ်းကပ်တယ် ပြောတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ပြောရင် တစ်ချိန်က ထောက်ပံ့ကူညီဖူးလို့ ပြောတယ်ထင်မှာ စိုးရိမ်လို့ လူကြီးအဖွဲ့က တစ်ဆင့်ပြောပေးပါလို့ တင်ပြတယ်၊ လူကြီးအဖွဲ့က သူ့တင်ပြချက်ကို လက်ခံတယ်၊ တယ်တယ်ကိုခေါ်ပြီး ပြောတယ်၊ တယ်တယ်က ချက်ချင်း လက်မခံခဲ့ပါဘူး မမ၊ သန္တာကို မေးသေးတယ်”

“ဒါဆို ညီမဖေဖေ မလွန်ပါဘူး”

“နားထောင်ပါဦး မမ၊ တယ်တယ် မေးပုံက ကြည့်လေ၊ ဟဲ့ ... သမီး၊ နင့်မှာရည်းစားရှိလားတဲ့”

ဒေါက်တာမသန္တာ ပြီးလိုက်သည်။

မြန်မာဖခင်တစ်ဦး မေးမြန်းပုံနှင့် မတူနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်၍ ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အဲဒီလိုမေးတာ သန္တာ ရှက်တယ် မမ၊ သန္တာကိုယ်တိုင်က မြန်မာသိပ်ဆန်တာ၊ အဲဒီတုန်းက အသက်ကလည်း ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး သန္တာမှာ တကယ့်ကိုပဲ ဘာရည်းစားမှ မရှိသေးတာ”

“ညီမက ဒီလောက်လှတာပဲ၊ ဟိုက်စကားမှာတည်းက ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မရှိခဲ့ဘူးလား”

“တကယ်မရှိတာ မမ၊ ကြိုက်တဲ့ကောင်လေးတွေတော့ အများကြီးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သန္တာက ဆယ်တန်းအောင်ချင်တဲ့အာရုံတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သန္တာလေ တက္ကသိုလ်သိပ်ရောက်ချင်တာ”

ဒေါက်တာ မသန္တာကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့မို့ ဤစကားကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံပါ၏။

“ဒါကြောင့် ဘာရည်းစားမှ မရှိဘူး တယ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီအဖြေအရပ် တယ်တယ်က လူကြီးအဖွဲ့ကို သန္တာနဲ့ပေးစားမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါတွေ အဲဒီတုန်းက ဘုရားစူးစေ၊ သန္တာ ဘာမှမသိရိုးအမှန်ပါ မမ၊ ဒီလိုနဲ့ တတိယနှစ်မှာ ဆရာကိုလွမ်းနဲ့ မေတ္တာရှိကြ

တာပဲ၊ မရှက်ပါဘူး၊ မမ၊ သန္တာ ပြောရဲပါတယ်၊ ဆရာ
ကိုလွမ်းကို သန္တာကစပြီး ချစ်ကြိုက်တာပါ၊ ဆရာကိုလွမ်း
က ကျောင်းသူနဲ့ဆရာ ဖြစ်နေလို့ရော၊ စာရေးဆရာနဲ့
စာဖတ်ပရိသတ် ဖြစ်နေလို့ရော တော်တော်စဉ်းစားချင့်ချိန်
ရှာပါသေးတယ်၊ တော်တော် စည်းစောင့်ပါသေးတယ်၊
ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ နှလုံးသားကိစ္စပဲ မမရယ်၊ ဆရာ
ကိုလွမ်း ကိုယ်တိုင် သန္တာကိုချစ်ရှာပါတယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဆရာကိုလွမ်း ကိုယ်တိုင်
သန္တာကို ချစ်ရှာပါတယ်ဟု ကြားရသောစကားအတွက် ဒေါက်တာ
မသန္တာ ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ နာနာကျင်ကျင်
လေးလည်း ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုလွမ်းကို ချစ်
မိနေသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

“စကားတစ်ခုရှိတယ် မဟုတ်လား မမ၊ ချောင်းဆိုးခြင်းနှင့်
ချစ်ကြိုက်ခြင်းသည် ကွယ်ဝှက်၍မရဆိုတဲ့ စကားလေ၊
အဲဒါ မှန်နေတယ်၊ ဆရာ ကိုလွမ်းနဲ့ သန္တာ ချစ်သွားကြ
တာကို ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားတယ်လေ၊ အဲဒီမှာတင်
အခု သန္တာအမျိုးသားလည်း ကြားသွားတယ်၊ သူ့အဖေက
တစ်ဆင့် တယ်တယ်နား ပေါက်သွားရော၊ အဲဒီမှာတင်
သန္တာနဲ့ အခုအမျိုးသားကို လက်ထပ်ဖို့ သန္တာကိုလည်း
အသိပေးတယ်၊ စိလည်းစိစဉ်တယ်၊ သန္တာ ဇွတ်ငြင်းတယ်
မမ၊ တယ်တယ်ကိုလည်း အတိုက်အခံပြောတယ်၊ တယ်
တယ်က သန္တာကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ သူ ရှင်းပြတယ်၊

သမီးမှာ ရည်းစားမရှိဘူးဆိုလို့ လူကြီးအဖွဲ့ကို သူ ကတိပေး
ထားပြီ၊ ဘယ်လိုမှ နောက်ဆုတ်လို့ မရဘူးပေါ့”

ဒေါက်တာမသန္တာ နားထောင်ရင်း မှန်ပြတင်းမှ
တစ်ဆင့် အပြင်သို့ တွေ့ဝေငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“သန္တာကလည်း ဇွတ်ပဲ မမ၊ သန္တာမလိုချင်တဲ့သူနဲ့ ပေး
စားရဲရင် ပေးစားကြည့်၊ သန္တာကိုယ် သန္တာ သတ်သေပစ်
မယ်လို့ အတိအလင်း ပြောလိုက်တယ်၊ တယ်တယ် မျက်
ရည်တွေ ကျလာတယ် မမရယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ခွန်းပဲ
ပြောတယ်၊ သမီး မသေပါနဲ့တဲ့ ...

“အဲဒီမှာပဲ တယ်တယ် အဆိပ်တွေ သောက်တယ်
လေ၊ မေမေ အသိစောပြီး ဆရာဝန်အချိန်မီ လက်ဦးလို့
တယ်တယ်အသက် ပြန်ရတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်”

“မတော်သေးဘူး မမရယ်၊ တယ်တယ်က ထပ်ပြောတယ်၊
သေခြင်းသေရင် သမီး မသေနဲ့တဲ့၊ သမီးက အသက်သိပ်
ငယ်သေးတယ်၊ ရုပ်လည်းလှတယ်၊ တယ်တယ်ထားခဲ့တဲ့
ပစ္စည်းဥစ္စာဟာ သမီးတစ်သက် စားမကုန် သုံးမကုန်အောင်
ရှိတယ်၊ သမီးဘဝမှာ စည်းစိမ်နဲ့နေဖို့ အသက်တွေအများ
ကြီး ကျန်သေးတယ်၊ တယ်တယ်က အသက်ကြီးသွားတဲ့
အဘိုးကြီးပဲတဲ့၊ သေမယ်ဆို သေပျော်ပြီတဲ့၊ တယ်တယ်
အသက်ရှင်လျက်သားနဲ့တော့ လူကြီးအဖွဲ့ကို ကတိပျက်မခံ
နိုင်ဘူးတဲ့၊ လောကကြီးမှာ သေသွားတဲ့လူကို ကတိပျက်
တယ်လို့ အပြစ်တင်ကော ဘာအရေးလဲတဲ့၊ သေတဲ့လူဆို

တာ ဘာမှသိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာတဲ့၊ ဒီတော့ တယ်တယ် ငါ အခု အသက်ပြန်ရှင်အောင်ကုလည်း တယ်တယ်က တော့ မသေ၊သေအောင် ထပ်လုပ်ရမှာပဲတဲ့၊ တယ်တယ် သေသွားပြီးရင် သမီးနှစ်သက်တဲ့လူကို ယူပါတဲ့၊ ငါ့အတွက် ကိစ္စမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ တယ်တယ်က ထေ့ငေါ့ပြောတာ မဟုတ်မှန် အောက်ကလီအာပြောတာ မဟုတ်မှန်း သန္တာ သိတယ် မမ၊ တယ်တယ်ပြောတာ သမီးအတွက်လည်း အဆင်ပြေစေတယ်တဲ့၊ စေတနာနဲ့ပြောမှန်း သိပ်ထင်ထား နေတယ်”

“ဒီတော့လည်း သန္တာအဖို့ ရှေ့တိုးထမ်းပိုး နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ် ဖြစ်ရတယ်လေ”

ပြောရင်း မိန်းမငယ် သန္တာလေး မျက်ရည်တွေကျ လာတော့သည်။ ဒေါက်တာမသန္တာ ကိုယ်တိုင် သည်မိန်းကလေး အဖြစ်ကို ရင်နင့်ရသည်။

မိဘ၏သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာသည် အပြောကျယ်လှသည်။ ယခုလို ဖခင်က စိတ်မှန် စေတနာမှန်နှင့် ဖြစ်လာသောအခါ ဤမိန်းကလေး အဘယ်မှာလျှင် လွန်ဆန်သင့် ပါတော့မည်နည်း။

“အဲဒီ လူမသိ သူမသိ အိမ်တွင်းမှာကျိတ်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ ကြောင့် သန္တာမှာ ဆူးကြားဘူးသီး ဖြစ်ရတယ်၊ ရှေ့တိုး ထမ်းပိုး နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ် ဖြစ်ရတယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ လူရိုးလူကောင်းကြီးကို သန္တာ သစ္စာဖောက်လိုက်ရ တာပဲ မမရယ်”

“ဒါဆိုလည်း ညီမက ဘာလို့မြို့နေလဲ၊ ညီမရဲ့အိမ်တွင်း ပြဿနာကို ကိုလွမ်းဝေကို ရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ ကိုလွမ်းဝေ ကို ရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ ကိုလွမ်းဝေဟာ ပညာရှိတယ်၊ ဆင် ခြင်တုံတရားရှိတယ်၊ နောက်ပြီး သဘောထားကြီးမြင့်တဲ့လူ ပဲ၊ အခုတော့ ညီမက တုံးတံကြီး သူ့ကိုစွန့်တယ်၊ မိဘက ပေးစားတာ ယူမယ်ဆိုတော့ လူကောင်းစိတ်တို ကိုလွမ်းဝေ က ဒေါသမထိန်းဘဲ ဓားနဲ့ထိုးတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

မိန်းမငယ် သန္တာက ဦးခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတတ်သာလွန်းလို့ အပြီးအပြတ် ခွဲခွာရပြီပဲ မမရယ်၊ ဘာလို့ ဆရာကိုလွမ်းကို ဆွေးတမြည်မြည် ဖြစ်ကျန်ခဲ့စေ မှာလဲ၊ နံ့သြာ ... မိသန်ဟာ ငါ့ကိုချစ်ရှာသားပဲ၊ သူ့ခမျာ ငွေမက်လို့ မဟုတ်ရှာပါလားလို့ ဆရာကိုလွမ်း အစဉ်တွေး အစဉ်ဆေး မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ၊ သန္တာကို စိတ်နာသွားစေ ချင်တယ်၊ မုန်းသွားစေချင်တယ်၊ ဒီဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မပေါင်းရတော့မယ့်အတူတူ ဆရာကိုလွမ်း စိတ်နာပြီး မုန်းသွားတာက သူ့အတွက် ပြတ်သားစေမယ် မဟုတ် လား”

ဒေါက်တာမသန္တာ ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

တကယ်တော့ ဤမိန်းမငယ်လေး သန္တာသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဓားထိုးခံပြီး ငဲ့ညှာ သွားခြင်းသာပါလားဟု နားလည်ရတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါက်တာမသန္တာ၏ နှုတ်ချာထဲသို့ သိပ်သိချင်လာသော အချစ်နှစ်ချက် ဝင်ရောက် ထားသည်။

မေးသင့်သော မေးခွန်းတော့ မဟုတ်ပါလေ။

သို့သော် ဒေါက်တာမသန္တာ၏ နှလုံးသားက အစ်ကို ကိုလွမ်းစေအား ပြန်လည်ချစ်မိပြီမို့ ဇွတ်ပင်မေးလိုက်မိတော့သည်။

“တစ်ခုမေးချင်တယ် ညီမရယ်၊ မေးတော့ မမေးအပ်ပါဘူး”

“မေးပါ မမ၊ ဆရာကိုလွမ်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မေးသမျှ သန္တာက သိပ်ဖြေချင်နေတာပါ”

“အင်းပေါ့ကွယ်၊ မိန်းမချင်းမို့လည်း မမက မေးတာပါ၊ အဲ ... ကိုလွမ်းဝေနဲ့ ညီမတို့ ချစ်ခဲ့ရာမှာ ဘယ်လောက် အထိ ချစ်ခဲ့ကြသလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ မမ”

“ဪ ... ခြေလွန်လက်လွန်တွေအထိ ဖြစ်ခဲ့သလားလို့ပါ”

“အယ် ... မဖြစ်ဘူး မမ၊ ဆရာကိုလွမ်းဟာ အရမ်းစောင့် ထိန်းတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သန္တာ ပိုပြီးကြည်ညိုလေးစား ရတာ၊ ဆရာကိုလွမ်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သန္တာ မရှက်ပါ ဘူး၊ သန္တာကပဲ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ ခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကိုလွမ်းဟာ အလွန်ဆုံး သန္တာရဲ့နဖူးနဲ့ ပါးကိုပဲနမ်းတယ်၊ နှုတ်ခမ်းတောင်မနမ်း ဘူး၊ ဆရာကိုလွမ်း ပြောလေ့ရှိတယ်၊ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ အပျိုလူပျိုဘဝ အစစ်အမှန်ကို တရားဝင်လက်ထပ်တဲ့ နေ့ကျမှ စွန့်လွှတ်တာ အမွန်မြတ်ဆုံးပဲတဲ့လေ”

ဒေါက်တာမသန္တာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိ တော့သည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း အေးမြခြင်းတစ်မျိုး ခံစားလိုက် ရသည်။

နဖူးနှင့်ပါး နမ်းတာလောက်တော့ ဘယ်ချစ်သူတွင် မဆို မကင်းနိုင်ပေ။

ဂျော့(ချ်)ကိုယ်တိုင်ပင် ဒေါက်တာမသန္တာ၏ပါးကို လူလစ်တိုင်း နမ်းခဲ့သည်။ သည်လောက်အထိတော့ မသန္တာက လည်း ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျော့(ချ်)နှင့် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ တို့ ကွာခြားလျက် ရှိနေသည်။

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေက အခွင့်အရေး ယူသရွေ့ကို ချစ်သူက လိုက်လျောမည့်သဏ္ဌာန် ရှိစေကာမူ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ ကိုယ်တိုင်က စောင့်ထိန်းသည့်သဘောရှိသည်။

ဂျော့(ချ်)က သည်လိုမဟုတ်။ အခွင့်အရေးကို လူ လစ်တိုင်း ရယူဖို့ကြိုးစားသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာက ဇွတ်ငြင်း ဇွတ်ရှောင်မို့သာ ယခုအချိန်အထိ ဒေါက်တာမသန္တာ၏ ခန္ဓာကိုယ် သန့်ရှင်းစစ်မှန် နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“နောက်တစ်ခု ထပ်မေးမယ်နော် ညီမ”

“မေးစမ်းပါ မမရယ်၊ နောက်တစ်ခု မဟုတ်၊ မေးချင် သလောက် မေးစမ်းပါ၊ မိုးလင်းသွားပါစေ၊ သန္တာကလေ ဆရာလွမ်းနဲ့ ခွဲခွာပြီးမှ ရင်ထဲမှာခံစားတာ ကြိတ်မိတ်မျို သိပ်ထားရတယ်၊ သန္တာရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သန္တာရင်ဖွင့်

ပြောရမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ သန္တာပြောခဲ့ ပြီပဲ၊ သန္တာရဲ့ကျောင်းတုန်းက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ကတောင် သန္တာ့ဆီလာဖို့ နေနေသာသာ၊ ပက်ပင်းတွေ ရင် ရှောင်သွားတယ်လို့၊ အခု မမက သန္တာရင်ဖွင့်သမျှ တွေ ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိတော့ သန္တာ ပြောရတာ သိပ် ပျော်တယ်လေ”

“အင်း ... အခု ပြောတာရော၊ စောစောက ညီမပြောသမျှ ဟာ ဖအေကိုငဲ့ပြီး အခု လူကိုလက်ထပ်ရပေမယ့် ကိုလွမ်း ဝေအပေါ်မှာ စိတ်မကုန်သေးတာ ပေါ်လွင်နေတယ်၊ နောက် ပြီး အခုလက်ရှိ ခင်ပွန်းကိုလည်း ညီမက သိပ်အလေးအနက် မထားသလို ရှိနေတယ်၊ တကယ်လို့ပေါ့ ညီမရယ်၊ ဖွဟဲ့ မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း ညီမရဲ့လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့ မတော်တဆ ကွဲကြ၊ ကွာကြရင်ကော ညီမက ကိုလွမ်းဝေဆီ တန်းပြေးသွားမှာပဲလား”

“လုံးဝမသွားဘူး မမ”

“ခိုင်မာလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာလို့လဲဆိုရင် အချက်အလက်တွေ အများကြီးရှိတယ် မမ၊ ပထမဆုံး အချက်က တစ်ပါးသူနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်း သင်းထားလို့ မသန့်ရှင်း ညစ်နွမ်းသွားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့ ဆရာကိုလွမ်းဝေလက်ထဲ မအပ်နိုင် တော့လို့ပါ”

“အဲဒါကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်တယ်၊ အပျို၊ အဆိုဆိုတာက ခန္ဓာပိုင်းဆိုင်ရာပဲ”

“မမက ဆရာဝန်မို့ ဆရာဝန်စကား ပြောတာပါ၊ သန္တာ အယူအဆကတော့ ကိုယ်ချစ်ရသူကို ပန်းဦးပဲ ပန်စေချင် တယ်၊ တစ်ပါးသူနဲ့ ပေါင်းသင်းပြီးမှတော့ မသန့်ရှင်းတော့ ဘူးလို့ပဲ ယူဆတယ်၊ နောက်ပြီး ဒုတိယအချက် ရှိသေး တယ် မမ၊ အခုလက်ရှိ ခင်ပွန်းဟာ သန္တာက ပြန်ပြီးမချစ် ပေမယ့် သန္တာ့ကိုတော့ သိပ်ချစ်ရှာတယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးတယ်၊ သန္တာ့အလိုကို ဘာမဆို လိုက်လျောပါတယ်၊ သန္တာ သူ့ ကို မချစ်မှန်း၊ ဆရာကိုလွမ်းဝေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးမှန်း သိပေမယ့် သန္တာ့ကို စကားတစ်ခွန်းတောင် တင်းတင်းမာမာ မပြော ပါဘူး၊ သူချစ်သက်သက် ဆိုပါတော့၊ ကြာတော့လည်း သန္တာ့အနေနဲ့ မချစ်ဘူးဆိုတောင် သူ့ကိုသနားလာတယ်”

“အင်း ... သနားတာ၊ ကရုဏာသက်တာဟာ နှလုံးသား မှာ မေခနဲ့ မလိခပဲ ညီမ၊ ကြာတော့ ဧရာဝတီမေတ္တာကြီး ဖြစ်သွားတာပဲ”

ဒေါက်တာမသန္တာ မျက်ကန်းပြော ပြောခြင်းမဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင်က အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို မေတ္တာသက်ဝင်ရာတွင် ကြင်နာသနားခြင်းက အခြေတည်သွားသောကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“သန္တာက အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းတယ် မမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သန္တာ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သူက သိပ်ချစ်နေတော့ ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမှာလဲမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒီ အတူတူ သူ့ကို သန္တာ ပြန်ချစ်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်”

“တတိယအချက် ရှိသေးလား ညီမ”

“ရှိပါတယ် မမရေ၊ တတိယအချက်ကတော့ ညီမမှာ သူနဲ့ပေါင်းလာတာ အခု ...”

မိန်းမငယ်လေးက စကားဖြင့် ဆက်မပြောသေးဘဲ သူမ၏စိုက်လေးကို ညွှန်ပြသည်။

ပြီး လက်ခလယ်နှင့် လက်ညှိုးလေးနှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

“နှစ်လရှိနေပြီ မမ၊ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကမှ သူ့ကို ပြောပြတယ်၊ ကလေးရမယ်ဆိုတော့ သူ့ အရမ်းဝမ်းသာနေ တယ်၊ အဲဒီအချက်တွေအရ သန္တာဟာ ဆရာကိုလွမ်းမခ ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားတော့ပါဘူး၊ မီးဝေးချိပ်မာ ဆိုသလို အချိန်ကြာလေ ကိုယ့်လင်သားနဲ့ ပျော်ပိုက်သွား လေ ဖြစ်သွားစေရမယ်လို့ပဲ သံနီဌာန် ချထားပါတယ်”

မိန်းမငယ် သန္တာသည် ရင်ခွင်ထဲမှ မောင်ကြေးမုံ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကို ဘေးသို့ ညင်သာစွာချလိုက်သည်။

ပြီး ဒေါက်တာမသန္တာကို ရှက်မြီးလေးမြီးပြရင်း ...

“မမ ... သန္တာကိုယ်မှာ ဘာအဝတ်မှလဲမရှိဘူးနော်”

“ဪ ... အေး၊ ညီမအဝတ်တွေက စုံစုံပြီး ရှိတော့ဆ ကျနေလို့ ချွတ်ထားပေးရတယ်၊ ဒီလိုလုပ်၊ မမဆီမှာ အဝတ်တစ်စုံအပိုပါတယ်၊ အဲဒါဝတ်ထား၊ မနက်ဖြန် ညီမရဲ့လူလာရင် ညီမအဝတ်အစားတွေ ယူလာမှပြန်လဲ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမ၊ သန္တာကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက မမဆီရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်တာထင်ပါရဲ့နော်”

ဒေါက်တာမသန္တာက ဆွဲခြင်းထဲမှ သူမ၏အင်္ကျီ ထဘီ ဘရာစီယာ အားလုံး လူနာမလေးကို ဝတ်ပေးသည်။

“ကြည့်စမ်း ... မမ အင်္ကျီရော ဘရာစီယာရော သန္တာနဲ့ တိုင်းချုပ်ထားတာကျနေတာပဲ၊ မမနဲ့သန္တာ ကိုယ်လုံးတစ်ညီ တည်းနော်၊ နောက်ပြီး မမက သိပ်လှတာပဲ”

ဒေါက်တာမသန္တာက ဘာမျှမပြောပေ။

အူရွှင်သွားပြီဖြစ်သော လူနာမလေးကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် ပီတိဖြစ်နေရပါ၏။

“ဪ ... သန္တာစကား အဆုံးသတ်ချင်သေးတယ် မမ”

“ပြောလေ အဆုံးသတ်လေ”

“သန္တာအနေနဲ့ ဆရာကိုလွမ်းကို ချစ်ဦးသူတစ်ယောက်မို့ မမေတာတော့ မမေနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကိုလွမ်းကို သန္တာ ညစဉ် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း အနန္တောအနန္တ ငါးပါးထဲ က အာစရိယဂုဏော အနန္တောတစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့တာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ နောက်ထပ် မမျှော်မှန်း တော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင် မမမေးတဲ့ သန္တာတို့ လက်ရှိအိမ် ထောင်ရေး အဆင်မပြေရင် ဆရာကိုလွမ်းဆီ ပြန်သွားမှာ လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟာ စောစောကအချက်တွေနဲ့ ထည့် ပေါင်းပြီး အဖြေပေါ်ပါပြီ မမ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမ၊ ညီမရဲ့အဖြေဟာ နတ်လူသာရခေါ် စေတဲ့ အဖြေပါပဲကွယ်၊ ကဲ ... ညီမကို မမ ကျန်းမာရေး ထပ်ပြီးစစ်ဆေးမယ်”

လူနာမလေးကို ပြန်လဲလျောင်းစေပြီး ဒေါက်တာ
သေန္တာက နားကြပ်ဖြင့် လိုအပ်သလို အားလုံးစမ်းသပ်ပေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ နက်ဖြန် ဆရာဝန်မကြီး စစ်ဆေးပြီးရင်
သန္တာကို ဆင်းခွင့်ပေးမှာပါ။ ခု ညီမ အိပ်လိုက်ဦးနော်၊
အားရှိသွားဖို့လိုတယ်”

လူနာမလေးက ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပမာ
ဒေါက်တာမသန္တာ၏စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်နာပေသည်။

ဒေါက်တာမသန္တာသည် လူနာမလေးအား ဘေးမှာ
ပင်ထိုင်ပြီး မောင်ကြေးမုံ၏ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်နေတော့သည်။

ယခုတလော မသန္တာ အိပ်ရာထ နောက်ကျလေ့ရှိ
နေသည်။

တရုတ်မလေး မသန္တာနှင့်တွေ့ပြီးနောက် နေ့တိုင်း
လိုလို ဒေါက်တာမသန္တာ အအိပ်ညှို့နက်သွားသည်။

ပုံမှန် ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ပြီး ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာ
ရီတွင် အိပ်ရာဝင်သော်လည်း ချက်ချင်း အိပ်မပျော်။

ပြောရလျှင် ရှက်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအကြောင်းကို ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်
သည်နှင့် တွေးမိသည်။

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ ပေးထားသော ပတ္တမြားစိန်စီ
လက်စွပ်လေးကိုလည်း နေ့တိုင်းဖွင့်ကြည့်မိသည်။

မန္တလေးမှ တရုတ်ကပြားလေး မသန္တာပြောပြချက်
များသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအား ပိုမိုလေးစားရသည်။ ပိုမို
ကြည်ညိုအထင်ကြီးရသည်။

ပြီး ပိုမိုပြီး ချစ်လာမိလေသလား မပြောပြတတ်။

သူ့ဟာသူ အလိုလိုပေါက်လာသော သစ်ပင်လေး
တစ်ပင်ကို ရေလောင်းသူက လောင်း၊ ပေါင်းသင်ပေးသူကပေး၊
မြေထောင်မြှောက်သူကမြှောက် ပြုလုပ်ပေးသောအခါ သစ်ပင်လေး
မှာ တစ်နေ့တခြား အကိုင်းအခက် အရွက်တွေဝေဆာစွာဖြင့်
ကြီးထွားလာသည်နှင့်ပင် တူနေသေးသည်။

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို သန္တာ ချစ်မိပြီဆိုလေမှ မမ
နွယ်ကရော၊ ဆရာကိုကျော်သူကရော၊ မမခိုင်ကရော နောက်ဆုံး
မန္တလေးမှ တရုတ်ကပြားမလေး မသန္တာကရော အစ်ကို ကိုလွမ်း
ဝေ ကောင်းကြောင်းတွေချည်း ပြောကြသည်။

သည်တော့လည်း ဒေါက်တာမသန္တာ၏အသည်း
နှလုံးမှ အလိုလိုပေါက်ဖွားပေါ်ထွက်လာသည့် အချစ်ပင်လေး
စိမ်းစိုဝေဆာကြီးထွားလာပြီပေါ့။

ယနေ့လည်း ညီက မသန္တာ အအိပ်နောက်ကျပြီး
နေမြင့်သည်အထိ အိပ်မောကျသွားသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မမနွယ်သည် ကြေးနန်းစာကိုင်ကာ
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ကြေးနန်းကို မမနွယ် ဖွင့်ဖတ်ပြီး
နေပြီ။

ကြေးနန်းက အရေးတော့ကြီးသည်။ သို့သော် သန္တာ
အိပ်ရာနိုးပြီးမှ ပေးဖတ်လျှင်လည်း ရနိုင်သည်။

အိပ်မောကျနေသော ညီမအား မမနွယ် မနှိုးချင်။

“ဟဲ့ ... နို့မှပေါ့ နွယ်နွယ်၊ ဥမ္မာဆီက ကြေးနန်းပါ၊ ဘယ်
လောက်အရေးကြီးနေလဲမှ မသိတာ”

မနွယ်နွယ် သန္တာကို နှိုးရတော့သည်။ တအင်းအင်း
ထဲထဲမြင့်ပင် သန္တာ လူးလဲထသည်။

“ဘာလို့လဲ မမနွယ်”

“အေး ... နှိုးမှကောင်းတယ်ထင်လို့ နှိုးရတာပဲ သန္တာ၊
ဒီမှာ ဥမ္မာဆီက ကြေးနန်းရောက်နေတယ်၊ သိပ်အရေးကြီး
တယ်တဲ့”

သန္တာက မျက်လုံးပွတ်ခါ ကြေးနန်းစာကို ဖတ်
လိုက်သည်။

“သန္တာ ...

တောင်ကြီးကို မိရာလေယာဉ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ သိပ်အရေး
ကြီးသည်။ (ထပ်ဆင့်) သိပ်အရေးကြီးသည်။ အမွေကိစ္စ
ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းလာခဲ့။ (ထပ်ဆင့်) ချက်ချင်းလာခဲ့။
ဥမ္မာ”

သန္တာ ချက်ချင်း မျက်လုံး ကျယ်သွားသည်။

ကြေးနန်းကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်ကြည့်

သည်။

“နေပါဦး မမနွယ်၊ မမဥမ္မာက ဖုန်းမဆက်ဘဲ ဘာလို့
ကြေးနန်းရိုက်တာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဖုန်းခေါ်မရလို့ နေမှာပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက် သုံး
ရက် ရာသီဥတု သိပ်ဆိုးနေတာပဲ၊ ဖုန်းလိုင်းတွေ ပျက်
သလားမှမသိတာ”

မသန္တာ ကြေးနန်းကို အသေးစိပ် ပြန်ကြည့်သည်။
ဟုတ်ပါ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်ကရိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်သည်။

ကြေးနန်းဆိုပေမယ့် ချက်ချင်းရသည်မဟုတ်။

မဥမ္မာက သိပ်အရေးကြီးပါသည် ဆိုသည့်ကြားက
နှစ်ရက်ပင် ကြာသွားပြီးလေပြီ။

မသန္တာ ခုတင်မှဆင်းသည်။ မျက်နှာမသစ်၊ ကိုယ်
လက်မသန့်စင်နိုင်သေးဘဲ တယ်လီဖုန်းဆီ ပြေးသွားသည်။

လေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးရုံးမှာ အန်ကယ်လ်ဦးတော
ဆီသို့ လှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အန်ကယ်လ်ဦးတောသည် လူကြီးပိုင်းမှဖြစ်ပါ၏။

ဗေပေမိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခင်တစ်
ခေါက် တောင်ကြီးသို့ သွားစဉ်ကလည်း အန်ကယ်လ်ဦးတော
ပင် စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ ... အန်ကယ်လ်၊ သန္တာပါ၊ တောင်ကြီးက မမ
ဥမ္မာဆီက ကြေးနန်းဝင်လာတယ်၊ ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ရမယ်
တဲ့၊ အဲဒါ ဟဲဟိုးလက်မှတ်ရမလား အန်ကယ်လ်”

“ဘယ်နေ့လို့ချင်တာလဲ သန္တာ”

“ဒီနေ့ အခု”

“ဟာ ... နင့်ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘတ်စ်ကားမှမဟုတ်
တာ”

“လုပ်ပါ အန်ကယ်လ်၊ ကြေးနန်းက နှစ်ရက်ကြာပြီးမှ
ရောက်လာတာ၊ ဟိုမှာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေမှန်း
မသိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ဖုန်းကိုင်ထား၊ ငါမေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ငါးမိနစ်လောက် ဖုန်းကိုင်ဆက်ရသည်။

“ဟေး ... သန္တာ၊ သမီး ကံကောင်းတယ်၊ အခု ဆယ်နှစ် နာရီ ဟဲဟိုးဖလိုက်တစ်စီးရှိတယ်၊ ခရီးသည်တစ်ယောက် က မလိုက်တော့ဘူးလို့ ကင်ဆယ်လ်လုပ်ထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အခု အန်ကယ်လ်ဆီ သမီးလာခဲ့၊ ရုံးက အန်ကယ်လ် အားလုံးစီစဉ်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”

သန္တာသည် ဖုန်းချပြီး နာရီကြည့်သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ။

“ကဲ ... မမနွယ်၊ ဦးသာနိုးကို ပြောပေးထားပါ၊ ကား အဆင်သင့်လုပ်ထားပါလို့၊ မမခိုင်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပေးပါ ဦး၊ သန္တာ တောင်ကြီးက ကြေးနန်းရလို့ ချက်ချင်းထလိုက် သွားရတယ်၊ ဆေးရုံမှာခွင့်တိုင်ပေးထားပါလို့၊ ဪ ... နောက်ပြီး တောင်ကြီးကို ဖုန်းခေါ်ကြည့်ပါဦး မမနွယ်၊ ရာသီဥတုကောင်းရင် ချက်ချင်းရတတ်ပါတယ်၊ အဲ ... မမဥမ္မာနဲ့ရရင် ဒီနေ့ ဆယ်နှစ်နာရီဖလိုက်နဲ့ သန္တာ လိုက် လာပြီ၊ ဟဲဟိုးကို ဆင်းကြိုပါလို့၊ ကဲ ... သန္တာ ရေမြန် မြန်ချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သန္တာ သူမ၏ အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက် သား ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

မသန္တာမှာ ကတိုက်ကရိုက် နိုင်လှသည်။

ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး ခရီးအတွက် ယူဆောင်ဖွယ် အဝတ်အစား၊ အလှပြင်ပစ္စည်း၊ သွားပွတ်တံ စသည်များ ကောက် ထည့်ရသေးသည်။

ဦးသာနိုး မောင်းသောကားဖြင့် အန်ကယ်လ်ဦးတော ရုံးသို့သွားရသည်။

လေယာဉ်လက်မှတ် လက်ဝယ်ရရှိပြီး အန်ကယ်လ် ရုံးမှ ဆယ်နာရီလေးဆယ်ငါးမိနစ်တွင် ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆယ်တစ်နာရီနှစ်ဆယ် ငါးမိနစ်တွင် ရောက်သည်။ လူပေါင်ချိန်၊ ပစ္စည်းပေါင်ချိန်များ ပြည့်စုံအောင်လုပ်ပြီးသောအခါ ဆယ်တစ်နာရီသုံးဆယ်ငါးမိနစ် ရှိသွားပြီ။ အားလုံး ပြီးစီးသွားပြီ။

သည်တော့မှ ဗိုက်ဆာလာသည်။

နေမြင့်မှ အိပ်ရာထသူသည် ဗိုက်ဆာစမြဲ။

အားလုံး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့်မို့ အိမ်တွင် မမနွယ် အသင့်ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်ပင် မသောက် ခဲ့မိ။

လေယာဉ်ကိစ္စ ဆန္ဒစောနေသဖြင့် ဆာရကောင်းမှန်း မသိ။

မသန္တာ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်သည်။ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးရန် နှစ်ဆယ်ငါးမိနစ်လိုသေးသည်။

သေချာအောင် လေယာဉ်အဆောက်အအုံ တိုင်ကပ် နာရီကို ထပ်ကြည့်သည်။ စိတ်ချရမှ ကော်ဖီနှင့်အသားညှပ်ပေါင်

မုန့်လေးစားလျှင် မိနိုင်းလောက်သည်ဟု တွက်ကာ အဆောက်အအုံ ထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ သွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည်။

“ဪ ... အန်ကယ်နဲ့ အန်တီပါလား၊ ဘယ်ကိုများသွား ကြမလို့လဲ အန်တီ”

စားသောက်ခန်းစားပွဲတစ်ခုတွင် ဂျော့(ချ်)၏ဖခင် ဦးဘဦးနှင့် မိခင်တို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်းကြီးတွေ နေရာသဖြင့် မသန္တာ လူငယ်မို့ တရိုတသေပင် သွားရောက်နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

ဂျော့(ချ်)ဖခင် ဦးဘဦးက သန္တာကို လုံးဝ မှတ်မိပုံ မရ။

ဂျော့(ချ်)မိခင်ကလည်း သန္တာကို သေချာကြည့် စဉ်းစားပြီးမှ မှတ်မိပုံရသည်။

“ဪ ... ကိုဦး၊ အဲဒါ ဂျော့(ချ်)ရဲ့တပည့်မလေး တစ် ယောက်လေ၊ အိမ်ကိုတောင်လာဖူးသေးတယ်၊ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“သန္တာပါ အန်တီ”

“ဪ ... အေး အေး၊ အန်တီတို့ ဘယ်မှမသွားပါဘူး ကွယ်၊ ဘီအိုစီလေယာဉ်ဆိုက်မှာကို လာစောင့်နေတာပါ၊ ဂျော့(ချ်)က အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ လိုက်လာမယ်လို့အကြောင်း ကြားထားတယ်လေ”

“ရှင် ... မောင် ... အဲ ... ဒေါက်တာဂျော့(ချ်) ပြန်လာ မယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့ အကြောင်းကြားထားတာပဲ၊ သူ ပါလာမှာလား၊ မပါလာဘူးလားတော့ လေယာဉ်ဆိုက်မှ သေချာတော့မှာ၊ သန္တာတို့ဆရာက ရေရာတာမဟုတ်ဘူး လေ၊ ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့၊ ဘာကိုယုံရမှန်း တောင်မသိဘူး၊ ပါရဂူဘွဲ့ယူတဲ့ကိစ္စ နှစ်မစေ့သေးဘူး၊ ကိုစံမကုန်သေးဘူး၊ အဲဒါ ဘာလို့ ပြန်လာမှန်းလဲ မသိပါဘူး ကွယ်”

“ဟိုက် ...”

သန္တာရင်ထဲမှ အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ ‘ဟိုက်’ဟု ကျိတ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဂျော့(ချ်)မိခင်ပြောပုံမှာ ညည်းညူသံ ပါနေသည်။ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဘဦးကတော့ စကား တစ်လုံးမျှမပြော။

မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ရှိနေသည်။

နောက်တစ်နည်း သန္တာကို သူ့သား၏ တပည့်မ လေးတစ်ဦးအား အလာပသလ္လာပ ပြောစရာမလိုဟု ယူမှတ်ထား ပုံရသည်။

သန္တာ အမြန်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲနဲ့ခွာခဲ့သည်။

ကော်ဖီထိုင်သောက်ရန် အချိန်လည်း မရတော့။ သားညှပ်ပေါင်မုန့်ကိုသာ စက္ကူပါးနှင့်ထုပ်ပြီး ဝယ်ခဲ့တော့သည်။ အချိန်မရလျှင် လေယာဉ်ပေါ်ကျမှ ဝမ်းပြည့်အောင် နားတော့ မည်။

မသန္တာ ဧည့်ဆောင်ကြီးထဲ ပြန်အရောက်ဝယ်မှာပင်
ယဉ်ကျေးစွာ ခရီးသည်များ လေယာဉ်ပေါ်သို့ သွားရောက်
အဆုတ်ကြပါရန် ကြေညာသံ ထွက်လာတော့သည်။

မသန္တာ တောက်လျှောက် လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့
လျှောက်ခဲ့ရပေတော့သည်။

လေယာဉ်က ပျံသန်းနေပြီ။

လေယာဉ်ပျံသန်းသည်နှင့်အတူ မသန္တာ၏ အတွေး
တွေလည်း ပလံ့စီအောင် ပျံသန်းတော့သည်။

အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို ကိုက်ဝါးသော်လည်း အရ
သာပင်မခဲ။ အစာလွန် အစာအိမ်ရောဂါမဖြစ်စေရန် စားရသည့်
သဘောသာ သက်ဝင်ပေသည်။

အိမ်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာစဉ်ကတော့
မမဥမ္မာ၏ကြေးနန်းအရ အမွေကိစ္စ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး သည်
လောက်အရေးတကြီး ခေါ်ယူပါလိမ့်ဆိုသည့် တစ်ခုကိုသာ အဓိ
ကထား စဉ်းစားခဲ့သည်။

ယခု အဓိကထားပြီး တွေးမိသည်က ဂျော့(ချ်)
အကြောင်းဖြစ်ပါ၏။

ဂျော့(ချ်)အကြောင်းဆိုရာ၌ ဂျော့(ချ်)အကြောင်း
သက်သက်ချည်းလည်းမဟုတ်။ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေနှင့် ဆက်နွယ်
သောအကြောင်းသာလျှင် အဓိကဖြစ်နေပြန်သည်။

မိမိက မမခိုင်ကိုပဲ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

ဂျော့(ချ်) ပြန်မလာသည့်အတွက် အမွေတွေဆုံးပါ

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအား ယာယီဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခြင်းမျိုးလည်း မပြုရက်တော့ပါ။ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို မိမိ ပြန်လည်ချစ်မိနေပါပြီ။

အချိန်လွန်ပြီးမှ ဂျော့(ချ်) ပြန်ရောက်လာကလည်း ဂျော့(ချ်)ကို ဘယ်လိုမှ လက်မထပ်တော့ပါ။ မိမိ ကတိစကားကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်မည်။ ဒါဆို မိမိသည်ကတိမတည် သစ္စာမဲ့သောမိန်းမ မဖြစ်ပါလေတော့။

သည်နောက်မှာတော့ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကိုယ်တိုင်က မိမိအား ဖွင့်ဟပြောဆိုလာလျှင် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကိုသာလျှင် လက်ထပ်မည့်သဘောလည်း မမခိုင်ကို ပြောခဲ့သည်။

ယခု ယနေ့ ဂျော့(ချ်) ပြန်ရောက်လာမည်။

မိမိ အသက်အစိတ်ပြည့်ဖို့ လတွေလိုသေးသည်။

ဂျော့(ချ်)သည် မိမိနှင့် လက်ထပ်ဖို့အတွက် သက်သက်ပင် ပြန်လာခြင်းပေလား။

အကယ်၍ ဂျော့(ချ်)သည် တမင်ကတာ မိမိနှင့် လက်ထပ်ရန်ပြန်လာခဲ့သည်ဆိုမူ။

မိမိ ဘာလုပ်မည်နည်း။

ကတိစကားအတိုင်း အကျုံးဝင်သော အချိန်ကာလ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျော့(ချ်) ယနေ့ ပြန်လာမည်ဆိုသည်နှင့် မိမိမှာ 'ဟိုက်'ခနဲ ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက တကယ့်အစစ်အမှန်သည်ပဲကိုး။ မိမိ ချစ်နေသည်က အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေသာကိုး။

ဂျော့(ချ်)သည် မိမိနှင့် လက်ထပ်ရန် တမင်ပြန်လာခြင်း ဟုတ်ပါမည်တဲ့လား။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပြန်လာခြင်းပေလား။

မိမိကို လက်ထပ်ရန်အတွက် တမင်သက်သက် ပြန်လာပါသည်ဆိုလျှင် မိမိထံသို့ ထိပ်တန်းဦးစားပေး အကြောင်းကြားသင့်သည်။

ယခု မိမိ ဘာမျှမသိရ။

လေယာဉ်ဆိပ်တွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့မိဘနှင့် တွေ့မှ မတော်တဆ သိရခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့(ချ်)သည် သူ၏ပါရဂူသမားတော်ကြီးဘွဲ့ကို သိပ်အလေးအနက်ထားသည်။ သူ့သွားပြီး တစ်နှစ်ပြည့်စဉ်က သူပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း လက်ထပ်ရန် ပြန်လာဖို့ မိမိစာရေးခဲ့သည်။

ဂျော့(ချ်)က လုံးဝ ပြန်လာ၍မဖြစ်ဟု ပြန်ကြားခဲ့သည်။

ယခု ကို(စ်)ကုန်ရန် အများကြီးလိုပါသေးလျက် ဆိုင်းမဆင့်မဲ့မဆင့် ချက်ချင်းပြန်လာသည်မှာ စဉ်းစားစရာ။

ဂျော့(ချ်)သည် ခွေနေသော မြွေဟောက်ထစ်ကောင်နယ် ဘယ်ဟာ ဦးခေါင်း၊ ဘယ်ဟာ အမြီးဟု အမြင်ရခက်လှသည်။

ဂျော့(ချ်)သည် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။

ပြီး သူ့မိဘတွေကို မိမိနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် ဂျော့(ချ်) ဘာမျှ ပြောမထားသည်မှာ သေချာသည်။

လေယာဉ်ဆိပ် စားသောက်ခန်းတွင် တွေ့ခဲ့ရပုံကို ကြည့်လေ။

အဘိုးကြီးက မိမိကို အဖက်ပင်မလုပ်။ အဘွားကြီး ပြောပုံကြည့်ဦး။ မိမိကို ဂျော(ချ်)တပည့်မလေးအသွင်သာ ပြောသည်။

မမနွယ်ပြောဖူးသလို ဂျော(ချ်)ကို လက်ထပ်ရမည် အရေးမှာ မိမိအတွက် တစ်ပန်းရှုံးလှသည်။ မိန်းမသာ တန်ဖိုးကျ ဆင်းရသည်။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျော(ချ်)တစ်ယောက် မိမိ အသက်အစိတ်မပြည့်မီ ပြန်လာပြီတော့ဖြစ်သည်။

မိမိ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့။

အကောင်းဆုံးကတော့ ဂျော(ချ်)က ဘာပြောမည်ကို မိမိ စောင့်ကြည့်ရန်သာဖြစ်တော့သည်။

အကယ်၍ ဂျော(ချ်) ပြန်လာခြင်းသည် မိမိကို လက်ထပ်ရန် တမင်တကာ ပြန်လာပါသည်ဆိုလျှင် ...

မသန္တာသည် နောက်မှီတွင် ဦးခေါင်းမှေးတင်လိုက်သည်။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အပေါ်သွားများက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်မိလေတော့သည်။

လေယာဉ်က ဟဲဟိုးသို့ တိုက်ရိုက်ပျံသည်မဟုတ်။

လမ်းတွင် ဟိုကွင်း သည်ကွင်း၊ ဟိုမြို့ သည်မြို့

ဆင်းသေးသည်။

ဟဲဟိုးလေဆိပ် ဆိုက်သောအခါ ခဲအိုတော် ကိုလှမင်း

နှင့် မမဥမ္မာ ဆီးကြိုနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မမနွယ် ဖုန်းဆက်၍ လွယ်ကူစွာရဟန်တူပါ၏။

မမဥမ္မာက ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မောရွှင်မြူးစွာဖြင့်

ညီမလေးသန္တာကို ဖက်လဲတကင်းကြိုဆိုသည်။

ကိုလှမင်းက ...

“ကဲ ... အိမ်ကျမှ ညီအစ်မ အချစ်နာလန်ထကြ၊

တို့ တောင်ကြီးကို မိုးမချုပ်ခင် အမိပြန်တက်နိုင်ဖို့ လိုသေးတယ်”

ဟု လောဆော်သည်။

မမဥမ္မာသည် ညီမရောက်လာလျှင် သူ့ယောက်ျား

နှင့်သူ ရှေ့ခန်းတွင် အတူမထိုင်တော့။

ညီမနှင့်အတူ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည့်

ကိုလှမင်းက ဘယ်တော့မဆို မမဥမ္မာကို အလို

လိုက်သည်။ စွင့်လွှတ်သည်။

ဪ ... သူချစ် ကိုယ်ချစ် ယူခဲ့ကြသည်ကိုးဟု ယခု တစ်ခေါက်မှာတော့ မသန္တာက မှတ်မှတ်ရရ ရင်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိတော့သည်။

“အဖြစ်က ဒီလို သန္တာရဲ့”

ဟဲဟိုးလေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်လာလာသည်နှင့် ဥမ္မာက ညီမသန္တာကို ရှင်းပြသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က မနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ ဦးလေး ဦးစိုးပိုင် သူ့အိမ်ရေချိုးခန်းဝင်ရင်း ရုတ်တရက် လေသင်တုန်းဖြတ်သွားတယ်”

“ဟင် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“အေး ... စပ်စံထွန်းဆေးရုံကို ချက်ချင်းပို့ပေးကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေမကောင်းလှဘူး သန္တာ”

“တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး မမဥမ္မာရယ်”

“ငါလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဦးစိုးပိုင် ဟာ အသက်လေးလည်းထောက်လာပြီလေ၊ ဖေဖေထက် တောင် သူက အသက်ပိုကြီးသေးတယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ထားပါတော့ သန္တာ၊ တို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့အပိုင်း ငါပြောစရာရှိလို့ ဦးလေးဦးစိုးပိုင်အကြောင်းလည်း နင်သိသားပဲ၊ စိတ်ဓာတ်သိပ်မာတယ်၊ သိပ်တိကျတယ်၊ သိပ်တာဝန်ကျေတယ်၊ ဆရာဝန်တွေက အသက်လူကုသနေတဲ့ကြားကပဲ ငါ့ကို ဇွတ်ခေါ်ပေးခိုင်းတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဦးလေးဦးစိုးပိုင်

ဆေးရုံရောက်နေတယ် သိရတယ်၊ ချက်ချင်း တို့လင်မယား လိုက်သွားတယ်၊ ရောက်သွားတာနဲ့ သန္တာကို အမြန်ခေါ်ပေးပါတဲ့၊ သူမသေခင် ဖေဖေဆန္ဒစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးပါတဲ့၊ ငါက ဖြေသိမ့်စကားပြောပါတယ်၊ နေမကောင်းတုန်းက ဒါတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့ သက်သာမှဆက်လုပ်တာပေါ့လို့လေ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ”

မမဥမ္မာက ဆက်မပြောသေးဘဲ မေးခွန်းထုတ်နေသေးသည်။ ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကာ စက္ကူပတ်ကို လိုသလောက် ခွာထားသော ချောကလက်အညှီပြားကို ကိုက်နေသေးသည်။ သူ့ကိုကိုပြီး ညီမသန္တာကို လှမ်းပေးသည်။

သန္တာက ခေါင်းခါငြင်းမှ ချောကလက်မြှဲရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့ကို ဖြေစကားတွေ မပြောနဲ့ ဥမ္မာတဲ့၊ ငါ သက်သာမယ်ထင်ရင် သန္တာ့ကို မခေါ်ခိုင်းဘူးတဲ့၊ ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ်တဲ့၊ ငါမသေခင် ဥမ္မာတို့ဖေဖေ တာဝန်ပေးခဲ့တာကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရမယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုပြီးပြတ်အောင် လုပ်မှာတဲ့လဲ မမဥမ္မာ”

“သန္တာနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အတွင်းပစ္စည်း၊ အပြင်ပစ္စည်းအမွေအားလုံး သန္တာကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးယူဖို့ လွှဲပေးခဲ့တော့မယ်တဲ့”

“ဟယ်”

“အဲဒါပေါ့ ငါရော ကိုလုမင်းရော အံ့ဩသွားတယ်၊ သူကပဲ ဆက်ပြောတယ်၊ ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒစာထဲမှာ သမီးတွေ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးမပြည့်မီ သေဆုံးရင်သာ အဖွဲ့အစည်း တွေ လှူပစ်ဖို့ပါတယ်တဲ့၊ သမီးတွေ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မပြည့် ခင် အမွေထိန်းဖြစ်တဲ့ သူ သေသွားရင် ဘယ်လိုဆက် လုပ်ရမယ်လို့ ဆန္ဒစာထဲမှာ မပါရှိဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဥပဒေလေးစားတဲ့ ဝတ်လုံတော်ရတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ် ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်တဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ မိဘအမွေကို သားသမီးသာလျှင် ဆက်ခံခွင့်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ချက် အရ သန္တာကို အားလုံးလွှဲပေးခဲ့တာဟာ ဖေဖေအပေါ်မှာ လည်း တာဝန်ကျေတယ်၊ ဥပဒေနဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ်တဲ့ ညီမရေ့”

“အရမ်းကို တာဝန်ကျေပြီး ဥပဒေကို လိုက်နာတာပဲနော် မမဥမ္မာ”

“ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တော့ရှိတယ်တဲ့၊ သူ မနေရတော့မှန်း သူ့ဟာသူ သိပါတယ်တဲ့၊ သို့သော် အကယ်၍ သူမသေဘဲ အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့ရင်တော့ သန္တာက ပစ္စည်းတွေအားလုံး အမွေထိန်းကို ပြန်လွှဲပေးပြီး ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒစာအတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သဘောတူကြောင်းကိုတော့ သန္တာက တခြားဝတ်လုံတစ်ဦးရှေ့မှောက်မှာ လက်မှတ်ထိုး ပေးထားရမယ်တဲ့”

“ရပါတယ် မမရယ်၊ အမှန်တော့ ဦးလေးဦးစိုးပိုင် အခုလို မကျန်းမာတုန်း အမွေတွေ လွှဲယူဖို့ လက်မှတ်ရေးထိုးရမှာ တောင် စိတ်မသန့်ပါဘူး”

မမဥမ္မာက ခဏတဖြုတ် ကားမှန်ပြတင်းမှ လမ်း ဘေးဝဲယာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်ရောက်နေပြီဆိုသည်ကို သိချင်၍ဖြစ်မည်။

“ငါက စပ်စုတတ်တယ် မဟုတ်လား သန္တာ၊ အဲဒီက ဦးလေးစိုးပိုင်ကို ကုသနေတဲ့ဆရာဝန်ကို ကျိတ်ပြီးမေးကြည့် တယ်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုနေလဲလို့လေ၊ ဆရာဝန်က ငါ့ကို ခေါင်းခါပြတယ်၊ အခုတောင် အသက်ကယ်ဆေးတွေ ထိုးထားလို့ ရှင်နေတာတဲ့၊ မရတော့တာ သေချာတယ်တဲ့ သန္တာ”

“တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး မမဥမ္မာ”

“ငါ့စိတ်ထင် နင့်အလားကို သူ အတင်းစောင့်နေတာ ထင်တယ်၊ စိတ်ဓာတ်သိပ်ပြင်းတဲ့ အဘိုးကြီးမဟုတ်လား၊ အရေးထဲ အဲဒီတုန်းက နင့်ဆီဖုန်းဆက်တာ ဘယ်လိုမှ မရဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ကြေးနန်းရိုက်ရတာ၊ ဒီနေ့ ထပ်ခေါ်မလို့ ဆဲဆဲ မမနွယ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာလို့ လာကြိုတာ”

တောင်ကြီးရောက်သည်နှင့် အိမ်ကိုမဝင်သေးဘဲ ဆေးရုံသို့တန်းမောင်းသည်။

သန္တာရောက်လာသည်နှင့် ဦးစိုးပိုင်၏အစီအစဉ် အရ အခြားဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးစိုင်းဒေဝါကို ခေါ် ပေးရသည်။ ဦးစိုင်းဒေဝါရှေ့မှာပင် သန္တာ၏ရပိုင်ခွင့်ပစ္စည်းဟု သရေ့ကို စာရင်းအင်းအတိအကျနှင့် လွှဲအပ်ပေးသည်။

မည်မျှတိကျသလဲဟုမူ တောင်ကြီးဝန်းကျင်တွင် သန္တာဆက်ခံရမည့် စိုက်ခင်းတွေ၊ ဥယျာဉ်တွေ၊ ခြံတွေ နှစ်စဉ်

ကုန်ကျစရိတ်နုတ်ပြီး အသားတင်ကျန်ငွေတွေကိုပင် နှစ်စဉ်
စာရင်းဇယားပြုလုပ်ထားပြီး ရရှိငွေ အားလုံးပင် ပါဝင်လေသည်။

ပြီး သူ မသေခဲ့သော် အမွေထိန်းထံ အားလုံးပြန်အပ်
ရန်သဘောတူကြောင်း ကတိစာချုပ်ကိုလည်း မသန္တာက ဦးစိုင်း
ဒေဝါထံတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ပေးထားရသည်။

သို့သော် ...

ဦးစိုင်းဒေဝါထံတွင်အပ်ထားသော ကတိစာချုပ်သည်
ယနေ့ညရှစ်နာရီမှာပင် အလိုလို ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။

အကြောင်းမူ ယနေ့ညရှစ်နာရီမှာပင် ဦးလေးစိုင်းပိုင်
သည် ချုပ်ငြိမ်းသေဆုံးသွားသောကြောင့်ပါတည်း။

ဥစ္စာဟူသည် မျက်လှည့်မျိုးပါလား။

တောင်ကြီးမှ ချက်ချင်းပြန်၍ မဖြစ်သေး။

ပြင်ပ ခြံကိစ္စ၊ ဥယျာဉ်ကိစ္စ၊ စိုက်ခင်းကိစ္စတွေက
တော့ ကိုလှမင်းနှင့် မမဥမ္မာကပင် မသန္တာဆက်ခံရသည် ဥယျာဉ်
စိုက်ခင်းတွေကို လိုက်လံပြသပေးသည်။

“အဲဒါတွေကတော့ မမဥမ္မာနဲ့ ကိုလှမင်းပဲ ဆက်လုပ်ပေးပါ
နော်၊ ဦးလေးဦးစိုးပိုင် လုပ်ပေးသလိုပေါ့၊ လူငှားစရိတ်၊
ကုန်ကျစရိတ်တွေအားလုံး နုတ်ပြီးမှ ကျန်တာကို သန္တာ
ပေးပေါ့၊ ဒါတွေကို သန္တာ ဘာမှမလုပ်တတ်တာ”

“အေးပါ ရပါတယ်”ဟု ခဲအိုကြီး ကိုလှမင်းကိုယ်
တိုင်က တာဝန်ယူပေသည်။

တကယ်လုပ်ပေးရမည့်သူမှာလည်း ကိုလှမင်းသာ
လျှင်ဖြစ်သည်။ မမဥမ္မာက သူမပိုင် ခြံဥယျာဉ်ကိစ္စကိုပင် သိသူ
မဟုတ်။

အတွင်းပစ္စည်းနှင့် နှစ်စဉ်ရငွေတွေကတော့ ဦးလေး
ဦးစိုးပိုင်၏ မီးခံသေတ္တာထဲတွင်ရှိနေသည်။

ယခုလောလောဆယ် ဈာပနကိစ္စတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်
နေသည်။ ကျန်ခဲ့သူ ဇနီးသားသမီးများ ပူဆွေးနေကြသည်။

ပြီး သန္တာကိုယ်တိုင် အသုဘပို့ဆောင်ပေးသင့်သည်။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး သွားရောက်သင့်သေးသည်။ ဦးလေးဦးစိုးပိုင် အမွေထိန်းအကျိုးဆောင်ခတွေ ပေးရဦးမည်။ သည်လိုနှင့်ပင် တောင်ကြီးတွင် သန္တာ သောင်တင်နေသည်။

ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် ဦးလေးဦးစိုးပိုင် အသုဘ ချသည်။ သန္တာသည် ကိုလှမင်း၊ မမဥမ္မာတို့နှင့်အတူ အသုဘ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ခြောက်ရက်နေ့နံနက်တွင် ကိုလှမင်းနှင့် မမဥမ္မာတို့ သည် ဖိတ်ကြားထားသော မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲတစ်ခုသို့ ထွက်သွား ကြသည်။ မမဥမ္မာ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သေးသည်။

မသန္တာ မလိုက်လို။ ကိုယ်နှင့် မသိကျွမ်းသောပွဲသို့ မလိုက်ချင်ပေ။ ကိုလှမင်းအား ကြိုကြိုတင်တင် လေယာဉ်လက် မှတ်ရရှိရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါဟုသာ မှာကြားပြီးနေခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့လည်း သန္တာပျင်း သည်။ ဈေးချိုသည် မချိုသည် အပထား၊ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဟိုဟာသည်ဟာ မေးတတ်ကြသည်။ ဝယ်သွားဦးမှ။

ကားနှင့်ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လမ်းဘေးတွင် အလှ ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် သိုးမွေးဆွယ်တာ၊ ဘလောက်အင်္ကျီ၊ အဝတ် အထည် စသည်တို့ရောင်းသော ဆိုင်တချို့ကို သန္တာ မှတ်မိနေ သည်။ အိမ်နှင့် သိပ်ဝေးအံ့မထင်။

သန္တာ အိမ်နေအဝတ်အစားပေါ်တွင် ယုန်မွေးဆွယ် တာလေး ထပ်ဝတ်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ဖာလုံနီးပါးခန့် လျှောက်လာသော်လည်း ဆိုင်မ ရောက်သေး။

လမ်းတွင် လူကပြတ်လှသည်။

နံနက်ပိုင်းမို့ လူမပြတ်ဟု ထင်မိသည်။ ခါတိုင်း ကားနှင့်သာလာသည့်အတွက် မြို့ထဲနှင့်အိမ် ရွတ်ခနဲရောက်သဖြင့် ဤမျှဝေးမှန်း အမှတ်သညာမထားမိ။

နံနက်ဆယ်နာရီနှင့် ဆယ့်တစ်နာရီကြား အချိန်ဝယ် ဈေးသွားဈေးလာများ မရှိတော့။ ဤအချိန်သည် နံနက်စာစားချိန် မို့ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ထမင်းစားနေကြသဖြင့် လမ်းတွင် လူမရှိခြင်း ပေလား။

ကတ္တရာလမ်းဘေးတွင် အိမ်ရာအဆောက်အအုံ လည်းမရှိ။ တစ်ဖက်တစ်ချက် တောတန်းသာရှိနေသည်။

သန္တာ ရှေ့ဆက်မသွားချင်တော့ပြီ။

နောက်ပြန်လှည့်မိသည်။

“ဟော ... ဒုက္ခ”

နောက်လှည့်လိုက်သည်နှင့် အမျိုးသားနှစ်ဦးကို ပက်ပင်းရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့သည်။ မသန္တာနောက်သို့ ဗီတိတိတ် လေး လိုက်လာသည့် နှစ်ဦးဖြစ်မည်။ သူတို့ ဖိနပ်တွေက ရာဘာ ခွာတွေမို့ အသံမကြားနိုင်ခြင်းဖြစ်မည်။ ဘောင်းဘီကိုယ်စီ၊ ရွာ ကင်ကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်ထားပါ၏။ လမ်းသရဲရုပ်တွေ။

မသန္တာ ပြန်အလှည့်တွင် ရှေ့မှဆီးပြီး လမ်းကို ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲချစ်ချစ်၊ ဘာလို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တာလဲ”

“အို ... ကိုယ့်ဘာသာ မလျှောက်ချင်လို့ပြန်တာ၊ ကျွန်မ နာမည် ချစ်ချစ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ လူမှားနေပြီ၊ ဖယ်ပါ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဟုတ်တယ်၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ် လျှောက်ရတာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတယ်၊ သူ့နာမည် တို့မသိပါဘူး၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ တိုတမင်လိုက်လာပြီး ချစ်ချစ်လို့ခေါ်တာပါ”

“အို ... ဘယ်လိုလူတွေလဲ ... ဖယ်”

“ချစ်ချစ်ကလည်းကွာ ... လာပါ၊ ဟိုဘက်တောတန်းဘက် အပျင်းပြေလျှောက်ကြတာပေါ့၊ သိပ်ကိုသာယာပါတယ်၊ လာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်သည် အကြမ်းဖက်လာသည်။ မသန္တာဘေးတွင် လက်ဝဲလက်ယာ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီး မသန္တာလက်မောင်းတစ်ဖက်စီကို ဆွဲကိုင်ကာ လမ်းဘေးတောတန်းဘက်သို့ ဇွတ်ဆွဲခေါ်သည်။

“အို ... လွတ် လွတ်”

မသန္တာ အတင်းရုန်းသည်။ တရွတ်တိုက်ဖြစ်သည် အထိရုန်းသည်။ မသန္တာ ဖိနပ်တွေ ကျွတ်ကုန်သည်။

“ဘယ်လွတ်လိမ့်မလဲ အမျိုးသမီးရာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ အမျိုးသမီး တွေ ခဲပါတိ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးလည်း ရခဲပါတိ”

မသန္တာ တွဲလောင်းဖြစ်သည်အထိ ထိုင်ချသည်။ သို့စဉ်ပါလျက် သူတို့နှစ်ဦးက ဇွတ်ဆွဲခေါ်မြဲ ဆွဲခေါ်သည်။

လမ်းဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

မြို့ထဲဘက်မှ လင့်ရီဗာကားတစ်စီး မောင်းလာသည်။ လင့်ရီဗာမောင်းသူသည် အဝေးမှာပင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ပုံရသည်။

သူတို့နှင့် တည့်တည့်နေရာမှာပင် လင့်ရီဗာကို ရပ်လိုက်သည်။

လင့်ရီဗာပေါ်မှ လူထွားကြီးတစ်ယောက် လွှားခနဲ ဆင်းလာသည်။ လူထွားကြီးလက်ထဲတွင် မော်တော်ကားလှည့်သော သံဂေါက်တံကြီး ကိုင်ထားပြီး အနီးသို့ရောက်လာသည်။

“ဟေ့လူတွေ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အစ် ... အစ်ကို”

ကိုလူထွားကြီးသည် ကိုလွမ်းဝေ ဖြစ်နေပါ၏။ သန္တာ ဝမ်းသာသွားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သို့တစေ လူဆိုးနှစ်ယောက်က သန္တာအား မလွှတ်သေးပေ။

ကိုလွမ်းဝေက သန္တာအား ပြန်နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုသေးဘဲ လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။

“တို့ဟာတို့ ဘာလုပ်လုပ် မင်းလမ်းမင်းသွားစမ်း၊ မင်းပါ နာသွားချင်လား”

“ဟာ ... ဒီလောက်ပြောရခက်တာ ကဲ ...”

ကိုလွမ်းဝေက နီးရာလူကိုရိုက်ရန် သံဂေါက်တံကို မြှောက်လိုက်သည်။

လူဆိုးသည် သန္တာကိုလွှတ်ကာ သူ့ဦးခေါင်းသို့ လက်ကွေးကာလိုက်ပြီး သိုင်းသမားလိုလို အကွက်သမားလိုလို တစ်ကွက်လှည့်လိုက်သည်။

ကိုလွမ်းဝေက တကယ်ရိုက်တော့ လူဆိုး၏ဦးခေါင်းကို မရိုက်ဘဲ ခြေထောက်ညှို့သကျည်းကို ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အား ... အား”

နာကျင်ပြီဟောဆိုလျှင် ညှို့သကျည်းအရိုးကို ထိခိုက်ခြင်းသည် ဘယ်နေရာထိခိုက်သည်နှင့်မျှ မတူဘဲ အနာကျင်ဆုံးဖြစ်သည်။

လူဆိုး ကုန်းကုန်းကြီးဖြင့် အငမ်းမရ သူ့ညှို့သကျည်းကို လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်သည်။ ခေါင်းငုံ့လည်စင်းပေးထားသလို ရှိပါ၏။ ကိုလွမ်းဝေက ညာဝိုက်လက်သီးဖြင့် ပါးရိုးကို ထိုးချလိုက်သည်။ လူဆိုး ဂျင်လည်သလို ချာလပတ်လည်ပြီးနောက် မှောက်လျက်သားကြီး ကျသွားသည်။

ဖျောက်ခနဲ မောင်.ပြန်ဓားဖွင့်သံကြားရသည်။ ကျန်သေးသောလူဆိုးထံမှ ဖြစ်ပါ၏။ မသန္တာကိုလွှတ်ကာ မောင်းပြန်ဓားဖွင့်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲကဟန်အတိုင်း ဓားကိုင်ကာ ကုန်းကွ ကုန်းကွဖြင့် ကိုလွမ်းဝေကို ဝင်ထိုးရန်အကွက်ရှာနေသည်။

“ဟာ ... ဒီလူ အဝိုတွေလုပ်နေတယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုလွမ်းဝေက သံဂေါက်တံကို အရင်းမှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဘယ်ညာဝှေ့ယမ်းပြီး တစ်ရှိန်ထိုးဝင်လိုက်သည်။

ထိချင်တော့ ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထားသည့် လူဆိုး၏ ဓားကိုင်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဒုတ်ခနဲ အသံမြည်အောင်ထိသွားသည်။

“အား”ဟု အော်ရင်း လူဆိုးလက်မှဓား ဆယ့်လေးငါးပေကွာအောင် လွင့်ကျသွားသည်။ လူဆိုးသည် ထိသွားသော လက်ကောက်ဝတ်ကို အခြားလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လမ်းဘေးသစ်ပင်တွေထဲသို့ ဖန်ောင့်နှင့်တင်ပါး တင်သားတည်းကျအောင် ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကိုလွမ်းဝေ”

မသန္တာ အပြေးလေးဝင်လာကာ ကိုလွမ်းဝေ၏လက်မောင်းကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာမသန္တာ၊ ကျုပ် လွမ်းဝေပါ။ ကဲ ... လောလောဆယ်တော့ ကားဆီကို မြန်မြန်ပြေးပြီး တက်ထိုင်နေ၊ ဒီလူတွေအသိုင်းအဝိုင်းက ဒီနားမှာ ဘယ်လောက်ထိရှိနေလဲမသိဘူး၊ မြန်မြန်မောင်းပြေးမှကောင်းမှာ”

ကိုလွမ်းဝေ ပြောသည့်အတိုင်း မသန္တာက ကားဆီ အပြေးလေးသွားကာ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး တက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ကိုလွမ်းဝေသည် နောက်မှလိုက်လာရင်း ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မသန္တာကျွတ်ကျန်ခဲ့သည့် ဖိနပ်လေးတစ်ဖက်ကို လိုက်ကောက်ပြီးမှ လင့်ရီဗာသို့ ပြန်လာသည်။

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်၊ သန္တာ ငရဲငအုံတွေ ကြီးကုန်တော့မယ်”

ကိုလွမ်းဝေက ဖိနပ်ကို မသန္တာရေ့သို့ ချပေးပြီးမှ ကားကို စက်နှိုးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒေါက်တာကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“တည့်တည့်ပဲမောင်းပါ အစ်ကို”

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မသန္တာက လံကျနေသော လူဆိုးကို လှည့်ကြည့်နေသည်။ ဆရာဝန်စိတ်ဖြင့် မတော်တဆ သေသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်လိုက်သေးသည်။

“အဲဒီလူ သေများသွားပြီလား မသိဘူး”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်လက်သီးက လူသေလောက်အောင် မပြင်းဘူး၊ ညို့သကျည်းအရိုက်ခံရလို့၊ သေတဲ့မသာလည်းမရှိသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကားထွက်သွားတာနဲ့ သူ့အဖော် ပြန်ထွက်လာပြီး သူ့လူကို ပြန်ခေါ်သွားမှာ”

ကိုလွမ်းဝေသည် တည့်တည့်ပင် ကတ္တရာလမ်း အတိုင်းမောင်းလာခဲ့သည်။

သန္တာသည် ယခုတစ်ကြိမ် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေအား အရမ်းကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေသာ ဝင်မကယ် လျှင် မိမိဘဝသွားပြီ။ အကယ်၍ အခြားကားတစ်စီးစီး ဖြတ်သွား ဦးတော့ လူဆိုးလူမိုက်နှင့် မယှဉ်ပြိုင်လို မပတ်သက်လိုသောကြောင့် ဝင်မကယ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွားနိုင်သည်။

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကတော့ လူဆိုးလူမိုက်နှစ်ဦး နှင့် သူတစ်ယောက်တည်း ယှဉ်ပြိုင်သည်။ အနိုင်လည်း ရသည်။ တကယ် အားကိုးထိုက်သော ယောက်ျားလူထွားကြီးပါပေ။

“အစ်ကိုကတော့ သန္တာအဖို့ တကယ့် ဘိုးဘိုးအောင်ပဲ၊ သန္တာ ဒုက္ခတစ်ခုခု တွေ့တာနဲ့ ရောက်လာပြီး ကယ်ဆယ် ပေးတယ်၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုတာမျိုးက မင်္ဂလာ ရှိတဲ့စကားပဲ၊ ပြောတဲ့သူရော နားထောင်ရတဲ့သူမှာရော နားဝင်ချို့စေတာပဲ”

မသန္တာသည် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကို စောင်းငဲ့ကြည့် မိတော့သည်။ ပြောသည့်လေသံနှင့် ပြောပုံ ဟန်ပန်က ထေ့ထေ့ ငေါ့ငေါ့သဏ္ဌာန် ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သန္တာက ငဲ့ကြည့်သော်လည်း သူက ပြန်မကြည့်။ သူ့မျက်နှာမှာ မထုံတက်တေး အမူအရာကြီး ရှိနေသည်။

မသန္တာ ရင်ထဲတွင် မချင်မရဲ ဖြစ်ရသည်။ ရင်းနှီး သောချစ်သူဘဝသာဆိုလျှင် ဆိတ်ဆွဲပစ်ချင်သည်။ ရင်ဘတ်ကို ထုချင်သည်။

သူ့အမူအရာမှာ သူက ကိုကျော်သူ့ထံ ရေးခဲ့သော စာအကြောင်း၊ သူက ကိုကျော်သူ့ကိုဖွင့်ခဲ့သည့် မေတ္တာအကြောင်း တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိ ဘာမျှမသိသေးဟု ထင်ရှိထားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဖြူးမှ ဂျစ်ကားနှင့်အတူ လာစဉ်ကလို ဂိုက်ပေးဟန်ဆောင်ကာ တည်တည်တန့်တန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကြည့် ... သန္တာက တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပြောတာကို အစ်ကိုက အောက်ကလီအာ ပြန်ပြောတယ်”

“ဒီမယ် အမိ၊ တာဝန်သိတဲ့ ဘယ်တိုင်းရင်းသားမဆို
မတရား အနိုင်ကျင့်နေတာကိုတွေ့ရင် ဝင်ကယ်မှာပဲ၊
ဒီတော့ အရမ်းကြီး ကျေးဇူးတင်စရာလည်း သိပ်မရှိလှပါ
ဘူး။”

“ကဲ ... ကဲဖြင့်လည်း ကျေးဇူးမတင်တော့ဘူး၊ တကစ
ကျေးဇူးတင်ခံတာတောင် တိုတိုတောင်းတောင်း နိုင်လိုက်
တာ”

သန္တာ နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြောမိသည်။

သို့တိုင် သူက အေးစက်စက်။

နောက်ဆုံး သန္တာကပင် အလျော့ပေးပြီး စကား
ပြန်ဆက်သည်။

“အခု အစ်ကို ဘယ်သွားဖို့ ထွက်လာတာလဲ”

“အမိကို အိမ်လိုက်ပို့နေတာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို အိမ်ကထွက်လာတုန်းက ဘယ်ကို
သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာလဲလို့ မေးတာ”

“ညောင်ရွှေကိုပါ၊ ဟော် ... ကို သွားမလို့”

“အစ်ကို ဂျစ်ကားကော”

“ဝပ်ရှောမှာ၊ ဒီနေ့ရမယ် ပြောတာပဲ”

“ဒီလင့်ရှိဗာကားကကော အစ်ကိုကားပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ကြီးကောလိပ်က သူငယ်ချင်း ခင်
မောင်ဝင်းရဲ့လင့်ရှိဗာ၊ ကျုပ်ကားပြင်နေတုန်း ခဏငှားသုံး
တာ”

“အစ်ကို တောင်ကြီးကို ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“လေးရက် ရှိသွားပြီ”

“ဘာလဲ မောင်ကြေးမုံရဲ့ နောက်ထပ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဖို့
ရမ်းပြည်နယ်ဘက် လေ့လာတာလား”

“ဗျာ”

သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ လီဗာနင်းထား
သော ခြေဖဝါးပင် ကြွတက်သွားသဖြင့် ကားမှာ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း လီဗာကို မြန်မြန်ပြန်နင်းပါ၏။

သန္တာကိုလည်း စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ မသန္တာက
လည်း သူ့အရိပ်အကဲကို တမင်ကြည့်ခိုက်မို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိ
ကြသည်။

မသန္တာက မျက်လွဲမရှောင်ဘဲ ပြုံးပြရင်း ဆက်ပြော
သည်။

“အစ်ကို နောက်ဆုံးရေးတာက ‘ဝေးရာသို့ ပြေးပါလေ
တော့’နော်၊ အခုထပ်ရေးမှာက ရှမ်းပြည်နယ်အထိတောင်
အစ်ကိုရောက်နေပုံထောက်ရင် ပို၍ဝေးဝေးပြေးဦးမည်ဆိုတဲ့
ဝတ္ထုရေးမှာလား”

ကိုလွမ်းဝေ မျက်လုံးလွဲပြီး ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြန်
ကြည့်သည်။

ပြီး ... သူ ပြုံးနေပါ၏။

ပြုံးလေလျှင် အမြဲကြည့်ကောင်းသည်မို့ မသန္တာက
စိုက်၍ပင် ဆက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟိုကောင် ... ခွေးသူခိုး ကျော်သူက အမိကို ဘာတွေ
အထိ ပြောလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟိုဂူလ် လူကြီးမင်း ဆရာကိုကျော်သူက သန္တာကိုပြော
လို့တာ နံ့မှနံ့ပဲ အစ်ကို”

သူ ထပ်မံ ပြီးပြန်သည်။ သူက ဟိုကောင် ခွေး
သန္တာ ပြောသည်ကို သန္တာက ပုဂ္ဂိုလ်လူကြီးမင်းဟု ချက်ချင်း
ခြံနံ့လည်ဝိသေသပြုသည်မို့ သူ ပြီးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူ့အပြုံးကို ထပ်တလဲလဲ တွေ့ရသော မသန္တာသည်
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အလိုလို ပျော်လာမိသည်။

“ဘာတွေစုံအောင်ပြောလဲ အမိ”

“မန္တလေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျောင်းသူ တရုတ်ကပြား
မလေး မသန္တာအကြောင်းလည်း ပါတာပေါ့”

“ဟာ ... ဒီကောင်၊ တကယ်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ”

“နောက်မှဆိုး၊ အခုတော့ အဲဟိုညာဘက်က ခြံပေါက်ထဲ
ကွေ့ဝင်ပါ အစ်ကို”

“ဒါလည်း အမိအိမ်ပဲလား”

“ခဲအိုနဲ့ အစ်မအိမ်”

ကိုလွမ်းဝေ ကွေ့ဝင်သည်။ ခြံကြီးဝင်းကျယ်ပင်
ဖြစ်သည်။ ရှေ့တွင် အလွန်လှပသော ခေတ်ပုံစံ တစ်ထပ်တိုက်
ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ခြံဝင်ပေါက်မှ တစ်ထပ်တိုက်လေးအထိ မာကျော
ကျစ်လျစ် ချောမွေ့သော လမ်းနီလေး ဖောက်ထားသည်။

ခြံထဲဝင်သည်နှင့် ပန်းရနံ့များကို ရှူရှိုက်ရသည်။
ငဲ့ကြည့်ရာ စနစ်တကျ စီစဉ်ရရှိစိုက်ထားသော နှင်းဆီ၊ ဒေါလီယာ
နှင့် ကျိုင်းတုံပန်းတွေ အရောင်မျိုးစုံ စွင့်စွင့်ကားကား ပွင့်နေသည်
ကို တွေ့ရသည်။

“ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းပဲ”

“ဘာပြောတယ် အစ်ကို”

“ဪ ... အမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ အမိ
ရဲ့အစ်မကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ တစ်ဆွေမျိုးလုံး ချမ်းသာ
ပါလားလို့ ဆိုလိုတာပါ”

မချေပဘဲ သန္တာ မြို့နေလိုက်သည်။

အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေသည် မိမိချမ်းသာမှုနှင့် ဆရာဝန်
ဘွဲ့ရမှု၊ ထည်ဝါခြင်းတွေကိုလန်ပြီး မျှသိပ်ထွက်ပြေးနေသူ မဟုတ်
လား။

တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မရှိသောအခါ ကိုလွမ်းဝေ
တွေးစရာဖြစ်လာသည်ကို ဆက်တွေးသည်။

စာရေးဆရာ မောင်ကြေးမုံ ဖြစ်ကြောင်း။

ကျောင်းသူ မသန္တာလေးနှင့် ရည်ငံခဲ့ကြောင်း။

ထိုမျှအထိ ဒေါက်တာမသန္တာ သိနေပြီဆိုလျှင်
သူမအပေါ်တွင် မိမိရင်ထဲက ချစ်နေကြောင်းတွေကိုပါ ကျော်သူ
က ပြောလိုက်လေပြီလား။

နောက်ဆုံးခွဲခွာခဲ့ချိန်သည် ဒေါ်နွယ်နွယ်က မိမိအား
ဒေါက်တာမသန္တာ လိုအပ်ချိန်တွင် အငှားယာယီ လက်ထပ်ပေး
ရန် တောင်းဆိုသဘောတူခဲ့ပြီးနောက် မိမိသည် ရန်ကုန်မှထွက်
လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါက်သန္တာနှင့် ကျော်သူတို့တွေ့
ပြီး ကျော်သူက ဒီမိအကြောင်း ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် ကျော်သူက သူ့အဆက် ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင်ကို ပြောသည်တို့ကို မယဉ်ခိုင်က တစ်ဆင့်ပြန်လည်ပြီး ဒေါက်တာ မသန္တာကို ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိက ဒေါက်တာမသန္တာကို ချစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် မသန္တာ သိနေပြီ ဖြစ်ပါက ယခု တွေ့ရုံခြင်းမှာ ပျက်နာပူစရာ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်သည်ပဲ။

မသန္တာအဖို့ ကျော(ချ်)တစ်ဦးတည်းကိုသာလျှင် လက် ထပ်မည်သူ။ သည်ကြားထဲ မိမိက သူမကို ကျိတ်၍ချစ်နေပါပြီ ဆိုခြင်းမှာ သူမအတွက် ဟားစရာ၊ လှောင်စရာပင် ဖြစ်ဦးမည်။

“ဟိုး ... ဟိုး ... ဆရာ၊ ပေါ်တီကို ဟိုဘက်ကို ဆက် မောင်းသွားရင် ထွက်ပေါက်ကို ရောက်သွားမှာပေါ့၊ ထွက် ပေါက်က ပြန်ဝင်ရင် ဆပ်ကပ်ကမ္ဘာလုံးထဲ မော်တော်ဆိုင် ကယ် မောင်းသလို ဖြစ်သွားမယ်”

ကိုလွမ်းဝေ ဘာရိတ်နင်း ရပ်ပေးသည်။ ဂီယာဖရိုး ဖြတ်သည်။ လက်တံရှည်ကြီးဖြင့် မသန္တာ၏ပခုံးကျော်ကာ လင့် ရီဗာ၏ဟိုဘက်တံခါးကိုဖွင့်သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ အစ်ကို၊ အိမ်ကိုမဆင်းတော့ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ရန်ကုန် ခြောက်မိုင်ခွဲအိမ်ကို အဝထိ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သဘောမျိုးပဲလား”

“ကျုပ် ညောင်ရွှေကို ခရီးဆက်စရာ ရှိတယ်လို့ အမိကို ပြောထားပြီးသားပါ”

“လုပ်မနေနဲ့ အစ်ကို၊ တောင်ကြီးနဲ့ ညောင်ရွှေဟာ နီးနီး လေးရယ်၊ ကိုယ့်ကားနဲ့သွားရင် တစ်ရေခိုး ထသွားတောင် ရတယ်၊ ဘာလဲ သန္တာကို တတိယအကြိမ် ထပ်တွေ့ပြီး ခိုင်ပန်းလို ရေနုနဲ့ရေဆန် မျောမလို့လား၊ ရေမျောကမ်းတင် လွှင့်ဦးမလို့လား”

“အာ ... အဲဒါ ... အဲဒါ ကျော်သူကို ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့စာ ထဲက စကားလေးတွေပါလား”

“ကားသော့ ပိတ်ပါ၊ အောက်ကိုဆင်းပါ အစ်ကို၊ သန္တာရဲ့ အားမာန်နဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ဒီတစ်ခါတော့ အစ်ကို မငြင်းသင့်ပါဘူး”

ရင်ကြီးမောက်တက်လာအောင် လေကိုရှူပြီး ရင် ကြီးပြန်ပိတ်သွားအောင် ဟူးခနဲ ကိုလွမ်းဝေ လေမှုတ်ထုတ်လိုက် သည်။

ကားသော့ပိတ်သည်။ တံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။

မသန္တာကပင် ရှေ့ဆောင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းဆိုတာတွင် ကိုလွမ်းဝေ ထိုင်လိုက်စေကာမူ မသန္တာက မထိုင်သေးဘဲ နှုတ်မှအလွတ်ကျက် စာတစ်ပိုဒ်ကို မတိုးမကျယ် အသံလေးဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဖွင့်ပြောမိတာနဲ့ လမင်းကို ဒိန်ခဲမှတ်ပြီး တပ်မက်စိတ်နဲ့ မိုးကိုမော့ပြီး အူနေတဲ့မြေခွေးလို နောက်ဆုံး ငါပဲ ဒုတိယ အကြိမ် ရင်ကွဲနာကျရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ မိုးပေါ်ကိုတော့ မော့မိပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မအူမိခင် ဆေး ကိုပြေးတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်တာမို့ ဆေးရာကို ပြေးပြန်ပြီ”

တိုက်အိမ် တစ်အိမ်လုံး မည်သူမျှမရှိ။ အိမ်လုပ်သား ခြံလုပ်သား အားလုံးသည် ကိုလှမင်းနှင့် မမဥမ္မာ မရှိသည်မို့ သူတို့ကို အပိုင်အစား ပေးထားသော ခြံထဲမှ တန်းလျားခန်းအသီးသီးတွင် အနားယူနေကြသည်ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မသန္တာ ခွတ်လိုက်သော စကားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဧည့်ခန်းတွင် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်ထွက်လာပေသည်။

ကိုလှမင်းဝေသည် မသန္တာ ခွတ်ဆိုသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သည်။ ပြီး အပြုံးအရယ်မရှိဘဲ တည်တည်ခန့်ခန့် ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီစာကို အဲဒီလိုပဲ ကိုကျော်သူရဲ့စားပွဲမှာ ရေးထားခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို အမိက သိနေပြီဆိုတော့ ကျုပ် အမိအပေါ်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာကိုလည်း သိပြီပေါ့၊ ကျုပ် အမိကို တကယ်ချစ်မိတာပါ။ ချစ်မိတဲ့အကြောင်း ဘုရားကိုးဆူညက ကျော်သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီညက အိပ်လို့မရဘူး၊ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစား၊ ကျောင်းသူ မိသန္တာနဲ့ဖြစ်ခဲ့တုန်းကလည်း ကျုပ်ဟာ ချမ်းသာသူ မဟုတ်ဘူး၊ မိဘဂုဏ်မရှိဘူး၊ လခငါးရာကျော်ရတဲ့ လခစားတစ်ယောက်၊ ဒီအမြင်တွေနဲ့ပဲ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ မိသန္တာဟာ ကျုပ်ကိုစွန့်ပြီး သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူကိုပဲ ယူသွားတယ်”

“ကျောင်းသူ မသန္တာရဲ့ သဘောရင်းဟာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သန္တာ ကိုယ်တိုင် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ အစ်ကို”

ကိုလှမင်းဝေ လက်ဝါးကာပြသည်။

“ကျုပ်လည်း သိုးသိုးသန့်သန့် ကြားသင့်သလောက်ကြားပြီးပါပြီ၊ ဖခင်ကြီးကိုင်ပြီး သဘောတူသူကို လက်ထပ်ရတယ်ပေါ့လေ၊ ထားပါတော့၊ ဒီအကြောင်းက ပုတ်သင်ဥပါ၊ ညောင်မြစ်တူးရာမှာ ဘာလို့ ပုတ်သင်ဥပေါ်တော့မလဲ၊ ကျုပ် ပြီးခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာကို အချိန်တာလနဲ့ ကုစားပြီးပြီ၊ ခရီးသွားခြင်းဖြင့် ကုစားပြီးသွားပါပြီ”

မသန္တာသည် ထပ်မပြောတော့၊ အမှန်တော့ ကိုယ်ချစ်မိနေသူအား သူ၏ချစ်သူဟောင်းကိစ္စ ပြန်မနူးပေးချင်။

အစ်ကို ကိုလှမင်းဝေ ကိုယ်တိုင်က မကြားလိုတော့ပြီ ဆိုလာသောအခါ သန္တာ ကျေနပ်စွာ ဤအကြောင်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ကျုပ် ခံလိုက်ရတာက ဝေဒနာအသစ်ပါ၊ အမှန်တော့ အဲဒီ ဘုရားကိုးဆူည အိပ်မပျော်ရင်း ကျုပ်ဟာကျုပ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ၊ အခု မသန္တာဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ငွေကြေးလည်း သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ချောတာလှတာလည်း ထင်ထင်ရှားရှား ရှိလှတယ်၊ ကျုပ်ဖွင့်ပြောလည်း စကားအဖတ်တင်ရုံသာရှိမယ်၊ နေမမြင့် အရူးမရင့်ခင် ပြေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ မိုးလင်း နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ပြေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အဲဒီ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျော်သူ့ ဆီကို စာရေးနေတုန်းပဲ ဒေါ်နွယ်နွယ် ပေါက်ချလာတယ်၊ ငွေငါးသောင်းတန် ချက်လက်မှတ် ပေးတယ်၊ အင်းလေ ... ဒါတွေအားလုံး အမိကိုယ်တိုင် စေခိုင်းတော့ အမိသိပြီးသားတွေပဲ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ် နင့်ခန့် ခံစားရတယ်၊ ဝေဒနာသစ် ရတယ်၊ ကျုပ် ရေရေလည်လည် ပြေးပြီပေါ့”

“အဲဒီအတွက် သန္တာဟာ လက်လွန်သွားပြီးမှ သိပ်ကို နောင်တရပါတယ် အစ်ကို၊ နောက်ပြီး အစ်ကိုပြောသလို နှလုံးသားရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပေါက်ဖွားရာမှာ အလွှာအဆင့် တွေ၊ ပညာဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ မိဘဂုဏ်တွေ မပါပါဘူး”

မှသန္တာသည် ကိုလွမ်းဝေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာ တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အဲ ... အိမ်ထောင်ရေးအထိ စဉ်းစားတော့မှ အဲဒီအလွှာ တွေ၊ ဂုဏ်တွေကို ဖြည့်စွက်စဉ်းစားချင်လည်း စဉ်းစားရ တာပါ။ နောက်တစ်ချက် သန္တာ ပြောမယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို လက်မခံဘဲ ပြန်ထားခဲ့တဲ့ ငါးသောင်းတန်ချက် လက်မှတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲသန္တာရဲ့ပင်ကိုရင်ထဲက ဖြစ် လာတဲ့ စိတ်ဆန္ဒအရပ် အစ်ကိုကို ခုတုံးမလုပ်တော့ဘူးဆို တာ ရန်ကုန်မှာကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ သန္တာရဲ့ ဆန္ဒ၊ သန္တာရဲ့အတွင်းစိတ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာမမခိုင်ကို သန္တာ ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ခုတုံးမလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ မသန္တာ”

“ယာယီဟန်ဆောင် လက်ထပ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်မထိုး တော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ အစ်ကို၊ ပတ္တမြားစိန်စိလက်စွပ် လေးကိုလည်း သန္တာ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားပါတယ်၊ မမေ့မ္မာ ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်လို့ ကတိုက်ကရိုက်ကြီး ထွက် လာခဲ့လို့ ရန်ကုန်အိမ်မှာပဲ လက်စွပ်လေး ကျန်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

“ကြေးနန်းရိုက်လို့ ဟုတ်လား၊ သန္တာအစ်မတွေလည်း မတွေ့ပါလား၊ ဒီမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား”

“မမေ့မ္မာတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကြေးနန်း ရိုက်ခေါ်တာက သန္တာတို့ရဲ့အမွေထိန်း ဝတ်လုံတော်ရ ဦးစိုးပိုင် အသည်း အသန်ဖြစ်လို့ သူမသေခင် သန္တာကို အမွေတွေပြန်လွှဲပေး ချင်လို့ အရေးတကြီး ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်တာ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က ခင်မောင်ဝင်းတောင် အသုဘချတာ လိုက်ပို့သေးတယ်၊ ဪ ... နေဦး၊ ဒါဖြင့် မသန္တာ အသက်အစိတ်မပြည့်ခင် လက်မထပ်ရတော့ဘဲ အမွေတွေ ရလိုက်ပြီပေါ့”

“အဲဒီသဘောပါပဲ အစ်ကို”

“ဪ ... ဪ ... ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ဟန်ဆောင်လက် ထပ်ကိစ္စ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု သန္တာ ပြောခဲ့ပြီကော၊ အစ်ကိုနဲ့ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သန္တာ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တာက အစ်ကို ရန်ကုန်ကထွက်သွားပြီး နောက် တစ်နေ့မှာပါ အစ်ကို၊ အစ်ကို ထွက်သွားပြီး နောက်တစ် နေ့မှာပဲ ဆရာ ကိုကျော်သူကို သန္တာ သွားတွေ့တယ်၊ အစ်ကိုကျော်သူဆီက အစ်ကိုရဲ့ဇာတ်ကြောင်းတွေရော သန္တာ အပေါ်ထားရှိတဲ့မေတ္တာအကြောင်းရော သိခဲ့ရတယ်၊ နောက် ပြီး မမနွယ်ကလည်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့တဲ့နေ့က အစ်ကို လက် စွပ်ယူဖို့ အခန်းထဲ ဝင်သွားတုန်း စားပွဲပေါ်က အစ်ကိုရေး ထားတဲ့စာကို အလစ်သုတ်လာပြီး သန္တာကို ပေးတယ်လေ၊

အဲဒီလို အကုန်သိရတော့ အစ်ကိုကို သိပ်သနားတယ်။ အစ်ကိုရဲ့သဘောထားကြီးမှုတွေကိုလည်း စေ့စေ့တွေးမိတယ်။ အစ်ကိုရဲ့ကျေးဇူးတွေကိုလည်း မြင်လာတယ်။ အတ္တဆန်လွန်းတဲ့ သန္တာကိုယ်ကို အပြစ်တင်ပြီး အစ်ကိုအပေါ် ရက်စက်တဲ့အကြံတွေ ကြံမိတာ နောင်တရလာတယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းကပါ အစ်ကို၊ တောင်ကြီးကို ရောက်လာပြီး အမွေတွေလွှဲတာက ဦးလေးဦးစိုးပိုင် ဆုံးသွားတဲ့နေ့က မဆုံးခင်လေးမှာ လွဲသွားတာပါ။”

ကိုလွမ်းဝေ တွေဝေရသည်။

မသန္တာသည် မိမိအပေါ်တွင် အမူအရာတွေပြောင်းနေသည်။ နူးညံ့နေသည်။ မိမိက မေတ္တာရှိကြောင်း သိနေလျက်က သူမပြောသောစကားတို့သည် မျှော်လင့်ချက်ရှိသည့် အဓိပ္ပာယ်တော့ ပါဝင်နေသည်။

ထိုင်နေလျက်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလာသည်။

မျှော်လင့်ချက် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျုပ်ရင်ထဲက မေတ္တာကို မသန္တာ သိပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီနော်”

“သိပြီးသားပါ အစ်ကို”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟိုအခြေအနေအရ ကျုပ် မျှိုသိပ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ အခု ကျုပ်မေးပါရစေ မသန္တာ၊ ကျုပ်ကို မေတ္တာတုံ့ပြန်သလားဟင်”

“တုံ့ပြန်ပြီးသားပါ အစ်ကို၊ အခု အစ်ကိုနဲ့ ပြန်တွေ့မှ တုံ့ပြန်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်က အစ်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီးတဲ့နောက် အစ်ကို ဆရာကိုကျော်သူကို ရေးထားတဲ့စာဖတ်ရတာရော၊ ဆရာကိုကျော်သူ ကိုယ်တိုင်က ပြောပြချက်တွေအရရော၊ အဲဒီကတည်းက သန္တာရဲ့ရင်ထဲနလုံးသားထဲကိုက အစ်ကိုအပေါ်မှာ အလိုလို တုံ့ပြန်မေတ္တာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ သန္တာစာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ အစ်ကို”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ တကယ်ပါ။ ကျုပ်ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်တဲ့အထိ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မသန္တာသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာထသည်။ ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေသော ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး ရင်နှင့်နှင်နှင်ပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဆက်ပြီး နားထောင်ပါ အစ်ကို၊ ဒီတောင်ကြီးကိုလာဖို့ အကြောင်းမပေါ်သေးတဲ့ ရန်ကုန်မှာကတည်းက အစ်ကိုကို ရက်စက်စေတဲ့ယာယီလက်ထပ်တာကို ပယ်ဖျက်ထားတယ်။ အမွေတွေ အဆုံးခံမယ်၊ သန္တာအသက် အစိတ်ကျော်မှ ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဂျော့(ချ်)ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်၊ သူ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ သူ့ကိုပေးထားတဲ့ နှုတ်လွန်ကတိကို ပြန်ရုပ်သိမ်းမယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး ပြီးစီးဆေးဆေးချိန်ကျမှ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် လာဖွင့်ပြောတာနဲ့ အစ်ကိုကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်တယ် အစ်ကို”

“ဗျာ”

“သန္တာ တောင်ကြီးလာဖို့ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့တော့ လေယာဉ်ဆိပ် စားသောက်ခန်းမှာ ဂျော(ချ်)ရဲ့အဖေနဲ့ အမေနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတယ်။ ဂျော(ချ်)အဲဒီနေ့က ဘီအိုစီလေယာဉ်နဲ့ ပြန်ရောက်မှာမို့ လာကြိုတာတဲ့”

ချက်ချင်းပင် ရွှင်မြူးရိပ်သမ်းနေရာမှ ကိုလွမ်းဝေ၏ မျက်နှာသည် ညှိုးကျသွားသည်ကို မသန္တာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

“သန္တာ သိပ်ခေါင်းခဲသွားရပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့ ဖြူးမှာ မဆုံခင်ကတည်းက ဂျော(ချ်)ဆီကို သန္တာ စာရေးပြီး ခေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါတွေ မမနွယ်က အစ်ကိုနဲ့တွေ့တုန်းက ပြောပြပြီးသားတွေပါ။ အစ်ကို သိပြီးသားတွေပါ။ အဲဒီတုန်းက သူ မလာနိုင်ဘူးလို့ စာပြန်ခဲ့တယ်။ အခုတစ်ခါ သူ ပြန်လာတယ်။ သန္တာ အသက်အစိတ်မပြည့်ခင် ဆူ ပြန်လာတယ်။ သူ့ဟာသူ စိတ်ထဲမှာ သန္တာကိစ္စအတွက် ခဏပြန်လာသင့်တယ်လို့ ပြန်တွေးပြီး ပြန်လာတာများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး အစ်ကို”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ကိုလွမ်းဝေ ရယ်သည်။ သွားဖြူတန်း သွားစွယ်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းစုံအပွင့် သိပ်ကြည့်ကောင်းသော်လည်း အစ်ကိုကိုလွမ်းဝေ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး မျက်လုံးတွေ ရီဝေနေသည်ကို မသန္တာ မြင်နေရသည်။

ရယ်သံပြုရင်းပင် ကိုလွမ်းဝေ ထိုင်ရာမှထသည်။ မသန္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ မထူးပါဘူး မသန္တာ၊ ဘာဘူကြီးနဲ့ အရာကြီးပါ။ ဘာဘူကြီးဆိုတာ မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွားနဲ့ကုလားကြီး၊ အရာကြီးဆိုတာကျပြန်တော့လည်း မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွားနဲ့ ကုလားကြီးပဲလေ၊ ဘာဘူကြီးနဲ့ အရာကြီး တစ်မျိုးစီ အခေါ်အဝေါ်သာကွဲတာ၊ ဒီကုလားကြီးကတော့ ဒီကုလားကြီးပါပဲ”

မသန္တာ ဆိုရသည်။ နင့်ရသည်။ မျက်ရည်တွေ ဝဲခနဲ ဖြစ်လာသည်။

“ဟို မိသန္တာတုန်းက ဖေဖေကိုငဲ့လို့၊ ဒီမသန္တာကျတော့ ကတိသစ္စာ နှုတ်လွန်ထားလို့ အကြောင်းပြချက်ချင်း ခြားနားပေမယ့် ဟိုမသန္တာလည်း ငွေကျိုကျိတက် ချမ်းသာသူကို လက်ထပ်တာပဲ၊ အခု ဂျော(ချ်)ကိုကြည့်၊ ပါရဂူဘွဲ့ရမယ့်လူ၊ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးရဲ့သား၊ ဝင်ဒါမီယာလို လူကုထံရပ်ကွက်မှာ တိုက်ကြီးခြံကြီး ဟိန်းနေအောင် ချမ်းသာသူ၊ ဟဲ ... ဟဲ၊ အမွေတွေလည်းရပြီ၊ ဂျော(ချ်)လည်း အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ကဲ ... ကျုပ်သွားတော့ မယ် အမိ၊ ကျုပ်အဖို့တော့ စိုင်းထီးဆိုင်ဆိုသလို မောတော့ မောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမောဘူးပေါ့လေ”

ချာခဲ လှည့်သွားသည်။

သန္တာ ဘာကိုမျှ မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ လွမ်းဝေ လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို မှားသွားပြီ၊ သန္တာ အမွေတွေ ပြန်ရတာရော၊ ဂျော(ချ်)ပြန်ရောက်လာတာရော သူ့

ဟာသူ ဖြစ်သွားတာတွေချည်းပါ။ သန္တာရဲ့ဖန်တီးချက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကို သန္တာ ချစ်မိတာတောင် သန္တာ ရင်ထဲ၊ နှလုံးထဲက သူ့ဟာသူ အလိုလို ချစ်လာတာပါ။ တကယ် ပြောတာပါ။ အစ်ကိုကိုပဲ သန္တာ ချစ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသန္တာ၊ ဒါပေမဲ့ ရွဲ့နဲ့လုပ်တဲ့ ကျားရုပ်ကပဲကိုက်ကိုက်၊ တကယ့်တောထဲက ကျားကပဲကိုက်ကိုက်၊ ကျားကိုက်ခံရ တာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ”

သူသည် လက်မောင်းကိုင်ဆွဲထားသော မသန္တာ၏ လက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ညင်သာစွာ ဖြေချလိုက် ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လင့်ရိုဗာဆီသို့တက်ကာ စက်နှိုးဘီးလိုမဲ့ လိုက်သည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို”

တံခါးဝအထိ လိုက်ခေါ်မိသည်။ လင့်ရိုဗာ ခြံထဲမှ ထွက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်ရင်း မဆည်နိုင်သော မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

သန္တာ ပြန်လှည့်ကာ ဆိုဖာတွေအောက် ကြမ်းခင်း ကော်ဇောမှာပင် ထိုင်ချကာ ဆိုဖာခုံတွင် လက်နှစ်ဖက်တင်၊ မျက်နှာအပ်ကာ အားရပါးရ ငိုချလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သန္တာ၊ ညီမ ငိုနေလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း”

ကားထိုးရပ်ပြီး ပွင့်လျက်သား သံဆွဲတံခါးမှ ဝင်လိုက် သည်နှင့် ကြမ်းခင်းတွင်ထိုင်ကာ တအားငိုနေသော ညီမသန္တာ ကို တွေ့သည်နှင့် ဥမ္မာ အပြေးကလေး ဝင်ခဲ့သည်။

သန္တာဘေးတွင် ဥမ္မာ ဖင်ထိုင်ချသည်။ ညီမ၏ပခုံး ကို ကြင်နာစွာ ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... သန္တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း၊ နင်အင်မတန် မျက် ရည်ခိုင့်တဲ့ မိန်းမပါ၊ အခုဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း၊ အမွေတွေ ဖြုန်းခနဲရလိုက်လို့ ဝမ်းသာပြီးငိုတာလား သန္တာ”

“အို ... မဟုတ်ကဟုတ်၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုတာလဲ၊ နင့်ကို ငယ်ငယ်က ဖေဖေရိုက်တာတောင် မျက်ရည်တစ်စက် မကျခဲ့တာ၊ အခု ဘာဖြစ်လဲဟင်”

သန္တာ မပြောဘဲ ပို၍ငိုလာသည်။ မိခင်အားကိုးရ လာမှ ပို၍ပင် ငိုလာသော ကလေးနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။

“ကိုကိုမင်း ... ကိုကိုမင်း”

“ဪ ... ဥဗ္ဗာရယ်၊ ကိုယ် ဥဗ္ဗာဘေးမှာကပ်ပြီး ရပ်နေတာပဲ၊ ဒီလောက် အော်ခေါ်ရလား”

“တွေ့မှမတွေ့တာ ဒီမှာ သန္တာ အရမ်းငိုနေတာ ကိုကိုမင်း မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ”

“မြင်ရင် ဇာစ်ခုခု လုပ်ပါလား”

“အာ ... ဥဗ္ဗာကလည်း၊ ခယ်မအပျို ငိုနေတာ ခဲအိုကတာလုပ်တတ်မှာတဲ့လဲ”

“ကိုကိုမင်း သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမြင့်ခိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ချက်ချင်းလာပါလို့ ပြောပါလား ကိုကိုမင်း”

“အို ... သန္တာကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်ပဲဟာ၊ ဟိုကောင်က ကော သူ့ထက် ဘာပိုလုပ်တတ်မှာလဲ၊ ဒီလောက် ငိုနေတာ ပယောဂတစ်ခုခုလား မသိဘူး၊ ကိုယ် ပယောဂဆရာ ဦးစိန်ကတုံးကို သွားခေါ်ရမလား၊ သူ့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိဘူး”

“ခေါ်ကြည့်လေ၊ အခုသွားလိုက်”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ မမဥဗ္ဗာရယ်၊ အရေးထဲမှာ ပေါက်ကရတွေ၊ တကယ် သန္တာ သေချင်တယ်”

“ဘာလို့ သေမှာလဲ၊ မဟုတ်တာ၊ နင်သေရင် နင့်အမွေတွေ ငါရနေမှာ ငါ့မှာ ကိုကိုမင်း ပါလာတာတွေရော ထားစရာတောင် မရှိဘူး၊ နင့်ဟာတွေ ငါမလိုချင်ဘူး”

ခေါင်းငုံ့ငိုရာမှ သန္တာ ခေါင်းမောလာသည်။ ငိုအား

ထက် ရယ်အားသန် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေရသည်။

မမဥဗ္ဗာ လင်မယားသည် နောက်ပြောင်နေသည် မဟုတ်။ သူတို့သည် ဤရုံစံအတိုင်းသာဖြစ်သည်။

“ဒီမယ် မမဥဗ္ဗာ၊ သန္တာလေ အမွေတွေ မက်မောတုန်းက မက်မောပေမယ့် အခုတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အစ်ကိုကို တောင်ကြီးမှာ ကနေပြန်တွေ့ရတော့ သန္တာသိပ်ကိုရင်နှင့် ရတယ်၊ ရင်နာရတယ်၊ ဒီအမွေတွေကြောင့် ဂျော့(ချ်)ဘဦး ကို လက်ခံခဲ့ရာက အခုတော့ အစ်ကိုအတွက် သန္တာ သိပ် စိတ်ထိခိုက်ရတယ် မမဥဗ္ဗာရယ်”

“ဟဲ့ ... နေဦးလေ၊ အစ်ကိုဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ၊ နင့်မှာ ဘာဘာညာညာတွေ ဘာမှမရှိဘူးဆို၊ တို့ညီအစ်မမှာ အစ်ကိုလို့ခေါ်ရတဲ့ ဆွေမျိုးလည်း မရှိပါလား”

“ဟုတ်တယ် မမဥဗ္ဗာ၊ ဟိုတုန်းက သန္တာမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သန္တာအသည်းနှလုံးဟာ ဗလာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခု”

သန္တာက ဆက်မပြောသေးဘဲ ဘေးတွင် မားမား ကြီးရပ်နေသည့် ကိုလှမင်းကို မော့ကြည့်သည်။

သည်လောက်တော့ ကိုလှမင်း ပါးသေးသည်။ သူ့ဟာသူဖြိုးကာ “ကိုယ်အဝတ်လဲတော့မယ်ကွာ” ဟုပြောပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း၊ အစ်ကိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အစ်ကိုဆိုတာ သူ့နာမည်က ကိုလှမ်းဝေတဲ့၊ မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက်ကထိက လုပ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီအစ်ကို ကိုလှမ်းဝေဟာ မမဥဗ္ဗာနဲ့အသည်းစွဲကလောင် မောင်ကြေးမုံပဲ မမ”

“ဟယ်”

မသန္တာ ငိုရွှက်သံနှင့်အတူ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။

ယခင်အခေါက် ရထားလမ်းရပ်၊ ဖြူးမှရန်ကုန်ပြန် ကိုလွမ်းဝေနှင့် တွေ့ခဲ့သည်မှ အစပြုပြီး ယနေ့ လူဆိုးနှစ်ဦးလက် မှ ကိုလွမ်းဝေကပင်လျှင် ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး အိမ်လိုက်ပို့စဉ် အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြသော်လည်း နောက်ဆုံးအထင်လွဲသွား ပုံ အဆုံးအကိရော မိမိကိုယ်တိုင် ကိုလွမ်းဝေကို ပြန်ချစ်နေပြီ ဆိုသည်တွေရော စုံမှစုံ၊ တစ်ခုမကျန် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ဇာတ်ကြောင်းရှည်ကြီးကို ရင်တွင်းခံစားချက်တွေ ပါ စွက်ဖက်ပြောသဖြင့် ထိုင်ပြောသည်မှာ တစ်နာရီကျော်အောင် ကြာသွားသည်။

“အဲဒါပေါ့၊ မမဥမ္မာ၊ အစ်ကိုဟာ အဲဒီပုံစံနဲ့ သန္တာအသည်း နှလုံးထဲကို တစိုက်စိုက် စူးဝင်လာတဲ့လူပါ။ သန္တာ သူ့ကို လေးစားတယ်၊ ကြည့်ညို့တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်သနားတယ်၊ နောက်ဆုံး သိပ်ကိုချစ်တယ်”

“ဟဲ့ ... သူကလည်း သေးတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်နှယ် ကွယ် မဟာဝိဇ္ဇာအောင်ပြီးသားတဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကဆရာ၊ ပြီးတော့ တစ်ပြည်လုံး ပရိသတ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ စာရေး ဆရာ၊ ဒီမယ် သန္တာ၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိသမျှ တိုင်းပြည်တွေက တက္ကသိုလ်ရဲ့အမြင့်ဆုံးဘွဲ့တွေကို ငွေတတ်နိုင်မယ်၊ ကိုယ် ကလည်း ကျက်မှတ်ကြိုးစားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာဘွဲ့ကြီးဖြစ် ဖြစ် သင်ယူပြီး ရနိုင်တယ်တဲ့၊ ပရိသတ်ကြိုက် စာရေးဆရာ

တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့က ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်တက္ကသိုလ် ကမှ သင်ပေးလို့မရဘူး၊ သူ့ပင်ကိုဦးနှောက် ပင်ကိုအရေး အသားနဲ့ ပါရမီကောင်းမှဖြစ်တာ၊ တချို့ဘွဲ့အကြီးကြီးတွေ တသိကြီးရတဲ့လူတွေ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ အောင်မြင်သွားတယ် မရှိကြပါဘူး၊ အေး ... သင်ထားတဲ့ ပညာတွေ သိပ်တတ်ရင် ကျမ်းပြုဆရာပဲဖြစ်မယ်၊ လယ် သမား၊ ယာသမား၊ ဥယျာဉ်သမားတွေက လူတွေရဲ့ခန္ဓာ ကိုယ် အာဟာရအတွက် စပါးသီးနှံတွေ စိုက်ပျိုးပေးသလို လူတွေရဲ့စိတ်အာဟာရကို အနုပညာသမားတွေက ပြုစု ကျွေးမွေးနေတာ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။ ဥမ္မာနေရာမှ မထ၊ များသောအားဖြင့် ဖုန်းလာလျှင် ကိုလှမင်း၏လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည်က များသည်။

“အဲမာ၊ နင့် မောင်ကြေးမုံကို ငါတွေ့ချင် မိတ်ဆွေဖြစ် ချင်လိုက်တာ သန္တာရယ်၊ ကြည့်စမ်း တော့လွဲလေးရယ်၊ ငါ မောင်ကြေးမုံဆီ မိတ်ဆက်စာတောင် ရေးဖူးသေးတယ်၊ ကိုယ်တော်ချောက် ဘာမှမပြန်ဘူးလေ။ ဟင်း ... ကိုကိုမင်း မင်္ဂလာပွဲမှာ မိတ်ဆွေတွေဆုံပြီး လေကန်နေလို့ နောက်ကျ သွားတာ၊ နို့မို့ရင် အိမ်မှာ မောင်ကြေးမုံကို ငါမိမှာ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

“ဟေး ... ကိုကိုမင်း ဖုန်းလာနေတယ်လေ”

“အေးပါ ... ကိုယ်လာပါပြီဟ”

ကိုလှမင်း ထွက်လာသည်။ ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။

မမဥမ္မာ အားတက်မာန်တက် ဆက်ပြောသည်။

“မဆိုးဘူး သန္တာ၊ မဆိုးဘူး၊ အမွေကိစ္စလည်း သူ့ဟာသူ ပြီးသွားပြီပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း ပြန်ချစ်နေတာပဲဟာ၊ မောင် ကြေးမုံကို လက်ထပ်လိုက်၊ မမဥမ္မာ အရမ်းသဘောတူ တယ်”

“အရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး မမဥမ္မာရယ်၊ သန္တာပြော သားပဲ ဂျော့(ချ်)ကို ကတိစကား လွန်ထားပါတယ်လို့၊ အခု ဂျော့(ချ်) ပြန်ရောက်လာတာ သန္တာဆန္ဒအတိုင်း ခွင့် ခဏယူပြီး သန္တာနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပြန်လာတာပါဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် သန္တာ သေချင်တယ်ပြော တာ”

ဥမ္မာက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဇွတ် ပြောရန် နှုတ်ခမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ကိုလှမင်း၏ အော်ပြောသံက အလျင်ဦးစွာ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ ... ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဖုန်းဟေ့၊ ဒေါက်တာမယဉ်ခိုင် တဲ့၊ သန္တာနဲ့ စကားပြောချင်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်ကပြောစရာ ရှိပြောပါ၊ သန္တာကို ပြန်ပြောပေးပါ့မယ်ဆိုတာ မရဘူးဟေ့၊ သန္တာနဲ့မှ ပြောမယ်တဲ့၊ ကဲ ... သန္တာ လာပြော၊ လိုင်းက တော့ သိပ်မကြည်ဘူး။ ရာသီဥတု မကောင်းလို့ဖြစ်မယ်”

သန္တာသည် မျက်ရည်စက်လက်ကို လက်ဖဝါးနှင့် သုတ်ပြီး ဖုန်းဆီသို့ ထသွားတော့သည်။

မမခိုင်အကြောင်း သန္တာ သိပ်သိသည်။ အားမနာ တတ်။ ဒါဆို ဒါမှ။

ယခုလည်း သန္တာကိုသာ ပြောချင်သောစကားဖို့ ကြားတစ်ဆင့် ပြောသည်ကို မမခိုင် လက်မခံ။ နောက်ပြီး အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု အရေးမကြီးဘဲ မမခိုင်က ဖုန်းဆက်မည် မဟုတ်။

ကိုလှမင်းလက်မှ ဖုန်းကို သန္တာ ပြောင်းယူလိုက် သည်။

“ပြောပါ မမခိုင်၊ သန္တာရယ်ပါ”

“အေး ... သန္တာနဲ့ပဲ မမခိုင်က ပြောချင်တာ၊ ဒီမှာ သန္တာ တောင်ကြီးကို ဆက်ရတာ မလွယ်ကြာကြီး၊ ထိုင်စောင့်ရ တာ အကြာကြီး၊ ရပြန်တော့လည်း အသံက တိုးတိုးညှောင် ညှောင်လေး”

“မမခိုင် ပြောတာတွေတော့ သန္တာ ပီပီသသ ကြားနေရ သားပဲ”

“ဒါဆို ပြောစရာရှိတာတွေ မမခိုင် အားလုံးပြောသွားမယ်၊ သန္တာက ပြန်ပြီးပဟေဠိ အမေးအဖြေ လုပ်မနေနဲ့၊ မမခိုင် ပြောသမျှသာ နားထောင်၊ သတင်းသိပ်ထူးတယ်၊ သန္တာ ပြန်မေးစရာလည်း မလိုဘူး”

“ပြောပါ မမခိုင်၊ သန္တာ နားထောင်နေပါတယ်”

“အေး ... ဂျော့(ချ်)ဘဦး သတင်းပဲ၊ ဒီဘဲနာ သန္တာ တောင်ကြီးကိုသွားတဲ့နေ့မှာပဲ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်ရောက်တယ် တဲ့”

အဲဒါ သန္တာ သိသားပဲဟု ပြန်ပြောချင်သည်။
သို့သော် မမခိုင်က ပိတ်ပြောထား၍ သန္တာ မြီနေလိုက်ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီဘဲမှာ ပြစ်မှုတွေတစ်ပြိုင်တည်းပဲတဲ့ဟဲ့၊ မမခိုင်
ကြားရသလောက်ဆိုရင် ဟိုတိုင်းပြည်က သက်ဆိုင်ရာတွေ
က ဒီတိုင်းပြည်က သက်ဆိုင်ရာကို လှမ်းအကြောင်းကြား
ထားတယ်ဆိုပဲ၊ ပညာတော်သင် ဂျော့(ချ်)ကို အမြန်ဆုံး
ပြန်ခေါ်ပါ၊ သူ့လုံခြုံရေးကို ဟိုတိုင်းပြည်က ဆက်ပြီးတာဝန်
မယူဘူးတဲ့၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်များ သူများတိုင်းပြည်
မှာ ဘရုတ်ကျသလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ သူပြန်လာရတာ၊
ပါရဂူတွေ ကိစ္စလည်း မပြီးပြတ်ခဲ့ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့
လေ၊ အခုလက်ရှိ ပြီးခဲ့သလောက် ကိုစီနဲ့အမေရိကားတို့
ဘာတို့မှာ ဆက်တက်ရင်တော့ ရနိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလွယ်
ပါဘူး၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သွားသင်ရတော့မယ်”

“ဪ ... ဪ”

“အဲဒါတွေက ထားပါတော့၊ သန္တာနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်
သက်ပါဘူး၊ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာက ဂျော့(ချ်)ဘီး
ပြန်လာတာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်
ခွဲကြီးနဲ့ ပြန်လာတာ”

မမခိုင်က သူ့ဟာသူပြောပြီး ရယ်သေးသည်။ ပြီးမှ
ဆက်ပြောသည်။

“မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီးယူလာ
တယ်လေ၊ အဲဒီမျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့၊
ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်ခွဲလို့ ပြောတာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ

နော်၊ မမခိုင်ကတော့ သတင်းရရခြင်း သန္တာ နလုံးဆေး
တဲ့ဆေး ပို့ပေးလိုက်တာပဲ၊ အဲဒါ သန္တာရဲ့ မမဥမ္မာနဲ့တိုင်
ပင်ပြီး ဒီဆေးကို လိုသလိုသုံး၊ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရေနဲ့ပဲ
သောက်သောက်၊ ဒီအတိုင်း အစိမ်းပဲမျိုးပေါ့ဟယ်၊ ဪ ...
ဟိုသကောင့်သား ဒိုက်ပန်းတော့ ဘယ်မျောနေမှန်း ကိုကျော်
သတင်းမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမခိုင်က ဂျော့(ချ်)ဘီး သတင်း
ကိုပြောပြရော၊ ကိုကျော်က သကောင့်သား ဒိုက်ပန်းကို
တတ်နိုင်သလောက် အဆက်အသွယ်နဲ့ ရှာရမယ်တဲ့၊ ဒါပဲ
သန္တာ၊ ဒါပဲဟေ့ ... သန္တာ မြန်မြန်ပြန်လာပါ၊ ဂျူတီမှာ
မမခိုင် အတင်းပြောသမျှ နားထောင်ပေးသူ မရှိလို့ သိပ်
ပျင်းနေပြီ တာတာ”

မမခိုင်ဆီမှ စကားပြတ်သည်နှင့် သန္တာသည် ဖုန်းကို
ပစ်ချခဲ့သည်။

“မမဥမ္မာရေ၊ မမဥမ္မာ”

“ဒီမှာ နဂိုအတိုင်း ထိုင်နေသားပဲ သန္တာ၊ ဒါက ဘယ်လို
ဖြစ်ပြန်တာလဲ၊ စောစောကတော့ သေတော့မယ့်မျက်နှာ
နဲ့၊ အခုတော့လည်း ရွှင်လို့ဖြူးလို့ နင် ရူးနေသလား
သန္တာ”

“သန္တာ ဘယ်တော့မှမရူးဘူး၊ စောစောက ငိုတာသိပ်ဝမ်း
နည်းလို့၊ အခု မြူးတာ သိပ်ဝမ်းသာလို့၊ ဒီမှာ မမဥမ္မာရဲ့၊
ဂျော့(ချ်)ဘီး နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတာ မျက်နှာဖြူ
တစ်ယောက် လက်ထပ်ယူလာတယ်တဲ့၊ အဲဒီမျက်နှာဖြူ
အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်တောင် ပါလာလေးတယ်တဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလူမျိုး ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နင် မပြောနဲ့ ငါတောင် ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ကဲ ... ကဲ မောင်ကြေးမုံကိုသာ လက်ထပ်တော့၊ ငါမှ ငါ့မတ်တော် မောင် ဖြစ်လာမှာ”

“ဒါဆို သန္တာက ကတိပျက်၊ သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ် တော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက် လေးနဲ့လား မေးနေပြီ၊ ဟိုမှာက ကိုယ်ဝန်တောင် ပါလာပြီ ဆိုမှတော့ သင်းသာ သစ္စာဖောက်ပေါ့ဟဲ့”

“ဒါ ... ဒါဆို တောင်ကြီးကောလိပ်က ကိုခင်မောင်ဝင်းကို မမဥမ္မာ သိလားဟင်၊ သူ အဲဒီမှာ တည်းတယ်”

“ကြားဖူးတယ်၊ ငါတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမင်းသိမ လားဘဲ၊ ကိုကိုမင်းရေ ... ဟေး ... ကိုကိုမင်း”

ကိုလှမင်းက သန္တာ လွတ်လပ်စွာ ဖုန်းပြောစေရန် အခန်းပြန်အောင်းသွားသဖြင့် ဥမ္မာက ကုန်းအော်ခေါ်ပြန်သည်။

“ဘာ ... ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ဥမ္မာ၊ သူများကြားရင် ကိုယ့်ကို နားပင်းထင်နေဦးမယ်၊ ကုန်းကုန်းအော်နေတာ”

“အရေးကြီးလို့ အော်ခေါ်တာပေါ့၊ ဒီမှာ တောင်ကြီးကော လိပ်က ဆရာကိုခင်မောင်ဝင်းဆိုတဲ့လူကို ကိုကိုမင်းသိလား”

“သိသားပဲ”

“သူ့အိမ်ကော”

ကိုလှမင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို လာ ... သွားရအောင်”

“ဘာကိစ္စလဲ ဥမ္မာ”

“ဪ ... ရှင်လိုက်တာ၊ လာပါဆိုမှ”

“ရတယ်လေ၊ ကိုယ်က အဆင်သင့်ပဲ”

“ဒါဆို လာ၊ သန္တာ သွားဖို့”

သန္တာက ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း အရင်ရောက်နေပါ၏။
ကိုလှမင်းက ခြေလှမ်းခဏတုဲသွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဥမ္မာ”

“ဘာလဲ”

“ဪ ... ဥမ္မာကတော့ သတို့သမီး ကျနေတာပဲ၊ သန္တာ က စုတ်ပြတ်လို့”

မှန်ပေသည်။ ဥမ္မာသည် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ သွားခဲ့ရာ မှ ပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစားပင် မလဲရသေး။ အပျံ့စားအဖိုး တန်ထာဘီ အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ စိန်တွေသီးနေအောင် ဆင်ထား သည်။ သန္တာက အိမ်နေအဝတ်နှင့်။ စောစောက လူဆိုးတွေဆွဲလွဲ ထားသဖြင့် အဝတ်များ တွန့်ကျေနေသေးသည်။

“ဟုတ်သားပဲ သန္တာ”

“ရပါတယ်၊ ကြာနေမယ်၊ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တုန်းကလည်း ဒီပုံစံပဲဟာ”

“ဒါတော့ နင့်သဘောပဲလေ”

ထုံးစံအတိုင်း သန္တာပါလာလျှင် ဥမ္မာက ညီမနှင့် အတူ နောက်မှာပဲထိုင်သည်။ ဇနီးမယားအလိုကို ရာနှုန်းပြည့်လိုက် သော ကိုလှမင်းကြီးသည် ရှေ့မှမညည်းမညူ မောင်းပေးရှာသည်။

“ဒါဖြင့် နင် ကိုလှမင်းဝေကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား သန္တာ”

“အဲဒါကလွဲပြီး သန္တာမှာ ဘာဆုံးဖြတ်စရာ ကျန်ဦးမှာလဲ မမဥမ္မာ၊ ဒါဟာ သန္တာရဲ့အမှန်ကန်ဆုံးနဲ့ အသည်းနှလုံးက အတောင်းခံဆုံးပဲဟာ”

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ မမဥမ္မာ အရမ်းသဘောတူတယ်၊ နင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ရင်တောင် ရန်ကုန်မှာမဆောင်နဲ့ တောင်ကြီးမှာလာဆောင်၊ ငါ အားလုံးစိစဉ်ပေးမယ်၊ အရမ်း စည်ကားစေရမယ်၊ ကိုကိုမင်းက အပေါင်းအသင်း အရမ်း ကောင်းတာ”

“မမဥမ္မာဟာ အရမ်းတွေချည်းပါလား။”

နှစ်ဦးသား ခစ်ခစ်တက် ရယ်ကြသည်။

ကိုလှမင်း ဘယ်ချိုး၊ ညာကွေ့ဖြစ်ပြီး ဘယ်တွေကို မောင်းနေမှန်းပင် ဂရုမထားမိကြ။

နောက်ဆုံး လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ်လေးကြည့်ပြီး ရေ တွက်ဦး၊ လမ်းထဲသို့ ဝင်လာကြောင်းသာ သိရသည်။

“ဟာ ... ဦးလှမင်းပါလား၊ ဘယ်နှယ် ကျွန်တော့်အိမ်မ လာစဖူး”-

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ ဟောဒီ ဇနီးနဲ့ ညီမက ဆရာ ဦးခင်မောင်ဝင်းအိမ် သိရင် လိုက်ပို့ပေးပါဆိုလို့ လိုက်ပို့ ပေးတာပဲ၊ ဘာကိစ္စမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဟဲ ဟဲ ... ကျွန် တော်တို့ ယောက်ျားတွေက လှည်းဆွဲတဲ့မြင်းလို နွားလိုပေါ့၊ ဆရာရယ်၊ သခင်က နဖားကြိုး၊ ဇက်ကြိုးဆွဲတဲ့အတိုင်း ပို့ပေးတာ၊ ကိုယ့်သခင် ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်လမ်းသွားမှန်း မသိဘူးလေ”

ဆရာကိုခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုလှမင်း၏ဟာသကို ဗိုက်နှိပ်ရသည်အထိ သဘောကျစွာ ရယ်ပေသည်။

“တကယ်၊ ဦးလှမင်း အပြောက သဘာဝကျတယ်ဗျာ၊ ဟာသလည်း မြောက်တယ်၊ ကဲ ... လာ ... လာ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး အပူကြိုက်ကြိုက်၊ အအေးကြိုက်ကြိုက် သောက်သွား ကြဦးဗျာ”

ဆရာကိုခင်မောင်ဝင်း အိမ်ရှေ့တွင် လင့်ရီဗာကား ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေ ညောင်ရွှေကို မသွားဖြစ်တာလား၊ သွားဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ရောက်လာတာလား မပြော တတ်။

ညှော်ခန်းထိုင်မိကြသည်နှင့် ဥမ္မာကပင် ဦးဆောင် မေးမြန်းတော့သည်။

“ဆရာနဲ့တွေ့ရ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ၊ အခု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ကျွန်မတို့ လာခဲ့တာက ကိုလွမ်းဝေ ဒီမှာတည်းတယ်ဆိုလို့ တွေ့ချင်လို့ လာတာ ပါ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ကျွန်မတို့ ညီအစ်မက မောင်ကြေးမုံရဲ့ ပရိသတ်လေ၊ ဟောဒီညီမက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြိုက် လက် ထောက်ဆရာဝန်ပါ”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဆော့ရိုးပဲ ဒေါ်ဥမ္မာ၊ ဒီကောင် လွမ်းဝေ မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ရှင် ... မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ သူ့ဆရာအိမ်မှာ တည်း တယ်လို့ သေချာပြောသွားတာ၊ အခု မနက်ပိုင်းကပဲဟာ”

သန္တာ စိုးရိမ်သံ၊ အံ့သြသံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ လွမ်းဝေနဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူ ဒီရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တည်းတာ လေးရက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ သူ ညောင်ရွှေသွားချင်လို့ ကားခဏပေးကွာဆိုပြီး လင့်ရီဗာနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်ပဲကြာမယ်။ ဒီကောင် ပြန်လာတယ်။ ညောင်ရွှေ မသွားဖြစ်ဘူးလားမေး တာလည်း ပြန်မဖြေဘူး။ သူ့အိပ်ရာလိပ်နဲ့သေတ္တာဆွဲပြီး သွားတော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့မျက်နှာလည်းတော် တော်ပျက်နေတယ်။”

“သူ့ဂျစ်ကားက ဝပ်ရှော့မှာဆို ဆရာ”

“အဲဒါပေါ့၊ အိပ်ရာလိပ်နဲ့သေတ္တာကို ကျွန်တော့်လင့်ရီဗာ ကားပေါ်တင်ပြီး သူ့ကို ဝပ်ရှော့လိုက်ပို့ပေးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် တားပါသေးတယ်။ မရဘူး၊ ဒီကောင်မလွယ် ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် လက်လျှော့ပြီး ဝပ်ရှော့ပို့ပေး ရတယ်။ အဆင်သင့်ပဲ သူ့ဂျစ်ကားက ပြီးနေတယ်။ အဲဒီ ဂျစ်ကားနဲ့ပဲ ထွက်သွားတယ်လေ”

“ဪ ... ဪ”

သန္တာခမျာ ဪ ... ဪဟုသာ ညည်းတွားရ တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒိုက်ပန်းခမျာ ရေစုန်မျောရှာပြန်ပြီ ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“သူ ဘယ်သွားမယ်လို့ ပြောသွားလဲ ဆရာ”

“လုံးဝမေးလို့မရဘူး၊ မေးလို့မရတာလည်း အဆိုးပြောလို့ မရဘူး ဒေါက်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သွားရမယ်မှန်း မသိဘူးထင်တယ်။ ဒီကောင် အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီကောင် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ သူထွက်သွားပြီးမှ သိပ်သိချင်စရာအကြောင်းပေါ်လာတယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်း ပေါ်လာသလဲ ဆရာ”

“မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ကျော်စောဆီက သူ သွားပြီးမှ ဖုန်းလာတယ်လေ၊ လွမ်းဝေ ကျွန်တော့်ဆီရောက်နေမှန်း သူကြားလို့တဲ့။ လွမ်းဝေရဲ့နတ်ထွက်စာကို တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က အစည်းအဝေးသုံးကြိမ်တိုင်တိုင်မှာ ထည့်ဆွေးနွေးကြတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးအစည်းအဝေးဆုံးဖြတ် ချက်က လွမ်းဝေဖြစ်ခဲ့တာဟာ အမှန်ဖြစ်၊ တရားရုံးမရောက်၊ အစိုးရပြစ်ဒဏ် လုံးဝမခံရတဲ့အပြင်၊ လွမ်းဝေရဲ့ကျူတာက စပြီး လက်ထောက်ကထိက ရာဇဝင်တစ်လျှောက်လုံး ဆရာကောင်းတစ်လက် ဖြစ်နေတယ်၊ လွမ်းဝေကို နှုတ်ထွက် ခွင့်ပြုရင် မန်းတက္ကသိုလ်မှာ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဆုံး ရှုံးတယ်။ ဒါကြောင့် လွမ်းဝေ ပျက်ကွက်တဲ့လတွေ အာလုံး ကို လစာမဲ့ခွင့်အဖြစ် သတ်မှတ်တယ်၊ နတ်ထွက်ခွင့်မပေး ဘဲ လွမ်းဝေ ဝင်ရောက်တာနဲ့ မူလနေရာမှာပဲ တာဝန်ပြန် ထမ်းဆောင်စေလို့ ဆုံးဖြတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီအကြောင်း ဒီ ကောင်ကို သိပ်သိစေချင်တယ် ဒေါက်တာ၊ တကယ်လို့ ဒေါက်တာနဲ့ရော ဦးလှမင်း ဒေါ်ဥမ္မာတို့နဲ့တွေ့ရင်ကော ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ဟွန်း ... သူ့ဆီလာရင် တွေ့မလားမှတ်တယ်။ သူကပင်ပြန်၍ လူကြိုပါးနေသဖြင့် ဖျော်တိုက်သောကော်ဖီ မြန်မြန်သောက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ကြရတော့သည်။

“လွမ်းဝေ

မင်းရဲ့ပတ္တမြားစိန်စီလက်စွပ် ငါ့ဆီကို ပို့ထားတယ်၊
မင်း လမ်းကြိုရင် လာယူပါ။ လူကြိုမလွှတ်နှင့်၊ အဖိုးတန်
ပစ္စည်းကို လူကြိုနှင့် ငါမပေးဘူး။

ကျော်သူ”

သတင်းစာတွင် နှစ်ရက်ဆက်ပြီး အထက်ပါကြော်ငြာ
ကို ထည့်လိုက်သည်။

သန္တာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာပြီးသည်နှင့် ပထမဆုံး
ကျော(ချ်)သတင်းကို ပြင်ပတွင် စုံစမ်းသေးသည်။ မမနိုင် ပြောပြ
သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း မှန်ကန်နေကြောင်း သိရသည်။

မသန္တာက ကျော(ချ်)ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

မသန္တာ စိတ်ကမရပါလေ။ ကိုယ်တိုင် ကတိသစ္စာ
တည်ကြောင်း ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။

“ဆရာကျော(ချ်)နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူက ပြောချင်တယ်လို့ ကျော(ချ်)ကို ပြောလေ၊ ရမှာ
လဲ”

“သန္တာလို့ ပြောပေးပါရင်”

“ကောင်းပြီ၊ ခဏကိုင်ထားပါ”

တယ်လီဖုန်းကိုင်သူမှာ ဂျော့(ချ်)ဘီးတို့ အိမ်သားထဲက တစ်ဦးဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

“ဟေး ... သန္တာ၊ ကိုယ်လည်း ရောက်ကတည်းက သန္တာဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မအားဘူးလေ”

ဂျော့(ချ်)ပြန်ရောက်သည်မှာ မိမိ တောင်ကြီးသွားသည့်နေ့မှစ၍ ရေတွက်လျှင် ယနေ့အထိ (၁၀)ရက်တိတိရှိပြီ။

ခြောက်မိုင်ခွဲအိမ်မှ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဂျော့(ချ်)ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ လုံးဝမဆက်၊ အခု သန္တာကဆက်မှ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ထွက်လာသည်။ ဒါကိုကြည့်သည်နှင့် ဂျော့(ချ်)သည် မိမိအပေါ် မည်သို့မျှ အလေးအနက်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

“ဪ ... ကိုယ်ကလည်း ပြောမလိုပါ၊ အခု ကိုယ်အချိန်မီ ပြန်လာတယ်လေ၊ သန္တာရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာဂျော့(ချ်)”

“ဆရာဂျော့(ချ်)ဆိုပါလား၊ မောင်လို့မခေါ်ပါလား၊ သန္တာဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ ကိုယ်ဘာပြောသလဲဆိုတာ သန္တာပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ သန္တာရဲ့အမွေကိစ္စအတွက် ကိုယ်နဲ့ သန္တာ လက်ထပ်ကြဖို့ကိစ္စလေ”

“ဪဟောဟော ဆရာဂျော့(ချ်)က သန္တာကို လက်ထပ်ဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အခု ဆရာဂျော့(ချ်)နဲ့အတူပါလာတဲ့ မယားကြီး မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးနဲ့ သူ့ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကိုကော ဆရာဂျော့(ချ်)က ဘယ်လိုစီစဉ်မှာမို့လဲ”

“ဒါတွေ သန္တာ သိသွားပြီလား”

ဂျော့(ချ်)၏အသံ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

သူသည် သည်ကိစ္စ သန္တာ မသိသေးဘူး ထင်အောင်ပင် တုံးပါလေ၏။

“သန္တာယောက်တည်း သိတာမဟုတ်ဘူး ဆရာဂျော့(ချ်)ရေ၊ ရန်ကုန်ဆရာဝန်တစ်လောကလုံး သိနေတဲ့ကိစ္စပဲ၊ အဲ ... နယ်က ဆရာဝန်တွေတော့ ကြားချင်မှ ကြားဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် တစ်ပြည်လုံး ဆေးလောကတစ်ခုလုံး သိကြမှာပါ၊ ဖုံးထားကွယ်ထားလို့ ရတဲ့ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ဂျော့(ချ်)ဘဦးဘက်မှ ခဏငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် တစ်ခဏလေးသာ။

“ဟုတ်တယ် သန္တာ ကိုယ် ဟိုမှာနေတုန်း မှားသွားတယ်၊ မလွဲမရှောင်သာ လက်ထပ်လိုက်ရတယ်၊ ဒါကယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောလို့ သန္တာ နားလည်အချင်တယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... ဆက်ပြောပါ ဆရာဂျော့(ချ်) နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်”

“သူကလည်း မြန်မာပြည်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် မပျော်ပါဘူး၊ ကလေးကိုတောင် ဒီမှာမမွေးချင်ဘူးတဲ့၊ အင်္ဂလန်ကို ပြန်မွေးမယ်တဲ့၊ ကလေးရဲ့နောင်ရေးအတွက် မွေးဖွားရာဇာတိ အင်္ဂလန်လို့ပဲ ဖြစ်သွားစေချင်တယ်တဲ့”

“ဒါပေါ့ ဆရာ၊ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသူပဲဟာ”

“အဲဒီတော့ ကိုယ် စိတ်ကူးပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ယောက်ျားတစ်ဦးဟာ ဇနီးနှစ်ယောက်ကို တရားဝင်လက်ထပ်မယူရဆိုတဲ့ ဥပဒေ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့သန္တာ နောက်နှစ်လသုံးလလောက်ဆိုရင် လက်ထပ်ကြတာပေါ့”

“ဪ ... ဪ ... ဪ ... ဆရာကျော့(ချ်)က သန္တာကို လက်ထပ်ဦးမယ် ဟုတ်လား၊ သန္တာက မယားငုတ်တုတ်နဲ့ ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ့်၊ ဆရာကျော့(ချ်)ကို လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“သန္တာအမွေတွေအတွက် ပြောတာပါ”

“ဪ ... ဪ ... သန္တာအတွက် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဆရာကျော့(ချ်)၊ သန္တာဟာ မြန်မာအမျိုးသမီးစစ်စစ်ပါ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူပါ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲလေ သန္တာ”

“ဒါဆို နားလည်လွယ်တာပေါ့၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေမှာ ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား လက်ကိုင်ထားတယ်”

“အဲဒီ ပါဠိတွေတော့ ကိုယ် နားမလည်ဘူး သန္တာ”

“နားမလည်ရင် သန္တာကပဲ ရှင်းပြပါမယ်၊ ဟိရိသြတ္တပ္ပဆိုတာ မကောင်းမှု ပြုလုပ်ရမှာကို ရှက်တတ် ကြောက်တတ်

တဲ့တရားပါ၊ မြန်မာတွေရဲ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လူမှုရေးအရကို ကလည်း လင်ရှိတဲ့သူကို မပြစ်မှားရဘူး၊ ယောက်ျားရှိတဲ့သူကိုလည်း လက်မခံရဘူး၊ ပြစ်မှားလက်ခံတဲ့သူဟာ ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား ကင်းလို့ပဲ”

“အာ ... ဒါက”

“ဆက်နားထောင်ပါ ဆရာကျော့(ချ်)၊ အဲဒါက လောကီယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လူမှုရေးအရပဲ ရှိသေးတယ်။ လောကုတ္တရာအရဆိုလည်း လင်ရှိမယားကို ပြစ်မှားသူ မယားရှိလင်နဲ့ ဖောက်ပြားသူဟာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ထိုက်တယ်၊ အပါယ်ငရဲ ရောက်တယ်၊ အခြေပြုဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုမှာ ပြထားတာ နားထောင်ပါ ဆရာကျော့(ချ်) သန္တာ ရွတ်ပြမယ် ...

မိစ္ဆာစာရ၊ ကျူးလွန်ကလည်း
မုန်းကြသူများ၊ ရန်သူပွား၍
ရှားပါးလာဘ်တိတ်၊ ချမ်းသာဆိတ်၏။
ဣတ္ထိပဏ္ဍိတ်၊ မျိုးယုတ်ခါခါ
မျက်နှာမလှ၊ အရှက်ရလျက်
လက္ခဏာလူနွေ၊ ယွင်းသေချို့သိမ်း
စိုးရိမ်များစွာ၊ ချစ်သူကွာသည်
ရှောင်ခါပြန်အကျိုးတည်း။

တဲ့ ...။ ကျူးလွန်သူအတွက် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလဲ ... ကဲ”

“အာယိုယို သန္တာ သိပ်တတ်တာပဲ”

“တတ်ရမယ် ဆရာကျော(ချ်)၊ ဒါတွေမတတ် မသိဘဲ ဆရာကျော(ချ်)ပြောစကား နားဝင်ပြီး လက်ရှိအခြေအနေမှာ လက်ထပ်မိရင် သန္တာအဖို့ ဒီဘဝမကောင်း နောက်ဘဝ မကောင်းတွေ ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါဆို သန္တာကိုယ့်ကို လက်မထပ်တော့ဘူးပေါ့၊ သန္တာရဲ့ ကတိစကား သစ္စာစကားတွေကို ဖျက်ပြီပေါ့”

“ဪ ... ဆရာကျော(ချ်)အပြောကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူ က ကတိကိုအရင်ဖျက်တာလဲ၊ သစ္စာကိုအရင်ဖောက်တာလဲ၊ စဉ်းစားပြီးမှပြောပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ငပြူးက ပြီမပြပါနဲ့ တော့၊ အခုအချိန်ထိ သန္တာ မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းဘူး၊ အပျိုစစ်စစ်မှ ရေတစ်စက်မရောတဲ့ အပျိုစစ်စစ်၊ နောက် ဆုံး အမွေတွေ ဆုံးချင်ဆုံးပါစေ၊ အချိန်လွန်မှ ဆရာကျော(ချ်) သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြန်လာရင် လက်ထပ်မယ်၊ ကတိနဲ့သစ္စာ ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင် တည်မြဲတာက သန္တာကပါ၊ ကတိမတည် သစ္စာမရှိဘဲ အများမျက်စိအောက်မှာပဲ ကတိပျက် သစ္စာ ဖျက်တဲ့သူက ဆရာကျော(ချ်)ဘဦးပါ၊ ငြင်းမလား ဆရာ”

ကျော(ချ်)ဘဦး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

ကနဦးက ကျော(ချ်)ဘဦး ထင်ခဲ့သည်မှာ မသန္တာ သည် မိမိ၏ပညာဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ မိဘဂုဏ်တွေကြောင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိကတိပျက် သစ္စာပျက်ဖြစ်ဖြစ် မိမိကိုပဲ လက်ထပ်လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် အထင်ကြီးစွာဖြင့် ယူမှတ် ထားမိသည်။

“ဒီမယ် ဆရာကျော(ချ်) ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ ဂျာမနီဟစ် တလာဖက်စစ်ကြီးဟာ သူ့လက်နက်အင်အား သူ့စွမ်းရည် အင်အားတွေကို အထင်ကြီးတစ်ကွဲသားနဲ့ ကတိစာချုပ်ကို ဖြိုပြီးထတိုက်တယ်၊ သူ အတိုက်ခံရတဲ့ တိုင်းပြည်တွေက သူ ကတိပျက် သစ္စာဖောက်ပြီး ထိုက်တာကို ငြိမ်ခံမတဲ့ လား၊ ပြန်ချလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး သူပဲ အရှုံးကြီးရှုံးပြီး ကျဆုံးသွားရတယ်လေ၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံပေါင်းစုံကလည်း ဟစ် တလာကို ကတိပျက်သစ္စာဖောက် မက်ဆစ်လူဆိုးကြီးလို ပဲ မှတ်ယူကြတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ဆရာကျော(ချ်)ဒီလောက်ပြော ရင် ကိုယ်ဟာ သစ္စာဖောက် ကတိပျက်ကြီးမှန်း သဘော ပေါက်ရောပေါ့၊ သန္တာကတော့ ဆရာကျော(ချ်)ကို ဤဘဝ ဤမျှသာနဲ့ပဲပြတ်ပြီ၊ ကင်းပြီ ဆရာရေ၊ သန္တာလမ်းကို အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ ဆက်လျှောက်ပြီ”

သန္တာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ မောသွားပါ၏။

... ဘယ်လောက်မောမော၊ ပြောချင်တာတွေ အားရပါးရ ပြတ်ပြတ်သားသား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြောလိုက်ရ၍ ကျေနပ် ပါ၏။

ထို့နောက် သန္တာသည် မမနွယ်၊ မမခိုင်၊ ဆရာ ကျော်သူတို့နှင့် အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေကိစ္စကို ဆက်လက်တိုင်ပင်သည်။

တောင်ကြီးတွင် ထပ်မံတွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို လည်း တစ်လုံးမချန် ပြောပြသည်။ ကျော(ချ်)ဘဦးနှင့် အပြတ်ချ ဖြီးကြောင်းလည်း ဖွင့်ဟသည်။

လိပ်ပတ်လည်သောအခါ မမခိုင်ကပင် အကြံပြု

သည်။

“အင်း ... ဒီပုံဆိုရင်တော့ ကိုလွမ်းဝေကြီး သန္တာကို အထင်းလွဲသွားတာပဲ၊ သန္တာရှိနိုင်တဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ တောင်ကြီး ကို သူ ခြေဦးမလှည့်မှာ သေချာတယ်၊ နေဦး ... ဆက် သွယ်ကြည့်သမျှ ကိုလွမ်းဝေ ဘယ်မှာဆိုတာ မသိရဘူး လား ကိုကျော်”

“ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ရသမျှတော့ ကိုယ် ဆက်သွယ်တာပဲ ခိုင်၊ အဲဒီ ဆက်သွယ်ရသမျှတွေဆီ ကိုလွမ်းဝေ မရောက် သေးဘူး၊ စာရေးပြီး ဆက်သွယ်ရတဲ့နေရာလည်း ရှမ်းဘုန်း ကြီး စာဝေသလို အများကြီးရေးပြီး ပို့ထားတယ်၊ စာအသွား အလာက သိပ်ကြာတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပြန်စာမှမလာ သေးဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီကောင် လွမ်းဝေက လမ်းဘေးဓရပ် မှာ ဝင်တည်းချင်တည်းမယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေချင် နေမယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဆက်သွယ်ရ သိပ်ခက်နေတယ် ခိုင်”

မမနွယ်က ဝင်ဆွေးနွေး အကြံပေးပြန်သည်။

“ဒီလို လုပ်ရင်ကော၊ သူနဲ့ မမနွယ် တွေ့တုန်းက လက် ထပ်မယ့်အချိန်ကျရင် သတင်းစာက ဘယ်နေရာကို လာခဲ့ ရမယ်လို့သာ ကြော်ငြာထည့်၊ သူလာမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို ထည့်ရင်ကော”

သန္တာက ခေါင်းခါသည်။

“ဘယ်လာတော့မလဲ မမနွယ်၊ ဟိုတုန်းက တစ်မျိုးပဲ၊ တောင်ကြီးမှာ သန္တာနဲ့ထပ်တွေ့တော့ ယာယီလက်ထပ်ဖို့ သန္တာ ကိုယ်တိုင် မလိုလားတော့တာရော၊ အမွေတွေ သူ့ ဟာသူ ပြန်ရလာတာရော၊ သူ သိထားတာပဲ”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ မမခိုင် အကြံထပ်ရပြန်ပြီ။ သူ့လက်စွပ် က သန္တာဆီမှာပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ် မမခိုင်”

“ဒါဆို သန္တာအနေနဲ့ မလုပ်နဲ့၊ သန္တာနာမည်နဲ့ ကြော်ငြာ ရင် သူ လာချင်မှလာမှာ၊ ကိုကျော်ဆီကို သန္တာက လက် စွပ်အပ်ထားပြီး မင်းလာယူပါလို့ ကိုကျော်နာမည်နဲ့သတင်း စာမှာ ကြော်ငြာလိုက်၊ သူ့အမေရဲ့အဖိုးတန်လက်စွပ်မို့ သူ မြတ်နိုးတယ်ဆို၊ ဒါဆိုရင် သူကျိန်းသေလာမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“လူလွတ်ယူခိုင်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ မမခိုင်”

“အို ... သတင်းစာထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းမို့ လူလွတ်ယူ ရင် မပေးဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လာယူလို့ ဖြည့်စွက်ရေးမယ်ကွာ၊ နောက်ဆုံး လူလွတ်တောင်မှ အဲဒီလူကတစ်ဆင့် သူဘယ် မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပဲ”

ဟုတ်၏။ မမခိုင်၏အကြံကို အားလုံးသဘောတူ လက်ခံပြီး သတင်းစာတွင် ထည့်တော့သည်။

ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည်။

ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာ။

မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်ခါတဲ့။

ယောက်ျားသား ကိုလွမ်းဝေက စိုက်စိုက်ပေါ်မလာ

သေး။

မိန်းမသားလေး သန္တာခမျာမှာ နေ့တိုင်း မျှော်နေမိ
ပါ၏။

ကိုယ်တိုင်က နှလုံးသားနှင့် ချစ်နေပြီဆိုတော့လည်း
ဘေးလူပတ်ဝန်းကျင်ရှေ့တွင် ဟန်ဆောင်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်
ချင်လုပ်မည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ သူ့အရှိအတိုင်း ခံစားရသည်။

သန္တာသည် သတင်းစာမှာထည့်ပြီးနောက် နေ့စဉ်
ကျိတ်၍မျှော်မိသည်။

ပြီးခဲ့သော တနင်္ဂနွေ၊ တနင်းလာတွင် သတင်းစာ
ကြော်ငြာ နှစ်ရက်ဆက်ပါသွားသည်။

အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေ
အထိ ပေါ်မလာ။

မျှော်သူမောပြီ။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေ။

ဆရာကျော်သူသည် သူ့အိမ်လေးရှေ့ရှိသလောက်
မြေကွက်လပ်တွင် စိုက်ထားသော ပန်းပင်လေးတွေကို ရေပန်း
ကရားတွင် ရေထည့်ကာ လောင်းနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂျစ်ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့ထိုးဆိုက်သည်။
ဆရာကျော်သူ လွမ်းကြည့်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း လွမ်းဝေပင် ဖြစ်နေပါ၏။

ဆရာကျော်သူက သွားမကြို။ ရေလောင်းမပျက်။
အိုက်တင်ခံနေလိုက်သည်။

ကိုလွမ်းဆ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်သူ၊ ငါ့လက်စွပ်ပေး”

“ဟ ... ပေးချင်လို့ သတင်းစာကြော်ငြာခတွေ့ အကုန်ခံ
ကြော်ငြာထားတာ၊ ပေးမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်ပေးကွာ၊ ငါ ဆယ့်နှစ်နာရီ ပဲခူးအရောက်
ပြန်မောင်းရမယ်”

“ဟ ... အဖိုးတန်လက်စွပ်ကြီးကို ငါက ခါးပိုက်ထဲလိမ်
ပြီး ထည့်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ကျကျနန
လုံလုံမြို့ခြုံ သိမ်းထားရတာ”

“ဒါဆို သွားယူကွာ၊ ပဲခူးက မဟာစေတီအသစ်တည်နေ
တဲ့ ဂေါပကလူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာတွေ့ဖို့
ချိန်းထားတယ်၊ ငါ ချက်ချင်းပြန်သွားရမယ်”

“ဒါက မင်းကိစ္စပဲ၊ ဒီမှာ ငါ့ကိစ္စက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်း
တာ လက်စသတ်ရမယ်ကွ”

“ဟာ ... ဒီကောင် ကျော်သူ၊ ငါ ထိုးမိတော့မယ်”
 “ထိုးကြည့်ပါလား၊ မင်း ဗလကောင်းတိုင်း ငါကကြောက်
 မှာတဲ့လား၊ ဒီရေပန်းကရားနဲ့ ပြန်ရိုက်ပစ်မှာပေါ့”
 “ဟေ ... ဒီကောင် တယ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေပါလား”
 “သတ္တိဆိုတာ ကောင်းသင့်တဲ့နေရာမှာ ကောင်းရတယ်ကွ
 လွမ်းဝေရ၊ ကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်ပြေးတာ ဘကြီးအိမ်က
 ဈေးစားခွေးမှ ပြေးတာ၊ ဒီမယ် ... လွမ်းဝေ မင်းသာ
 မကြောက်သင့်တာကြောက်ပြီး ဘကြီးအိမ်က ဈေးစားခွေး
 လို့ လျှောက်ပြေးနေတာ”

လွမ်းဝေ ရယ်လိုက်သည်။ ကျော်သူ ဒီကောင်
 တော်တော်ထန်နေသည်။ ချောပြောရဦးမည်။ ဒီကောင် မထန်စဖူး
 ထန်နေသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

“ကဲပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့မှာ အချိန်တကယ်မရှိတာပါ၊
 ငါ နောက်ထပ်ရေးမယ့် ဝတ္ထုထဲမှာ ပဲခူးက အသစ်ပြန်
 တည်နေတဲ့ မဟာစေတီတော်အကြောင်းပါနေတယ်၊ အဲဒီက
 ဂေါပကလူကြီးတစ်ယောက်ဆိုမှာ အချက်အလက်လေးတွေ
 ရရှိ၊ ဒီနေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ချိန်းထားတယ်၊ မနေ့ကမှ ငါ
 ပဲခူးရောက်တယ်၊ ငါ့လက်စွပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာ
 ကြော်ငြာတွေ တာတော့ လေးငါးရက်ရှိပြီ၊ အဲဒီတုန်းက
 ငါ ပုဂံညောင်ဦး ရောက်နေတယ်၊ ပဲခူးမှာ ကိစ္စပြီးရင်
 မကွေး ငါသွားမလို့”

ကျော်သူက ရေပန်းကရားကို ချထားလိုက်သည်။

“လာ ... အိပ်ပေါ်လိုက်နဲ့၊ လက်စွပ်လည်းပြန်ယူ၊ မင်းကို
 ငါ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ဟာကွာ ... ငါ မတက်တော့ဘူး၊ မင်းပြောမှာ ဒေါက်တာ
 မသန္တာရဲ့အကြောင်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ တော်ပြီသူငယ်
 ချင်း”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အဓိက ငါပြောချင်တာ မန်းတက္ကသိုလ်
 က မင်းရဲ့နတ်ထွက်စာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အပေါ်လာကွာ လွမ်းဝေ”

“လက်စွပ်သာ ယူခဲ့ပါကွာ၊ တက္ကသိုလ်က ငါ နတ်ထွက်ခဲ့
 ပြီပဲ၊ အကြောင်းမထူးပါဘူး”

“ဒီမယ် လွမ်းဝေ၊ ငါတစ်ခွန်းပဲ ပြောမယ်၊ မင်း ငါ့ကို
 အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ ဆက်ပြီးတည်မြဲဖို့ အလိုရှိတယ်
 ဆိုရင် အိမ်ပေါ်တက်ပါ၊ ငါပြောတာတွေ နားထောင်ပါ၊
 နားထောင်ပြီးမှ မင်းဟာမင်း ဘာလုပ်လုပ်၊ အေး ...
 သူငယ်ချင်းဘဝကို စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာပဲစောင့်၊
 ငါ မင်းလက်စွပ် ယူလာပေးမယ်၊ ဒါပဲ”

ကျော်သူ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပေါ်ထက်သွား
 သည်။

လွမ်းဝေ ရပ်ကျန်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း
 ပင် သူငယ်ချင်း ကျော်သူနောက်သို့ လိုက်ဝင်ပေတော့သည်။

“ထိုင် သူငယ်ချင်း၊ မင်း မဟာစေတီတော် လေ့လာရေး
 က ဒီနေ့မဟုတ် နက်ဖြန်လည်း ရတယ်၊ နောက်ဆယ်ရက်၊
 တစ်လ၊ တစ်နှစ်ကြာမှ လေ့လာချင်လည်း ရတယ်”

လွမ်းဝေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပထမ မန်းတက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ အပြန် ပြန် အလှန်လှန် အစည်းအဝေးထိုင်ပြီးမှ ချမှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ပြောပြသည်။

ဒုတိယ ... မသန္တာ၏ အဖြစ်အပျက် အစစ်အမှန် အားလုံး နောက်ဆုံး ကျော(ချ်)ဘဦးအား အပြီးအပြတ် သန္တာကိုယ် တိုင် လုပ်ဆောင်ပြီးကြောင်းတွေကို အသေးစိတ် တစ်လုံးမကျန် ပြောပြသည်။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲတွင် သိမ်းထားသော လက်စွပ် ကို သွားယူကာ လွမ်းဝေ လက်သို့ ပေးအပ်သည်။

“အေး ... ငါပြောသမျှတွေဟာ ကျွမ်းကိုင်ပြောဆိုလည်း ပြောမယ်၊ တစ်လုံးမှ အပိုမပါဘူး၊ မသန္တာဟာ မင်းကို တကယ်ချစ်နေရှာပြီ၊ သူ့ခမျာ ကတိသစ္စာကို တန်ဖိုးထား လွန်းလို့ မင်း အထင်လွဲစရာတွေ ဖြစ်နေတာ၊ သူတော် ကောင်းမလေးကို နတ်ကောင်းတွေ မ၊ပေးတာပဲ လွမ်းဝေ၊ အဆုံးခံလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အမွေတွေ သူ့ဟာသူပဲ အလိုလို ပြန်ရလာတယ်၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါပေါ် မူတည်ပြီး နှလုံးသားမေတ္တာ တစ်စက်လေးမှ မပါဘဲ ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မူတည်ပြီး ကျော(ချ်) ဘဦးကို လက်ခံခဲ့ပြီးမှ မင်းဟာ သူ့ရဲ့အသည်းနှလုံးဖြစ် လာတယ်၊ သူ့ခမျာ မင်းကိုချစ်ရတာ မျက်ရည်ကိုအရင်း တည်ပြီး ချစ်ရတာပါကွာ၊ အေး ... အခုလက်ရှိအခြေအနေ

မှာ မင်းနဲ့ မသန္တာဟာ သူချစ် ကိုယ်ချစ် ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ မင်းနဲ့ မသန္တာကို ပန်းခင်းတဲ့လမ်းနဲ့ ဖဲမွေ့ရာက ကြိုဆို နေတယ်၊ ဒါမှ မင်း ထွက်ပြေးချင်သပဆို ပြေးကွာ၊ လွင့် ချင်သပဆို လွင့်ကွာ၊ ငါ မတားတော့ဘူး လွမ်းဝေ၊ မင်း တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ဖို့ကတော့ သူငယ်ချင်း ငါဟာ မင်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ မင်းကောင်းစားစေချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

လွမ်းဝေ ငူငူကြီး ဖြစ်သွားသည်။ တကယ့် ကျောက် ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

ကိုလွမ်းဝေက ဆေးတံဖွာနေသည်။ သည်ကောင် ကြီး လွမ်းဝေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စဉ်းစားစေရန် အပြင်ထွက် လာပြီး ရေပန်းကရား ရေထပ်ဖြည့်ကာ ပန်းပင်တွေ ဆက်လောင်း နေသည်။

ခန့်မှန်းခြေ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာအံ့ထင်သည်။ လွမ်းဝေ ထွက်လာသည်။

“ကျော်သူ”

“ဟေ”

“မင်းပါ လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ခြောက်မိုင်ခွဲက သန္တာတို့အိမ်ကို ငါသွားချင်လို့၊ ငါတစ် ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး ကျော်သူ”

“ငါ မလိုက်ဘူး လွမ်းဝေ”

“ဟာ ... ဒီကောင် ဒီနေ့ အပြတ်ချည်း လုပ်နေပါလား။”
 “မင်း စဉ်းစားပါ လွမ်းဝေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူဆီကို သွားတာ၊
 ကိုယ်တိုင်ချစ်လို့ သွားတာနဲ့ ဒီပြင်ဘေးလူလိုက်ပို့မှ သွား
 တာနဲ့ သန္တာက ဘာကိုပိုပြီးလိုလားမလဲ၊ ဘယ်ဟာကရော
 ပိုပြီး အချစ်မှာ လေးနက်မလဲ၊ နောက်ပြီး သန္တာဟာ
 သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်ပြီးတဲ့နောက် နေ့တိုင်းကား
 လမ်းပေါ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ လမ်းကြည့်ပြီး မင်းကိုမျှော်နေ
 တာ၊ နေ့ဂျူတီမှာတောင် အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်တယ်လို့
 ခိုင်က ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေ ဂျူတီအားတယ်၊
 အိမ်မှာပဲရှိမယ်”

လွမ်းဝေ ရင်ကော့လိုက်သည်။ အားတွေ မာန်တွေ
 တင်းလိုက်သည်။

“အေး ... ငါသွားမယ်”

လွမ်းဝေ ဂျစ်ကားပေါ်တက်၊ စက်နိုးကာ မောင်း
 ထွက်သွားသည်ကို ကျော်သူက ပြုံးပြီးကြီးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့တော့
 သည်။

ခြံဝတ်ခါးနှင့် လမ်းကိုသာ ထိုင်ကြည့်နေသော
 သန္တာအဖို့ သည်ဂျစ်ကားအရောင်။

သည်ဂျစ်ကားနံပါတ်ကို အလွတ်ရနေရာ သည်ဂျစ်
 ကား ခြံဝတ်ခါးဝမှာ ဝင်လာကတည်းက ရင်ခုန်နေပြီ။

မျှော်တုန်းမျှော်ဆဲ အစ်ကိုလည်း ရောက်လာဖို့
 ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“မမနွယ်ရေ ... သူ လာပြီ၊ အစ်ကို လာပြီ”

“အဲဒါ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ သန္တာ”

“ရော ... ခက်ပါလား မမနွယ်”

“ဟဲ့ ... ငါ ခွဲပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ဘာလုပ်ရ
 မှန်းမသိလို့ ပြောတာ”

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်စန်းရော”

“မီးဖိုထဲမှာ”

“အင်းပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်စန်းလိုပဲ မမနွယ်လည်း လုပ်ပေါ့”

“အေး ... အေး ... ငါ မီးဖိုထဲ ပြေးတော့မယ် သန္တာ”

သန္တာက ဧည့်ဝင်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကျောလေး
 တစောင်း မှီထားရင်း ကြိုဆိုနေပါတယ် ဆိုသည်မှီ သေါ်လွင်ရန်
 ဂျစ်ကားဝင်လာသည်ကို ပြုံးပြီးလေး ကြည့်နေပေသည်။

ဆင်ဝင်အောက် တံခါးပေါက်ရှေ့တည့်တည့်တွင်
ကိုလွမ်းဝေ ဂျစ်ကားရပ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို လာပြီနော်”

လွမ်းဝေက ပြန်ပြီးရင်း သော့ပိတ်အောက်ဆင်းလိုက်
သည်။

“လာ ... အစ်ကို”

သန္တာကပင် ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်ခဲ့သည်။ လွမ်းဝေက
နောက်မှလိုက်ရင်း ...

“ကျော်သူ အားလုံးပြောပြတယ်၊ အဲဒါ အားလုံးမှန်ပါတယ်
နော် အမိ”

“ဆရာကိုကျော်သူ ပြောလည်း မှန်တာပဲ၊ မမခိုင်ပြောလည်း
မှန်တာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစ်ကိုကွယ်ရာမှာ သန္တာဖြစ်
ခဲ့သမျှအားလုံး ဆရာကိုကျော်သူနဲ့ မမခိုင်သာ အမှန်အသိ
ဆုံးလေ၊ နောက်ပြီး သန္တာရဲ့ခံစားချက်နဲ့ သန္တာရဲ့နှလုံးသား
ကိစ္စကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်သာ အသိဆုံးပါ အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာ အမိ”

ကိုလွမ်းဝေက ပြောပြောဆိုဆို သန္တာ၏လက်ဝဲလက်
ကို နောက်မှလွမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သန္တာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီ၊ အစ်ကို ကိုလွမ်းဝေနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“သိက္ခာမဲ့ ရဲတင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး အမိလေး၊ ဒီလက်
စွပ်လေးကို ကိုယ်တိုင်ပေးဝတ်ချင်လို့ပါ။ မေမေက မှာခဲ့
တယ်၊ ဒီလက်စွပ်ကို သားနဲ့လက်ထပ်သူကို တစ်သက်လုံး
ပေးဝတ်ထားပါတဲ့”

“မေးမယ်နော် အစ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့၊ ကျောင်းသူမလေး
မိသန်တုန်းကရော၊ အစ်ကို ဒီလက်စွပ်ကို ပေးမဝတ်ဘူး
လား”

“မိသန်က ဒီလက်စွပ်ကို မြင်တောင်မမြင်ဖူးပါဘူး အမိ
လေး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိသန်နဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ပေမယ့်
လက်ထပ်ဖို့အထိ မဆွေးနွေးရသေးဘူးလေ၊ သူ ဖိုင်နယ်
အောင်ပြီးမှ ဆွေးနွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာမို့ ပြလည်း
မပြဘူး၊ ဝတ်လည်း မပေးခဲ့ဘူး၊ မေမေ မှာခဲ့တာက
လက်ထပ်သူကိုသာ ပေးဝတ်ရမယ်လို့ မှာခဲ့တာကိုး”

“ဒါဆို သန္တာနဲ့ ကျိန်းသေလက်ထပ်မှာပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်
ချက်နဲ့ အခု အစ်ကို ရောက်လာတာပေါ့နော်”

လွမ်းဝေ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လက်စွပ်လေး
ကို ကိုင်ပြီး သန္တာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျော်သူက အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ဘာလဲ လက်ထပ်
ဖို့ မသေချာလို့လား အမိလေး”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ အစ်ကိုရော၊ မမဥမ္မာကတောင် သေချာ
မှာလိုက်သေးတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ သန္တာ လက်ထပ်ရင်
တောင်ကြီးမှာ လာထပ်ရမယ်တဲ့၊ တောင်ကြီးမှာ သူတို့က
အပေါင်းအသင်း သိပ်ကောင်းလို့တဲ့လေ၊ သန္တာက ဆရာ
ကိုကျော်သူ ပြောလိုက်တာထက် သန္တာကိုယ်တိုင် အစ်ကိုကို
လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ ... အမိလေးရယ်”

လွမ်းဝေက ပြောပြောဆိုဆို သန္တာ၏လက်သူကြွယ်
လက်ချောင်းလေးထဲသို့ လက်စွပ်ကို အရင်းတိုင် သွင်းလိုက်သည်။
အံဝင်ခွင်ကျလေး ဖြစ်သွားသည်ကိုပင် ကိုလွမ်းဝေ ဝမ်းသာသွား
ပုံရသည်။

“အခုထိ အစ်ကိုက အမိလေးပဲလား”

“အို ... ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ၊ အဲဒီက ခေါ်စေချင်သလို
ခေါ်ပါမယ်”

“ဟင့်အင်း ... အမိလေးလို့ ခေါ်တာက သိပ်ချစ်စနိုးဆန်
တယ်၊ အမိလေးလို့ပဲခေါ်ပါ အစ်ကို”

“ကောင်းပါပြီ အမိလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်စွပ်ဝတ်ပေး
တဲ့နေ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီလောက်လေးတော့ ခွင့်ပြုနော်
အမိလေး”

ကိုလွမ်းဝေက ငုံ့ပြီး အသင့်မော့မော့လေး ကြည့်နေ
သော အမိလေး၏နဖူးဖြူဝင်းဝင်းလေးကို သူ၏နှာတံချွန်ဖြင့်
မွှေးလိုက်သည်။

ဂုဏ်သိက္ခာအားဖြင့် ဒေါက်တာမကြီး ဖြစ်စေကာမူ
မသန္တာသည် ချစ်သူ၏နဖူးအနမ်းကို ပြုံးပြီးလေး ခံယူပါလေ
တော့သတည်း။

နားကြဦးစို့

တက္ကသိုလ်တင်ပြန်

BURMESE
CLASSIC